

ناول: بوجی.

لیکوال: خواجہ زی.

ژباړونکې: خواجہ زی خپرونډیه اداره

نشرکونکې چینل: <https://t.me/pashtoonovels0>

Ketabton.com

<https://t.me/pashtoonovels0>

"بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ"

#بوجه ناول.

#ابلیس ناول دویم جلد.

#خواجه زی: لیکوال.

#اول برخه.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

ضرورت به معرفې ته نه ويې د ناول د نوم په اړه؟ ځکه ټول پوهیږو بوجه څه ته وايي؟ خو بیا هم لږ به یې واضح کړم چې کامل متوجه شې، وړه، وریجې او نور شیان چې پکې اچوی هغه خلطي یا هم کڅوړې ته بوجه یا هم بوری وايي...

زبیر- پخدای قسم دا ظلم دی..

ذوالفقار په نری مسکا پداسې حال کې چې سړي بښکته وو او د دواگانو په حساب و کتاب لگیا وو وویل: بیا پر تا باندې چا ظلم کړی؟

زبیر- پخدای که په څلور مذهبو کې دا کار انصاف وی!

ذوالفقار سر راپورته کړو او زبیر ته چې د اطاق مینځ کې ولاړ او گیلې و شکایتونه یې کول وکتل او په خندا یې وویل: څه شوی بیا؟

زبیر- پخدای ذوالفقار دا کار دی دسې دی لکه د تور او سپین مینځ کې د توپیر ایخودلو پر معنا؟!

ذوالفقار- استغفرالله وایم څه شوی چې داسی برېر ددي؟

زبیر زما خواته چې پر کوچ ناست وم او د هغه بل هفتې د وارد شوی دواگانو لیست مې چک کوی گوته ونيول او ویې ویل: موږ دواړه ستا کارمندان یو کنه؟
ذوالفقار زما خواته راوکتل او بیا یې د سر په خوځه ولو زبیر ته د هو جواب ورکړو چې زبیر په ناراضه لهجه وویل: بیا ولې پر ما دومره کارونه کوی او طاها دی مفته بیکاره خپل څنگ کې کینولې؟ دا وچ ظلم دی ای خلکوووو..

د زبیر په خبره په خدا مې وویل: هسې بې شرمې مه کوه زه کله مفته بیکاره ناست یم؟ نگوری لیستونه چک کوم د سهار راهیسې؟

زبیر- وی... زه دی پارچه، پارچه شم دغه دوه ورقو اړولو را اړولوته ته کار وایې؟
- نو تا بیا کوم غر کینلې څنگه؟

زبیر- غر نه غرونه مې کینلې د سهار څخه تراوسه لکه خر پدی سره دوبي کې په هغه بی مصرف خراب موټر سایکل باندی یو شل دانو دواخانو تخو مې دواگانې وړی

دومره گرځیدلی یم چې بیخی د اخ او ټوخ وولیدم...! هغه وخت ته کرار د ایسې شمال ته ناست یې او دوه ورقې اړوی را اړوی او سینه هم ټکوی چې د سهار راهیسې کار کوم..؟ ذوالفقار د محشر میدان کیدی په دغه بې انصافې باندی چې خپل وراره دی خپل څنگ ته کینولې او پر ما دی ظلم کوی د خدای و مخ ته دی د گریوانه څخه رانیسم...

زبیر دا خبری وکړل او په غوسه د کوټې څخه ووت چې ذوالفقار په خدا وویل: لکه چې ستا پیریان زبیر ته تللی چی داسې لیونی شوی...!

- هغه عادت دی هر کله چې یو څه سترې شې داسې اپلاتی وایې..

ذوالفقار- اممم خو د حق څخه تیر نشم نن د رښتیا یې هم زیات کار کړی..

څه مې ونه ویل او د لیست په چک کیدو شوم دا هفته د سروی " دواخانو ته د

دواگانو وړو او د هغوی څخه د پیسو راخیستو " نمبر د زبیر وو یو هفته هغه سروی

کوی او یو هفته بیا زه! کوم هفته چې زما نمبر وی ولاکه نه دومره جنگ وی او نه خم دومره گیلې! خو کوم ورځ چې د زییر نمبر وی بیا داسې حال پر موږ جوړه وی..

سر مې ښکته وو او د حسابونو د چک کولو حال کې وم چې د کوټې دروازه خلاصه شوه ما فکر وکړو چې بیا به زییر راغلې وی ترڅو خپل زړه پر موږ یخ کړي او یو څه نور خبری هم وکړي خو د سلام پر غږ مې سر پورته کړو!

ذوالفقار- علیک سلام طاهر خان؟ دا د کوم خوا لمر راختلې چې ته زما شرکت ته راغلې؟

طاهر زما او د ذوالفقار سره سترې مشې وکړل او په یو خالي کوچ کیناست ما هم حساب کتاب پریخود او ورته مخامخ کیناستم ذوالفقار هم خپل د میز تر شا د ریاست د چوکي څخه را ولاړشو او موږ ته مخامخ پر یو نفره کوچ کیناست..

ذوالفقار- ښه نو څه خبری څه قیصې دی طاهر؟

طاهر- شکر د خدای فضل دی کاکا خیرو خیرت دی.

ذوالفقار- شکر چې خیرو خیرت دی..

دواړه خاموش شول طاهر لږ پریشانه غوندی معلومید ما په کراره ورنه پوښتنه

وکړل: څنگه وه ادی؟ مروه؟ حسنا، طیبه ټول ښه وه؟

طاهر سر راپورته کړو او ما ته یې په کتلو په نری مسکا وویل: شکر دی ټول ښه دی سلامونه یې ویل..

- علیکم سلام...

طاهر- هغ... هغه اصل کې زه راغلې وم چې تاسو دواړه دعوت کړم..

ذوالفقار- څه ته؟

طاهر- میلمستیا مو کړې ټول کاکاگان عمه او د هغه کورني مو دعوت کړي یو کورنی

میلمستیا ده، تاسو ته مې هم زنگ وهې چې راشې! خو بابا ویل د زنگ لځایه درشم

او مخامخ مو راوغواړم تر څو نن شپه راشې زموږ کورته...

د طاهر په خبره د قيصې تر اخيره ورسيدم، دا درى مياشتې كيدل ما او ذوالفقار په كامل توگه د بابا سره قطع ارتباط كړې وه! ذوالفقار خو ددې لپاره چې بابا ورته خبرې كړي وه او ما هم ددې لپاره چې وهلې وم؟! هو كله چې بابا خبر شو ما ځانته يواځې كور اخيستی البته د ذوالفقار په مرسته نو يو بل جنگ يې هم د ذوالفقار سره وكړو او هم يې زه يو سپيره ووهلم! د هغه وخت موږ دواړو نه د بابا كورته تللې وو نه هم ذوالقرنين كاكا! البته ذوالقرنين كاكا كله ناكله راتلې د ذوالفقار كورته خو بابا بيخي دا درى مياشتو كې نه وو راغلې..

ذوالفقار- زه خو ددې بيخايه ميلمستياو حوصله و عصاب نلرم..
- همچنان زه يې هم نلرم هغه د داسې كورنې ميلمستيا خو بيخي نه..
طاهر- ما ته چې كوم خبره شوى وه ما هغه تر تاسو دواړو راورسه ول نور نورستاسو زړه چې راځې كنه؟(طاهر دا خبره وكړل او لځايه پاسيدى د تلو وقت كې وويل: او هو كه نه راتلې نو بيا بابا ته خبر وركړې.. زه نور بايد لاړشم كار لرم بايدد ماښام لپاره سودا ويسم كورته..

د طاهر د تلو وروسته ما ذوالفقار ته چې په تروش تندى نظر لاندې ځمكې ته نيولې وو وكړو او ومې ويل: ته ځې د بابا كورته؟
ذوالفقار سر را پورته كړو او غوښتل يې چې جواب راكړي چې موبایل ته يې زنگ راغې په همغه تروش تندى موبایل ته جواب وركړو...

ما بيرته خپل حساب كتاب راوخيست، زه خو نه تلم هغه ميلمستيا ته! اول خو دا چې بابا سره مې جوړه نه وه دويم هم كورنى ميلمستيا وه! مطلب د بنى اسرائيل ټول اولاده يوځای كيدل او هغه مينځ كې زما حضور داسې وه لكه د ليوانو مينځ كې دى مېږي! ولاى همداسې وو هر چا راباندې حمله اچول ترڅو ما بيا ب كړي او طعنه راباندې ووهي! نو عقل وايي كوم ځاى كې چې پوهيږي داسې سپك سپانده كيږي مه ځه.

د ذوالفقار د خبرو څخه معلومیده چی د موبایل شاته نفر ذوالقرنین کاکا دی! د لږ خبرو وروسته ذوالفقار په غوسه موبایل قطع کړو او ویې ویل: تیار شه.
- چیرته؟

ذوالفقار- ترڅو چي موږ تر کوره څو او کالې مالې بدله وو ماښام دی..
- ته غواړی میلستیا ته لارشی؟

ذوالفقار- زه نه موږ غواړو میلستیا ته لارشو..

- امکان نلری زه لارشم ته ځی پخیر...

ذوالفقار- زما پر عصابو مه ځه طاها... شابه پاسه..

- زه نه ځم ذوالفقار....

ذوالفقار په غوسه وویل: ته فکر کوی زه د شوق روان یم؟

- چی زږه دی نغواړی خو ته هم مه ځه..

ذوالفقار- ته ماشوم یې په ځیني خبرو نه پوهیږی...

ذوالفقار په زوره مجبور کړم تر څو ورسره هغه میلستیا ته لارشم، زییر هم زموږ

سره راغلو ترڅو ذوالفقار یې په موټر کې تر یو حده ورسه وي.

- زه غواړم خپل کور ته لارشم کالې مې بدل کړم یو حمام وکړم بیا د هغه خوا خپل درځم..

ذوالفقار- ضرورت نشته زما کور ته راځه هم کالې دی هلته شته او هم حمام لرم...

هر رکم بهانه مې چې راوړل ذوالفقار سره یې جواب په لستونې کی وو نور نامیده شوم او غلې کیناستم..

زییر- یعنی تاسو دواړه اوس روان یاست آشتی کنان؟

- خوله دی بنده کړه.

زییر په خندا وویل: ای کاش زه هم راغلې وایې ستاسو سره ترڅو لیدلې مې وایې

چې سنگه صلح کوی؟ غیږه، ښکل کول، لاس مچ کول..

ذوالفقار- که خپل د غاښونو سلامتیا غواړی نو خوله دی بنده ساته زییر.

ښه وو د ذوالفقار گواښ فايده وکړل او زبیر خپل خوله نور بنده کړه، زبیر مو د ذوالفقار د کوڅي مخکې پياده کړو او هغه د تلو مخکې بيا لږ چينجی واچوی چې ما ورپسې د آب معدني خالی بوتل ختا کړو او هغه هم په خندا ولاړی، د موټر څخه ښکته شوم ترڅو د ذوالفقار د کور دروازه خلاصه کړم او هغه موټر د ننه ویسې، دروازه مې خلاصه کړه او ذوالفقار موټر دننه ویسو، ددی څخه مخکې چې دروازه بیرته بنده کړم د جنرال د کور دروازه خلاصه شوه او د هغه لور او تازه زوم د کور څخه راووتل!

د جنرال د لور په لیدو مې بیحده حیرت وکړو زیات ډنگره شوی وه! دا څو وخته مې بیخی لیدلی نه وه یواځې د ذوالفقار د خولې خبر شوم چې ورکړی ده هغه هم یو نظامی سړی ته پر بن! د هلک پسې مې وکتل او باید ووایم هلک نه بلکه سړی نه سړی هم نه بوډا کم او زیات د 50/52 کالو ښکاره کیدی! زه یې چی ولیدم چې ولاړ یم او دوی ته گورم نو تندي تروش شو یو بد بد نظر زما خواته راواچو چې ما هم ژر خپل نظر ورڅخه واخیستو هغه بوډا د جنرال د لور لاس کلک ونيو او روان شول، نه پوهیږم ولې خو بی اختیار مې د هغوی پسې کتل!

زړه مې د جنرال په لور وسوځیدی منم زیات شوخ او شیطانه وه خو حق یې نه وه چې داسې یو بوډا خړیت ته یې ورکړی هغه هم پر بن! کور ته ننوتلم ذوالفقار لگیا وو خپل گیره یې جوړه ول، زما پر لیدو یې وویل: چیرته وی؟ ورځه اول ته حمام وکړه..

- سمده..

خپل پخوانې کوټې خوا ته روان شوم تراوسه څه ناڅه زما شیان پکې وه، د الماری څخه مې خپل کالې راخیستل چې د کوټې کړکې بغیر د کوم باد او شمال څخه کرار خلاصه شوه او بیرته بنده! په حیرت مې وروکتل یو څو دقیقې هملته ولاړ وم چې وگورم د رښتیا داسې کوم کار وشو یا هسی زما خیال وو؟ بل کوم خاص کار ونشو او ما هم ژر خپل کالې راوخیستل او د هلیز ته ولاړم،

ذوالفقار تراوسه لگيا وو خپل گیره اصلاح کول زما گیره هم د کوم ورځ څخه چې
زبیر ورباندې پاکی تیره کړه داسې گڼ بېره راتلل چې مجبور هفته پر هفته مې باید
اصلاح کړې وایې! خو د حق څخه تیر نشم د هغه دوه تارو څخه داسې یو برابر ښه
ښکاریده..

ذوالفقار- غواړې سنت دی واخلي؟ (مطلب گیره اصلاح کړې)
- نه اوس لپاره حوصله نشته یو بل وخت به یو لاس په گیره او ویښتیانو مې ووهم.
ذوالفقار- سمدې نو ژر کوه ناوخته کیږي.

په پنځه دقیقو کې مې یو حمام وکړو او راووتم، د ماښام آذانو خوا وه چې حرکت
مو وکړو لاره کې موټر مو و دره وپې او یو جومات کې مو مونځ وکړو او بیا
الحرکت، زه بیخي تللی نه وم د بابا دا نوی د ښار کور ته نو ځکه نه پوهیدم څنگه
دی؟ او چیرته دی؟ د نیم ساعت وروسته چې موټر د پاڅه سړک څخه خام سړک ته
په حرکت شو پوی شوم چندان ښار کې دننه هم نه دی! د یو کوچی مخکې چې دوه
دری نور موټران هم ولاړ وه ذوالفقار موټر و دره وی..

- موټر د ننه کور ته نه وړی؟
ذوالفقار- ځای نشته حویلې نلری آپارتمان پشان جوړ کړی یو کوچنی پارکینګ لری
چي هغه کې هم یو نفر ضرور خپل موټر پارک کړی.
- دلته دی موټر سوک خراب نکړی..
ذوالفقار- نه سوک کار نلری.. ښکته شه..

د موټر څخه ښکته شوم ذوالفقار موټر قفل کړو او د یو دری منزله کور په خوا روان
شو توره شپه وه ټول کوڅه کې یواځی یو کور برق روښانه کړی وو نور هیس نه
ښکاره کیدل، ذوالفقار د کور دروازه وټکول نه پوهیدم ولی خو د زړه درزا مې بیحده
زیاته شوی وه لاسونو مې خوله کړی وه، بیحده زیات استرس او ویره مې درلود ځان
سره مې وویل: څه مرگ درباندی شوی؟ ولې داسې ویریدلې یی؟ سوک خو دی

نخوری! سنگه چې ته د هغوی د لیدو څخه ښه نه راځی همغسی هغوی هم چندان ستا د لیدلو لیوال ندی نو آرام اوسید.

په همدی خبرو مې ځانته دلداری ورکړل چې د طاهر غږ مې واورید چې د دروازی خلاصه ولو مخکې وویل: سوک یې؟
ذوالفقار- ذوالفقار یم.

طاهر پیر ژر دروازه خلاصه کړه او موږ کور ته داخل شو د ذوالفقار خبره یو دم صحیح وه په شمار دری قدم حویلې وه او بیا یو کوچنې پارک کینگ چې شاید یو موټر پکې په زوره ځای کیدی! طاهر زموږ سره ستړی مشی وکړل او کور ته یې دعوت کړو..

د تلو حال کې ما ذوالفقار ته وویل: دا دری منزل کور یواځی د بابا دی که ذوالقرنین کاکا هم دلته اوسیدی؟

ذوالفقار- دری نه دوه منزل کور هغه لاندی منزل کامل تکاوی (زیرزمینی) ده د دی کور څنگ کې چی هغه سره دروازه کور دی هغه د ذوالقرنین دی.

نور مې څه ونه ویل او د طاهر پسی شوم طاهر دروازه خلاصه کړه او مخکې شو تر څو موږ ته لاره وښایی، پیر عجیبه وو یو څو زینې پورته تللې وه او یو څو لاندی خوا ته دوه لاری درلود! ذوالفقار لاندی زینو ته اشاره وکړل او ویې ویل: دا تکاوی ده.
- لویه تکاوی معلومیږی؟

ذوالفقار- کامل یو منزل دی لاندی دری څلور کوټې لری غټ لوی دهلیز.
- اهوم ښه ځای معلومیږی.

زینو باندی چې پورته شو لوی غټ دهلیز وو او د هغه ځای څخه د خبرو غږونه راتلل د دروازی مخکې ما او ذوالفقار خپل بوټونه وباسل او ننوتلو زموږ د ننوتلو سره سم یو دم خاموشي شوه! ما خو ځان نامحسوس توگه د ذوالفقار شاته پټ کړو! کرکه لرم لدی چې اته ویشټ سترگې راباندی دروبین واچوی! بابا د دهلیز سر کې د ذوالقرنین کاکا سره ناست وو د هغه انډی نالې باندی فرید او د عمه میره ناست وو

دا نور شاوخوا هم ښځې او ماشومان وه، فهيم نه راته ښکاريدي لکه چې ندي راغلې شکر..

ذوالفقار خاموش ولاړ وو لکه چې هغه هم نه پوهيدی څه وکړي؟ اخير کې يو غټ سلام په ټولو واچوی او کوم خواته چې طاهر اشاره وکړل همغه خوا ته راون شو ما هم د ذوالفقار په تقليد يو سلام وويل او د ذوالفقار پسې شوم نه مې غوښتل د ذوالفقار د څنگ څخه بل ځای کينم، هسې د ذوالفقار انډې کې مې د امنيت احساس کو.

همدا چې غوښتل مو په نالې کينو چې بابا خپل لځايه پاسيدي! داسې لکه چې غواړي په غيږ ورکول ستړي مشی وکړي؟ ذوالفقار هم بابا ته فکر شو او صاف و دريدی، يو څو ثاني د بابا خواته وکتل بيا په کراره او کلک قدمو د هغه خوا ته نږدی شو، بابا ته يې غيږ ورکړل او ستړي مشی ورسره وکړل..

بابا- تير شوی اختر دی مبارک شه..(په حيرت مې د بابا خواته وکتل اختر خو يو کال مخکې تير شوی وو؟ وروسته مې ياد ته راغله چې دوی اختر کې د يو بل سره نه وه ليدلی ځکه چې جنگ يې کړی وو نو ځکه بابا اوس ورته د اختر مبارکي ورکړل؟)

ذوالفقار- ستاسو دی هم مبارک شې، عبادتونه او قرباني مو قبول شه.. بابا- ستا هم..

ذوالفقار د ذوالقرنين کاکا بيا د عمه ميرې سره هم ستړي مشی وکړل زه هغه مينځ کې گنگس ولاړ وم، همدا چې بابا زما خواته وکتل ژر خپل ځای کې کيناستم او نظر مې د بابا څخه واړوی او راغلو کسانو ته په کتلو شوم، هسې نه اوس ماته ووايي راشه راسره ستړي مشی وکړه!

فريد خپل لځايه پاسيدي او ويې ويل: ذوالفقار کاکا راشی دلته کينې.. ذوالفقار- ضرورت نشته ته دی ځای کې کينه زه د طاها انډې کې راحت تره يم.

ذوالفقار زما څنگ ته کیناست او د هغه د کیناستلو سره سم یو دم د دهلیز فضا کې بیا خاموشي خپره شوه، بد احساس مې درلود لدی چې داسې ځای کې شتون لرم زړه مې غوښت پاسیږم او الفرار، خو افسوس چې داسې کار مې نشو کولې، د لږ خاموشي وروسته د عمه خاوند پداسې حال کې چې زه مخاطب کړی وم په یو طعنه لرونکې انداز وویل:

د عمه خاوند- ښه نو طاها جان ته سنگه یې؟
- شکر خیرو خیرت دی خپله ښه یاست؟

زما د عمه د خاوند نوم بشیر دی او ما هیس دا بشیر خان صیب نه خوښیدی! دا هم زما د عمه خاوند وو او هم زما ماما! هو زه یوه عمه لرم چې هغه هم زما د پلار موخې بدل وه، خو نه پوهیږم ولی دا بشیر ماما دومره زما سره چینجې لری؟ هسې د جان په ویلو یې ما هیس ښه احساس پیدا نکړو! دا د جان لفظ سره ما کرکه پیدا شوی وه خلاصه هر هغه نفر چې غواړی ما سپک سپانده کړی او را باندی ملنډی ووې نو زما د نوم سره جان اخلې!

بشیر ماما- آوریډلې مې دی ښاپیری ماپیری لری که سنگه؟ وه هلک که د رښتیا یې لری نو ورته ووايه چې کوم خزانه مزانه درته راوړی هسی موږ ته به هم یو شی د یو کونج مونج څخه راورسیرې..

هغه دا خبره وکړل او کټ کټ په خدا شو د هغه سره د فرید خوله هم دری من غاز وخوړل او هر هر په خدا شو! ما ویلې وه زه د جان لفظ سره کرکه لرم دا هم ثبوت. هیس مې ونه ویل او یواځې مې وروکتل غټ سړی دی شرم نلری پدی خبرو، مثال پدی خبره دی اوس زیات ټوکی او خوش اخلاقه کس ښکاره شو؟ د بشیر ماما یو بد خاصیت همدغه دی چې پر هر چا ملنډی وې او فکر کوی پدی کارونو باندی خوش اخلاق کس ښکاره کیږی؟ خو زه ورڅخه کرکه لرم انسان باید لږ شخصیت او دروند والې ولری نه دا چې هر مجلس کې د خولې کشک خلاص وی او مشر و کشر ته ونګوری او بیځایه اپلاتې ووايې.

د دی څخه مخکې چې زه کوم جواب ورکړم، ادی، عمې، او د کاکا بڼځه سره د فرشتې او زما خویندی دهلیز ته راغلل، لځایه پاسیدم د عمه سره مې ستړی مشی وکړل بیحده مهربانه بڼځه وه سومره چې میره یې بیعقل وو هغومره زما عمه هوبنیاره وه، د ادی او د کاکا بڼځې سره مې هم ستړی مشی وکړل او ادی د تل پشان زما پر لیدو د سر په ویښتیانو یې ښکل کړم او څو څاڅکی اوښکې توې کړل! ادی تل زما پر لیدو ژاړې! او بابا بیا تل زما پر لیدو تندي تروش کړې! د طیبه سره مې هم ستړی مشی وکړل زه خبر نه وم چې طیبه ماشوم لری؟ هغه رکم لیدو باندی په حیرت مې وروکتل ..

خو څو دقیقې وروسته خوشحال شوم لدی چې ماما کیرم او هم خفه شوم! لدی چې ددی ماشوم پلار د فرید پشان یو بیعقل انسان دی خدای خبره ددی ماشوم آینده به څه شي؟ زه لا همدی فکرونو کې وم چې یو ناشنا انجلې پداسې حال کې چې د عمه شاته د شرم څخه ځان پټ کوی زما سره ستړی مشی وکړل! ما بیخی ونه پیژندل خو کله چې هغه جنی ذوالفقار ته ماما وویل پوی شوم دا د عمه مشره لرو ده! خو سومره غته شوی؟! دا دومره کوچنی ماشومه وه چی ما لیدلی وه خو اوس ماشاله پیغله انجلی وه، د هغې پر لیدو دومره حیران نشوم سومره چې د فرشتې پر لیدو هک حیران شوم!

هیس مې باور نکیدی چې دا دی همغه فرشته وی؟ یو لنډ جمپر دامن یې اغوستې وو د پطلون سره؟! زموږ ټول قوم او خویش کې انجلې خو لری هلک لا پطلون نه اچوی! د پطلون څخه مې نظر واخیست او مخ ته مې وکتل دری منه آرایش یې وهلې وو لکه چې کوم واده ته راغلې ویې؟! وریځې داسې نری کړی وه چې بیخی نه معلومیده! دا یې لا بله کارنامه زموږ رواج وو انجلې تر هغه وخت چې کوژدن یې نه ویې کړی خپل وریځی نه اخلې! بیخی پوه نشوم هغې سلام وکړو که ونکړو؟ ما څه وویل کنه؟ په گنگس انداز د ذوالفقار انډی ته کیناستم.

انجونی هم د سترې مشې وروسته د دهلیز څخه ووتل یواځی عمه، د کاکا بڼځه او ادی په دهلیز کی زموږ سره کیناستل، ذوالفقار خوا ته مې وکتل د هغه تندي هم تروش وو او دوه سترگې د دهلیز دروازی خوا ته کوم طرف چې انجونې تللې ول نیولې وه! فرید خوا ته مې وکتل د غوسې څخه تک سور شوی وو خو ناست وو خپل ځای کې! د ذوالفقار د غوږ اندی ته مې کرار وویل: ذوالفقار څنگه چل دی؟

ذوالفقار زما خوا ته راوکتل او په پوسخند په لوړ غږ داسې چې نور یې هم وآوری وې وویل: لکه چې پر دا بعضو خلکو د ښار هوا بیخی بل رکم زیات تاثیر کړي؟ د ذوالفقار په خبره فرید جست خپل لځایه پاسیدی او د دهلیز څخه ووت، د هغه په تلو ما کرار وویل: لکه چې بیخی زیات تاثیر یې کړی هغه هم منفي تاثیرات! ذوالفقار- دا دوه دری میاشتې ښار ته په راتلو دا رکم شئ شول که دا مو خارج ته استولې وایې عجب نامې کارونه به یې کړي وایې!..

دشپې ږوبی راغله و مو خوړل دسترخوان ټول شو، چای راغله خو زما ټول فکر تراوسه د فرشتې هغه نوی څهره کې وو! ولې ځان څخه داسې شئ جوړه کړی وه؟ او ولې هې زما خوا ته کتل او خندل؟ په همدی فکرونو کې وم چې د ذوالفقار د موبایل غږ د فکرونو څخه راوویستم، ذوالفقار د بخښنې په غوښتو لځایه پاسیدی ټول خاموش وه او یو نفر لکه ماته رادیو بغاری وهل! د مجبوری څخه ورته غوږ شوم چې څه وایې؟ لکه چې بحث د پښتنو د بدی او غچ اخیستو په اړه وو او بشیر ماما لکه چې یو مثال ورکوی..

بشیر ماما- گوز په پښتنو کی ډیر بده خبره ده، د بد څخه لا بتر تر دی حده چی پر دی خبرې مړی او دښمنیانی کیږی. زه څو کاله مخکی تللی وم خپل کلې ته هلته چی ولاړم یوه ورځ یواځی ځان په پټیو کی گرځیدم چی څو ځوانانو راته مخ ونیو راته ویل یی: ته د هغه سړی زوی یی چی زما په پلار یی گوز اچولې! او ترواسه یی موږ ته طعنا او رسوایی پاتې؟ نن موږ ستا پرتوگ باسو او درباندي غول کوو چی خپل پیغور له مینځه یوسو..!

دا خبری چی هغه کسانو وکړل رنگ می وپړیدی هر څو نه چی زاری می کول چی زه هغه کس نه یم باور یی نه کوو همدا چی راغله خپل خبره عملی کړی چی زما ماما او څو نور خپلوان مو راغله او په سل عزرا او زاریو زه د هغوی څخه خوشې کړم په همغه ورځ د کلی څخه راغلم دومره وپړیدلی وم چې حد نه درلود. کله چی کورته راغلم تازه په قیصی خبر شوم. زما پلار په ځوانی کی ډیر شوخ وو په پهلوانی کشتی وخت کی د دغه ځوانانو پلار نیولی وو او په بیچاره یی گوز اچولی وو بس د هغه وخت څخه تراوسه تقریبا شل کاله دوی هغه گوز د یاده ونباسو نو ستا په نظر خپل بدله دیاده باسی؟ یا بخشه کوی؟

نه پوهیدم د بشیر ماما دی خبری ته کوم ریکشن ښکاره کړم؟ همغسې می ورته کتل! که دا خبره مثال ماته زبیر کړی وایې د خندا څخه به مې ورته گردی شنه ول! خو د بشیر ماما د عمر او د داسې مجلس چې ښځې، ماشومان او مشران و کشران حضور درلود دا خبره یو رکم سپکه او لری د ادب څخه ما ته ښکاره شوه، هیچا څه ونه ویل یواځې ځینی کسانو وخنډل.. بابا چی زما د راتلو څخه دوه سترگی راته نیولې وه ناساپه یې وویل:

بابا- سنگه یې محمد طاها..!

په حیرت مې د بابا خوا ته وکتل اول ددی په خاطر چې زه یې مخاطب کړی وم! دویم دا چې زما کامل نوم یې ماته واخیست! په کراره غږ مې وویل: شکر د خدای فضل دی ښه یم.

ټول بیرته خاموش شول! نه پوهیدم هغه ماحول او فضا هغه رکم وه! یا هم لکه چی ټول منتظر وه زه خبری وکړم! ښه وو ذوالفقار بیرته راغې، د هغه پیاله چای یخه شوی وه نو ځکه یې زما د واخیستل! غوښتل مې ورنه پوښتنه وکړم چې چا زنگ وهلې وو؟ بیا مې ځان سره وویل پر ما یې څه؟ دا بد اخلاق هم د زبیر څخه راته منتقل شوی وه! هغه عادت درلود د هر چا څخه پوښتنه وکړی چا زنگ وهلې وو؟

بابا- محمد طاها درس خو دی هم خلاص شو اوس څه اراده لری؟
یو سه ځای کې مې ځای پر ځای شوم بد احساس مې درلود چې ټولو زما خبرو ته
غوږ وه! په کراره غږ مې وویل: د اوس لپاره خو کوم خاص اراده نلرم د ذوالفقار
شرکت کې کار کوم، که د خدای رضا وه اراده مې ده ځانته کارو بار شروع کړم.
زما په خبره فرید په ریشخند وخنډل او ویې ویل: ته یو کار سر ته نشی رسولی
اوس غواړی ځانته کاروبار شروع کړی؟ دا کارونه ستا په حد کی ندی.

- ډیر شیان زما په حد کی ندی. لکه ستا بی سواد سره خبری کول.
زما په خبری ذوالفقار په خندا شو...

ذوالقرنین کاکا- فرید جان یو سه شوخ طبع هلک دی.
ذوالفقار خپل د چای پیاله کیخودل او ویې ویل: نه ذوالقرنین خبره د شوخ طبعی
نده (ذوالفقار خپل سرته اشاره وکړل) ستونزه یی بل ځای ده.
فرید- کاکا هیس زما څخه ښه نه راځي...

ذوالفقار- خبره د خوبش ناخوبش نده، خبره د عقل ده چی ته یی د جرگ هومره هم
نلری.

فرید د غوسې څخه تک سور شو او ویې ویل: د خدای شکر دی خپل تر اندازی هم
عقل لرم او هم شعور، که ستاسو مطلب د عقل څخه گیره خریل او لاس کې دسبند
او گوتمی اچول او د خلکو ناموس کتل وی! نو هو زه بیعقل یم..
زه خو ورته حیران وم یعنی بحث څه کې وو؟ او ده پکې راکش کوم مثالونه کړل؟
په کرار انداز مې ورته وویل: یو متل دی وایې کافر همه را به کیش خود
پندارد (خلاصه داسې چې مضر انسان خپل گمان پر ټولو کوی او فکر کوی ټولو کې
زما پشان چینجې دی.) د کاکا زو دومره درته وایم ترڅو چی ته ما وغواړی وپیژنی د
سر ویښتیا به دی د خولی د غاښونو پشان سپین شوی وی، او هو ته زما پیژندل
پرېږده ورځه یو دوه خبری د مجلس زده کړه چی کله مشران ناست ویی خپل خوله
بیځایه ونه خوځه ویی.

ذوالقرنین کاکا- هلکانو دومره جنگ مه کوی، یو نن مابنام پریږدی په آرام واوسیدو.
- باور وکړی قسم پر خدای زه کرکه لرم لدی چی د فرید سره خبری وکړم، خو نه
پوهیږم دی ولی دومره مشتاق دی زما سره په بحث کولو کی؟
فرید په غوسه وویل: فکر کوی زما ډیر خوښیږی ستا پشان بیعقل سره خبری وکړم؟
- معلومیږی خو همداسی...!

زما په جواب کې فرید ډیر یوه بده خبره وکړل داسې چې بیان کول یې لا د ادب
څخه زیات لری دی، د هغه په خبره ټولو ورته بد بد وکتل او خبری ورته وکړل، خو
ماته یې دومره زور راکړی وو چې زړه مې غوښت سترگې پدی پټې کړم چې مجلس
کې یم او مشران، کشرانو و ښځې و ماشومان ناست دی او خوله ورباندی خلاص کړم
او ښه یې سپک کړم، خو هغه وخت مې سترگې د هیرت څخه خلاصې پاتې شوی
چې ذوالفقار...

په فرید باندی خپل د لاس پیاله گوزار کړل دومره یې هم ښه نیول سم و چې پیاله
مخامخ د فرید په تندی ولگیدل...!

موټر کې ناست وو او د کور خواته روان وو، د ذوالفقار تندی همغسې تروش وو او
هیس یې نه ویل، تراوسه د ذوالفقار د هغه کار په حیرت کې وم! هیس مې باور
نکیدی چې ذوالفقار دی فرید په پیاله ویشتلې وی؟! د هغه څخه هم زیات د تعجب
خبره دا وه چې د سر په مات کولو یې زړه یخ نشو او پاسیدی او غوښتل یې په هغه
حال کې نور هم ووهې..! چې په زوره مو راگیر کړو، که رښتیا ووايم یو څه ډاریدلې
وم د ذوالفقار څخه، هغه د غوسې وقت کې خپل پر ځان هیس کنټرول نلری..

- ه... هغه ذوالفقار وایم ما دلته ښکته کړه زه نور خپله ځم کور ته.
ذوالفقار- یو نن شپه قیامت نه راځې که زما کور کې پاتې شې، نیمه شپه ده ستا
دکور لاره هم چندان ښه نده.

- سمدہ.

زما په دومره ژر قبول کولو او څه نه ویلو ذوالفقار د موټروانې حال کې یو نیم نظر راواچو او په تروش تندی وویل: ته زما څخه ویریدې؟

په تلوار مې وویل- نه ولې...؟

ذوالفقار څه ونه ویل ما هم چې اوضاع امنیت ولیدل نو کرار مې وویل: خو باید ووايم د غوسې وقت کې بیحده خطرناک کیږي انسان درنه ډاریدې!

ذوالفقار یو نیم نظر راواچو خو څه یې ونه ویل، کور ته ورسیدو ذوالفقار موټر کور کې و دره ویې د هغه د راتلو مخکې زه ولاړم تشاب ته ترڅو اودس وکړم، عادت مې کړی وو پنځه وقت مونځ په مسجد کې په جمع سره وکړم، خو د بابا کور کې راته ښه شکاره نشو چې پاسیرم او د ټولو مخکې ووايم چې زه ځم جومات ته؟ یو شانتي ریا کاری معلومیده نو ځکه د ماسخوتن مونځ رانه پاتی شو، د اودس کولو وروسته دهلیز کې مې جای نماز هوار کړو او په مانځه و دریدم..

مونځ مې چې خلاص شو غوښتل مې چې نماز قات کړم چې ذوالفقار وویل: مه ټوله جای نماز زه غواړم مونځ وکړم..

د جای نماز څخه ولاړ شوم او ذوالفقار په مانځه و دریدی، بیحد خوب مې راتلی زیات سترې وم اول خو د سهار څخه تر مازدیگر شرکت کې بیا هغه خراباتی میلمستیا! تراوسه چې د فرید مات شوی تندی او هغه نه بند کیدونکې وینه مې یاد ته راځي نو دوه احساس پیدا کوم اول د خوشحالي.. ښه کار یې وکړو د مور شیدی دی شې د ذوالفقار داسې نامې ټک یې وکړو! او دویم یو څه د ویری! د ذوالفقار خواته مې وکتل په کرار انداز یې مونځ کوی دا غوسه د نن پرون نده ذوالفقار تل همداسې غوسه کیږي او په وار وار یې خلک داسې جوړ ډبه ولې، د نور ډبول خو خیر زه پدی ویریدم چې هسې نه یو ورځ پدی غوسه باندی یو سوک مړ نکړي..!؟

د سهار مونځ مې بیا د مجبوری څخه په کور کې وکړو او همدا چې راغلم بیرته ویده شم ذوالفقار راوینس کړم ویل نوی دواگانې رارسیدلې باید ژر شرکت ته لاړشو، په

سل نه زړه او پټې سترگې د خوب روان شو، هلته چې ورسیدو نو بیچاره زییر هم پداسې حال کې چې اړېمې باسل د موټر څنگ ته ولاړ وو، تر غرمه پورې مو ټول دواگانې ځای پر ځای کړل دومره سترې شوی وو چې حد نه درلود، د ذوالفقار د مدیریت په کوټه کې ما او زییر د زیات سترپا څخه بې حال پراته وو..

زییر- پخدای قسم زه د ذوالفقار لځایه وایې دا ټول مفت خوره شریکان مې د شرکت څخه ویستل، دا درې میاشت کیږي راغلې یو ما ولاکه یو نفر یې لا لیدی ویې! ټول کار ذوالفقار کوی او هغوی مفته پیسې خوری..!

- ولاکه زه هم نه یم خبر شاید هغوی یواځې پانگونه کړي ویې او کار د ذوالفقار وی؟
زییر- ورک شه خیرن د پانگونې سره دی، ما هغه د شراکت تړون هغه ورځ ولوست هغه کې صفا د ټولو برخه لیکل شوی وه چې چا سومره سرمایه گزاری کړي.. (زییر ناساپه د کوچ څخه پاسیدی او ما ته یې په هیجان وویل:

زییر- گوره بنا د ذوالفقار شرکت اوه دانې سرمایه گزاره لري چې هغه کې دوه دانو خپل برخه خرڅه کړي او ذوالفقار د دواړو برخه او فیصدي اخیستې! نو اوس هم د ذوالفقار فیصدي او برخه پر دی نورو پورته ده او هم ټول کار ذوالفقار کوی!

- ښه ماشالله سم دم جاسوس دی کړی ..

زییر- عه پریږده خبری ته مې..

- اهوم وایه..

زییر- یو بل نفر دی چې سرمایه گزاری پدی ټولو کې لږ ده! یعنی که ذوالفقار هغه نفر دی خبری ته اړ کړی چې خپل فیصدي په ذوالفقار خرڅ کړي نو ذوالفقار ددې ټول نیم شرکت مالک کیږي هغه وخت کولې شې کرار کرار دا نور هم وباسې او موږ دواړه خپل شریکان کړي...؟

د زییر په خبره په خدا مې ورته وویل: شکر دی چې ته ښځه نه یی کنه ځل کورنه به دی خپل پدی مغزو خراب کړی وه...

زییر- ریشخندی مه کوه رښتیا وایم یو ځل سم فکر ورته وکړه..

- ستا په نظر ذوالفقار به دی خبرو ته فکر نه وی کړی؟ هغه دوه نفرو چې خپل فیصدي خرڅه کړه هغه وقت شرکت په بد حال کې وو او دوی فکر کوی چې شرکت به حراب شي نوځکه یې خپل فیصدي خرڅه کړه، اوس چې شرکت په فایده کې روان دی یو نفر هم دپته نه حاضر کیږي چې خپل یو فیصد برخه خرڅه کړي کامل خو لری!

زبیر- بیا هم زه باید د ذوالفقار سره دا خبره شریک کړم..
- خو زه درته توصیه کوم تر یو دوه هفتو ورته هیس خبره مه کوه هسی نن خو بیا ستړی هم دی او عصاب یې خراب دی ویریدم کوم ترموز مرموز درباندی گوزار نکړی..
زبیر- څنگه پوی نشوم ترموز څه کوی؟

د پرون شپې ټول کیسه مې زبیر ته وکړل هغه په حیران انداز وویل: نه دروغ وایې...!
- پخدای..
زبیر- نه هسې خبره کوی غواړی ما و ډاره وی ترڅو ذوالفقار ته دا خبری ونکړم..!

- ما تا ته تراوسه دروغ ویلې؟ په قران قسم چې په پیالې وویشت!
زبیر- څنگه یې وویشت؟
- پیاله یې لاس کې وه دوه دری غږپ چای پاتی وه چې فرید اپلاتی ویل شروع کړل ذوالفقار هم درب...
زبیر- وای ... تاسو تللی واست چې صلح وکړی که جنگ؟
د دی څخه وروسته چې زبیر ته مې قیصه وکړل د ډار له لاسه یې ذوالفقار ته هیس ونه ویل او په ویره باندی وویل: طاها..!

- ها؟

زبیر- گوره بنا ما هغه د محمودی ورونو دواخانه چې نده هغه ته مې دواگانې ورکړل خو رسید مې وانخیست (یو کوچنې ورقه ده چې ددی خبری ثبوت ورکوی چې موږ فلانکې دواخانې ته دومره دوا ورکړی ترڅو د میاشت په سر د پیسو اخیستو وقت کې کوم مشکل مخ ته رانشی..)

- ولې دی رسید ورنه ونغوښت؟

زبیر- هغوی ویل زموږ د رسید کتابچه ورق شوی نوی چې تر سو جوړ کو لږ وقت نیسی..

- او تا ټنبل هم صبر ونکړو چې هغوی نوی رسید جوړ کړی..

زبیر- اهوم اوس به څه کیږي؟ که ذوالفقار فکر شو ورته هسی نه ومې غربه وي؟ گوره د اوس څخه مې ویلې اوسیدې زما هډوکې بیحده نازک دی! که ذوالفقار یواځی لاس راته راوړی هډوکې مې مات کیږي...

- گوره ذوالفقار ددې نوی راغلې دواگانو په حساب کتاب کې مصروف دی ددی څخه مخکې چې بیکار شې ته په دوه دقو کې په موتر سایلکل باندی لاړشه او رسید راوړه شابه تر هغه وخت زه ذوالفقار مصروف ساتم..

زبیر- ای قربان دی سم..

- بلا ورځه نو ژر کوه...

د زبیر د تلو څو دقې وروسته ذوالفقار کوټې ته راغلو د زبیر په نه لیدو یې وویل: دا بل چیرته لاړی؟

- چیرته نه اوس به راشی ویل د سهار څخه تراوسه وږی یم شاید تللې وی ځانته کوم شی واخلي.

ذوالفقار- نو دا آشپز د څه لپاره دیگ باندی کوی چی دی تللې د بیرون څخه ځانته ډوډی اخلی؟ و ته زنگ ووهه چی ژر راشه اله شابه.

دا چې دروغ مې لا سم صحیح نشو ویلې ځانته مې غوسه راغله په کرار مې وویل: هغه د زبیر فاصله نه خوښیږی نو ځکه تللې ځانته کوم بل شی واخلي..

ذوالفقار په مشکوک انداز وویل: عجب تر پروڼه خو یې فاصله خوړل او نن بیا نه خوښیږی؟ څه خبره زما څخه پټ کوی تاسو دواړه؟
- وا ... هیس خبره نشته ته ولې داسې راگوری؟ زه څه خبر یم چې ولې نن چینجی درلود او ویل زه د بهر ډوډی خورم..
ذوالفقار- یعنې ډاډمن اوسیدم چې کومه خبره نشته؟
- هو خپرو خیرت دی.

دعا دعا مې کول زیږ رسید را ورسه ویې مسج مې ورکړو چې راتلو وقت کې ځان سره یوشی واخله چې ما ذوالفقار ته داسې خبره کړې هغه هم سمده وویل او ولاړی، د نیم ساعت وروسته پداسې حال کې چې یو کباب وریجی لاس کې وه کوټې ته راداخل شو او شکر د خلاص خولې څخه یې پوی شوم چې رسید یې راخیستی..

ما زدیگر مابنام خوا ته د شرکت څخه ووتلو، ذوالفقار ډیر وویل چې زما کور ته راځه خو ما ونه منل او د زیږ سره په هغه خراب موټرسایکل د کور په خوا روان شوم، د لاری په نیمه کی زیږ ښکته شو او خدای پامانی وکړل، زما کور د ښار څخه یوسه لری دی دومره تگ او راتگ نشته او زیاتر اوقات خاموشی ویی. د کوڅی سر کی یو زور جومات دی او د هغه چپ لاس ته دری څلور کوره دی. مخکی یو دوه دانی دو کانونه او یو زړه نانواي ده، او د کوڅی اخر کی زما کور دی..

خو د راسته لاس او زما د کور و شاته یو لویه هدیره ده، د همدی هدیری برکت وو چی ما دا خراب او بی ډیزاینه کور وکولی شو واخلم. ځکه ډیر خلک نغواری د کور مخامخ یی هدیره واوسیدې! په همدی خاطر د کور بیه زما د توان البته د قرض د وسی د توان برابر وه او دا کور می واخیستی. البته د ذوالفقار په پیسو چې مثال ماته قرض راکړل او باید ادا کړم ورته، خو په هر حال خوشحاله وم چی که نور نه ویی یو کور لرم چی زما په نوم دی او هر کله چی وغواړم کولی شم بغیر د حیث شرم او ویری څخه خپل کورته راشم.

کورته د داخلیدلو سره سم احساس می وکی چی چپ غوږ کی می بنگهاری او په زوره درد شروع شو لاس می خپل په غوږ کلک نیولی وه د څو دقیقو درد وروسته می احساس وکی چی یو گرم شئ می په لاس کی راغله؟ کله چی لاس می وکتی گورم د وینو څخه ډک دی حیران شوم چی دا سنگه چل وشو! ولاړم حمام ته خپل غوږ او لاسونه می پریول یو وړوکی پښته می خپل په غوږ کی ننباسل او دومره ډیر فکر می ونکی چی ولی داسی وشو؟ زه خپله یو سلو اتیا بدبختیانی لرم و دي موضوعي ته نور وخت نه لرم..!

ځانته می یو ناله په کوم کوټه کې چی ما ورنه د کور دهلیز جوړ کړی وو واچوی او سترگی می پټی کړل ترڅو یو څو دقیقو لپاره آرام وکړم تر څو چې د ماښام آذانونه کوی! خو ډیر ژر خپل د معدی په آوازونو چی ویل یی یو شئ وخوره چی زه دی مړ کړم، د آرام کولو څخه مط ډډه وکړل لځایه پاسیدم د ماښام آذانونه وه ولاړ شوم چی وگورم څه کور کی شته چی ویخورم کنه؟ دوه دانی هگی وه خو ډوډی می نه درلود ژر می خپل بوټونه واغوندل او روان شوم ترڅو هم جومات کې مونځ وکړم او هم ترڅو چې نانواۍ بنده شوی نده یو څو ډوډی واخلم..

د مونځ کولو او ډوډی اخیستلو وروسته کله چی کورته بیرته راغلم نو د زییر مسج می ولیدی چی ویلی وه ستا کورته در روان یم یو سم شی پوخ کړه مجبور شوم د هغه دوه هگی سره سلور رومی واچوم ترڅو د دوه نفرو چاره وشي، زییر ته می هم مسج وکړو چی راتلو وخت کی یو دوه ډوډی د نانواۍ څخه ځان لپاره واخلي. د زییر تر راتلو پوری می یو څه کور منظم او پاک کړو د بې نظمه او ناپاک کور څخه می خدای کرکه کیدل، د کور د پاک کولو په حال کی وم چی سترگی می اوښکی شروع کړل هرسونه چي پاک کول می بیا هم اوښکی نه بندیدل..!

مجبور ولاړم او هینداره کی می ځانته وکتل سترگی می تکی سری شوی وه داسی وه لکه چی ژړلی می ویی..؟ اوښکی تراوسه روان وه سترگو می خارښت او سوځیدل هم شروع کړی وه دومره ډیر می سترگی پاک کړل چی د سترگو لاندی

پوست می وشوړېدی اول غوږ او اوس سترگی خدایه توبه دا نو څه مرض دی؟ لا د اوبنکو پر پاکیدلو وم چی دروازه وټکیده د شمال په لاس د دروازی خواته لارم ترڅو دروازه خلاصه کړم..

زبیر- سلام علیکم جناب طاها..!

- علیک سلام دروازه ځان سره بنده کړه.

زبیر- واخله دادی گرم ږوږی.

د زبیر خبرو ته می پام نکوی او ژر ژر می خپل سترگی پاک کول کورته د ننوتلو سره زبیر وویل: ته ژاری؟

- نه ژړا چیرته و بیعقله نه پوهیږم دا لس دقیقی کیږی چی سترگو می اوبنکی

شروع کړی هرسونه چی پاکوم نه بندیږی..

زبیر-دا غوږ کیدی پخته څه کوی؟

- غرمه هسی غوږ می وینه وکړل ما هم پخته پکی نښاسل..!

زبیر رانږدی شو زما د غوږ څخه یی پخته وباسل او زما غوږ ته یې په کتلو وویل:

پخته په وینو ده خو کوم زخم دی په غوږ کی نشته..!) بیایی زما سترگو ته وکتل او

وی ویل: سترگی دی پټی کړه.(زبیر خپل د کمیس د لمنې څوکه خپله په خوله په

اه ویلو گرم کړل او زما د سترگو پر شا یی کیخود! کار یی چی هر سومره د عقل

څخه لری و خو فایده یی وکړل او زما سترگو نور اوبنکی ونکړل..!

- افرین البته زما باور نکیدی چې ستا دا کار به کومه فایده وکړی

زبیر- تا پرموږ څه گمان کړی اینجانب داکتر زبیر خان احمدی...

زبیر زما کورته ډیر راتلو خو د شپې لخوا دومره نه پاتې کی دی، ځکه کورنی یی ماته

د یو لوچک او لنډغر انسان په حیث کتل او نه یی غوښتل زبیر زما کورته راشی سو

ځله ورور یی زما سره جنگ کړی وو چی نور د زبیر سره ونگرځی خو بیا هم نه زبیر

خبره منل نه هم.. د ذوالفقار کور کې چی وم هیس مشکل نه وو خو همدا چی ما

یواځې کور ونيو د زبیر ټول کورنی راسره شات سوه، یو دم د هغوی نظر کې زه بد هلك معرفى شوم...

- کورنی دی څه ونه ویل چې دلته پاتې کیږی؟ نن ماښام؟
زبیر- نه جنگ می وکړو کور کی دلته راغلم.

- ولی دی جنگ وکړو؟

زبیر- زمري هسی بیځایه خبری کول ما هم ورسره جنگ وکړو، زما پلار هم خو ته پیژنی همیشه د زمري خوا نیسی ځکه پیسې ورته راوړی.. هی پیسې چې پلار او مور لا در باندی اخیستل کیږی هی...

- تخو خپل کورنی پیژنی چې دا سو وخته زما وینو ته تږی دی ستا په جنگ او دلته راتلو باندی نور هم ماته پرسیدې او فکر کوی چې ما ستا غوږونه در خلاص کړی چې داسی کارونه وکړی...!

زبیر- که زما د کورنی څخه ویریدې او فکر کوی تاته مشکل جوړیدې زه زم.
زبیر خپل د خبری سره سم له ځایه پاسید چې ما یی ژر لاس ونيوی او ومې ویل:
کینه خیرنه داسی بیا ورباندی بد هم لږیدې زما خبره... زه ستا د کورنی څخه نه ویریدم او نه هم راته مهم ده چې زما په اړه څه فکر کوی. که رښتیا ووایم حق ورکوم چې هغوی زما څخه بد راشی. ک!
زبیر- ولی مکه تا څه کړی؟

- دا افغانستان دی وروره دلته یو مجرد هلك په تنهای کور کی اوسیدل هغه هم پداسی حال کی چې خپل د ټول کورنی سره یی قطع رابطه کړی زر فکره انسان ته اچوی.

زبیر- بد کوی هر څوک چې ستا پسې بیځایه فکر او خبری کوی، تا مگر څه کړی؟ خو د سهار څخه تر ماښامه ځی کار ته او ماښام راځی کور ته نه د کوم انجنی لار دی نیولی، او نه هم کوم بل غیر اخلاقی کار دی کړی. نو بد کوی سوک چې ستا پسې داسې خبری کوی...

- دا افغانستان دی نه خارج، دلته په نه خبره درباندی د کفر او ناپاکې ټاپه لگوی..
زبیر- اممم دا خو رښتیا وایی زموږ خلک بیحده بد زړه دی. همدا چی یو هلک تنها
کور کی ووینی فکر کوی معتاد دی یا هم
- مرگ..

زبیر په خندا شو چې ما هم نور څه ونه ویل او ولاړم ترڅو ډوډی راوړم، د زبیر دا
خاصیت ښه وو چی ژری خبری لیاده باسل او ژر بیرته خپل شوخ طبع اخلاقو ته
راتلی، د ډوډی خوړلو وروسته زه لگیا وم آشپزخانه کې می هغه دوه قاب مینځل او
چای مې دم کوی چې زبیر وویل:

زبیر- طاها ژر کوه راشه یو مقاله می پیدا کړی ارواح پوهنه..!
- خبر نه وم چی د هندو وانو غوندی روح منې! او فکر کوی چی سرگردانه او ورکه
شوی روح وجود لری! پوهیږی دا ټول دروغ دی روح چی کله د انسان د جسم څخه
بهر شې نور ددی دنیا څخه یې ارتباط قطع کیږی ...!
زبیر- فلسفه دی خلاصه شوه دا ارواح پوهنه ده نه روح... روانشناسی درته یاده وم!
- ښااا زما پر غوږ روح راغله نور مې وا نه وریدل.
زبیر- بلااا

- هومم د کوم وخته ارواح پوهنه درته جالبه شوی..؟

زبیر- دلته راشه شابه.

ترموز او دوه پیاله چای مې راواخیست او د زبیر څنگ ته ورغلم.
زبیر- گوره زه درنه یو سو پوښتنی کوم کله چی ته راته سم جواب راکړی نو زه درته
وايم چی ته سنگه انسان یی؟
- غیب وای یا که فال نیسی؟

زبیر- توبه خدایه یواځی د ارواح پوهنی د علم په بنسټ ستا بعضی عادوتونه او
خویونه درته وایم نه کوم بل شې...
- سمدده ده پوښتنه وکړه زه تیار یم..

زبیر- کوم یو درنه پوښتنه وکړم؟

- زه څه خبر یم؟

زبیر- گوره دلته څو بخشه دی اول د روحی ناروغی په اړه دی او شل پوښتنی دی ته ټول ته جواب وایې او اخیر کی هغه درته وایې چې آیا ته کوم روحی ناروغی لری کنه؟

- نور څه دی؟ بغیر ددی روحی ناروغی څخه؟

زبیر- مثال شخصیت شناسی ده، ضریب هوشی ده، او خلاصه چې ډیر دی کوم یو ته غواړی درنه پوښتنه وکړم؟

- زه خو نه پوهیږم ورباندی هر دانه چې ستا په نظر سم دی همغه پوښتنه وکړه.

د څو دقیقو وروسته زبیر په شیطانی خدا وویل: عه پیدا می کړو.. گوره طاها هر پوښتنه چې کوم سم صحیح به جواب راکوی او ناز و نخری به نکوی کنه په لغته دی وهم..

په مشکوکه انداز می وروکتل او ومې ویل: خدای دی خیر پینځ کړی هسې ستا د خدا څخه زه ښه احساس نلرم..

زبیر په خدا وویل: تیار شه کلمه ملمه دی ووايه چې اول پوښتنه کوم.
- بسم الله کړه.

زبیر په شیطانی مسکا وویل: ددی آزمویښی نوم دی آیا تاسو واده ته زړه شوی کنه؟

- ای بلا..

زبیر په همغه خدا شروع کړل- اول پوښتنه: کله چې یو کوچنی ماشوم د هغه د مور و پلار سره گوری نو آیا آرمان کوی چې ای کاش ما هم داسې اولاد درلود؟
ددی څخه مخکې چې جواب ورکړم زبیر وویل: دروغ به نه وایې طاها..
- عه سمدې رښتیا وایم..

زبیر- جواب زه درته دری جوابه وایم ته یو دانه انتخاب کړه.
-سمده..

زبیر- 1هو آرمان مې کړی. 2 نه آرمان مې ندی کړی. 3 کله ناکله آرمان کوم..
- دویم نمبر نه آرمان مې ندی کړی.

زبیر- کله چې یو تازه واده کړی جوړه مطلب خاوند او میرمن گوری چې یو د بل سره خوشحال دی او خاندی نو آیا ته د واده آرمان کوی؟
1هو آرمان کوم. 2 نه آرمان نکوم. 3 کله ناکله آرمان کوم..
- د دی جواب هم همغه دویم نمبر دی نه.

زبیر- آیا د پخوا پشان خپل د یواځې توب څخه خوند اخلي؟
1هو. 2 نه. 3 کله ناکله.

- زما په نظر ددی دری جوابه تل همدا هو نه او کله ناکله دی؟
زبیر- ته هغه څه کوی جواب راکړه؟

- اول نمبر. هو

زبیر- کله چی خپل د متاهل ملگرو مینځ کې یاست نو آیا ارمان کوی چې ای کاش ما
هم واده کړی وای؟

په خندا مې وویل: شکر متاهل ملگری نلرم کوم چې دی هغوی هم زما پشان مجرد
خانان دی.. دویم نمبر نه...

زبیر په شیطنت وویل: اها دا جالب دی گوره دی کې به دروغ نه وایې.

- داسې نکیرې ورشه قران کریم راوړه د هر جواب سره به لاس په قسم ایږدم چې ته
باور وکړی!

زبیر- دا خو ډیره ښه خبره ده.

- بلا بلا

زبیر- خو بیا هم گوره سم جواب راکړه.

- یو ځل بیا داسی ووايې نور بیخي جواب نه درکوم.

زبیر- عه سمدہ خیرن پوښتنې ته غوږ شه، تراوسه د یو انجلې شتون او حضور تاسو
نا آرامه کړی یاست؟

- که د نارامه کولو څخه دی مطلب د عشق او عاشقې وی نو جواب می نه دی، او که
مطلب دی پeczاب کیدل مطلب خلق تنگیږی وی نو هو زیاتر اوقات د انجونو شتون
می عصبی کوی.

زبیر- لیاقت نلری.. زه غوږ شه بل پوښتنی ته تراوسه دی فکر کړی چې نور مجردی
بس ده او باید واده وکړم؟
- اممم رښتیا ووايم کله ناکله.

زبیر په شیطنت وویل: کوم وختو کې دا فکر کوی؟؟
- انسان شه بی ادبه..

زبیر- آیا تراوسه داسې شوی (زبیر خاموش شو بیا یی وویل: ددی جواب هم نه دی
پوهیږم بهتره به وی ادامه پوښتنه وگورم.. امممم بڼا سه رکم سندری دی خوبنیږی
ارام که مست؟

- دا مست لفظ ډیر بد دی او زه سندری نه آورم..

زبیر- بیخی؟؟ کله ناکله هم نه آوری؟

- کله ناکله چې آورم هغه هم زیاتره آرامه وی.

زبیر- امهم بڼه تراوسه شوی چې د یو مغازی شاته و درېږی او زړه دی ووايې راځه
یو چا ته ډالې واخله؟

- زه دومره بازرا ته نه ځم که لار هم شم دومره بیکار کیږم نه چې د مغازو شاته و
درېږم چې سه شته او کنه؟

زبیر- ته سومره مسخره او بکواس شخصیت لری هسی د اوس څخه ماته جواب
معلوم دی چې ته مجرد مړی کیږی خو خیر تر اخیره به لار شو د آزمویږی. تراوسه
شوی چې د یو مخالف جنس خدا تاسو ته بڼه ښکاره شوی ویې او تاسو وغواړی د
خدا حال کې هغه کس ته وگوری؟

- امممم نه.

زبیر بد بد راوکتل او بیا یې وویل: کله چې پلار او مور دی ووايې نور دی د واده وخت را رسیدلی دی نو آیا زړه کې خوشحالیږي؟

- داسې خبره تراوسه ماته ادی بابا نده کړی.

زبیر- فکر وکړه داسې خبره درته وکړی خوشحالیږي؟

- هیسکله هم نه ځکه زه غواړم خپل راتلونکی د ژوند شریکه خپل و ټاکم نه مور و پلار می.

زبیر- البته که درته پیدا شول... اخیری پوښتنه... تراوسه مئین شوی یې؟
ددی څخه مخکې چې زه جواب ورکړم زبیر وویل: نه... خبر یم ته او عاشقی لری خبره ده.. ستا نمری 8 دی لیکلی تاسو تراوسه د واده لپاره چمتو نه یاست..!

زبیر پر ما خندل چې ما یې موبایل واخیست او ومې ویل: اوس زه درنه پوښتنه کوم او ته جواب راکړه.

زبیر- همدغه پوښتنه کوی؟

- نه د دی خوند لاری یو بل نوی پوښتنه کوم.

بیحده زیات پوښتنې په بیلا بیلو موضوعاتو کې وه، یو دانه یې هم ماته جالب نه ښکاره کیدی تر دی چې سترگې مې پر یو متن ولگیدل "آیا تاسو زیات خبری کوی که لږ" په شیطانی خندا مې همغه موضوع راوخیسته لس دانې پوښتنې وه زبیر ته مې موضوع ونه ویل او مستقیم لومړی پوښتنه مې وکړل، پوښتنه کیفیت لږ عجیبه وه درې جوابه پوښتنه وه ده باید یو دانه انتخاب کړی وایې..

- ښا نو پوښتنه داسې شروع کیږی...زه

1: زه هیسکله لځان سره خبری نکوم (مطلب ځینې کسانو عادت وی ځان سره خبری کوی)

2: زه زیاتر اوقات ځان سره خبری کوم.

3: د ځان سره په خبرو کولو عادت نه یم خو کله ناکله د ځان سره خبری کوم.!

زبیر- پیر نمک حرام یې (په خدا مې ورکتل چې هغه په تروش تندی وویل: ته خپله هم پوهیږی چې زه زیاتر اوقات ځان سره خبری کوم.

- امهمم دویم پوښتنه. فکر وکړی یو صمیمی ملگری مو خپل د تیر شوی چکر او تفريح په اړه تاسو ته خاطره تعريف کوی تاسو څه کار کوی؟

- 1: کونښن کوی داسې الفاظ ووايست چې هغه نور چوپ شی؟
- 2: د هغه د ځنډ او چوپ کیدو څخه فايده اخلي او خپل د چکر او تفريح ته دتلو خاطره بیان کوی؟
- 3: یا هم په خاموشی کې د هغه خبرو ته غوږ نیسې ..!

زبیر- امهمم فرق لری کله ناکله چې مقابل نفر مې په زړه نه ویې نو کونښن کوم داسې الفاظ ووايم چې نور خوله بنده کړی، کنه زیاتر اوقات په خاموشی کې ورته غوږ نیسم.

- امهمم دریم پوښتنه. د دی کارونو څخه یو دانه انتخاب کړه.

- 1: کمدين.
 - 2: یو سیاست مداره شخصیت.
 - 3: د فلمونو اکټر.
- زبیر- دریم که ونشو اول.
- نه یو دانه انتخاب کړه.
- زبیر- امهمم اکټر.

- امهمم څلورم پوښتنه. کله چې د کورنې سره ډوډی خوری نو....

- 1: په خاموشی کې ډوډی خوری؟
- 2: یا د ډوډی خوړلو په جریان کې هر نوی خبره او موضوع چې ستا په نظر جالب وې بیان کوی؟

3: یا هم غوږ نیسې ترڅو هر چا چې بو خبره وکړل ته هم پکې یو نظر ورکړی؟
زبیر- دریم.

- پنځم پوښتنه. د ملگرو مجلس کې ته زیاتر اوقات

1: تماشاچې یې او خبری نکوی..

2: لنډ وقت کې درې منه ټوکې او قیصې کوی.

3: تل د خبرو حال کې او نور درته غوږ نیولې.

زبیر- دویم..

- که دا دی انتخاب کړی نه وایې یو جانانه لغت مط تا دروغجن ته درکول.. بڼا شپږم
پوښتنه.. فکر وکړه غواړی یو شعر ووايې کوم یو کار کوی؟

1: په شاعرانه انداز غواړی هغه شعر ووايې؟

2: ډیر تیز یې وایې لکه کوم اخبار چې وی؟

3: د شاعر تقلید کوی او داسی هغه شعر وایې لکه تا چې هغه شعر لیکلی دی؟

زبیر- دریم..

- اوم پوښتنه.. فکر وکړه ښونکې ستا څخه غواړی چې د تختی مخکې لارښی او پر
تخته باندی لیکل شوی پوښتنې حل کړی..

1: هغه پوښتنې چې جواب مو نزده هغه تا لا جواب لیکلی او هسی نه پرېږدی.

2: ټولو ته ډیر ژر جواب لیکي خو بی معنا جواب..

3: ویرېږی او ټول درس مو لیاده وځي.

زبیر- اول و دویم زیاتر اول.

په خندا مې وروکتل چې هغه هم وخندل: بڼا اتم پښتنه.

زبیر- دا څو پوښتنې دی؟

- خلاص شول لس دانې دی.

زبیر- زه ښه ده.

- اتم پوښتنه. په ټولگې کې زیاتر اوقات کوم ځای کې کینې؟

1: هغه ځای چې د استاد نظر راباندې ونه لگېږي.

2: د صنف مینځ اوسېږي تر سو په راحت خیال د ملگرو سره خبرې وکړي.

3: اول چوکۍ کینې تر سو د استاد په نظر راشي..

- ددی جواب ښکاره دی دویم..

زبیر په خندا وویل: افرین ټېبلان یو بل پیژنی.

- بلا.. نهمه پوښتنه.. ایا ژبه مو بنده بنده کیږي؟

1: هو کله ناکله.

2: نه هیسکله نه.

3: هو زیاتر اوقات داسی کیږم.

زبیر- زما ژبه یو ځل بنده شوی وه هغه هم د زیات ویری څخه.

د زبیر په خبره د خندا څخه شین شوم چې هغه یو لغته راکړل او په تروش تندي

ووېل: هغه ورځ مې زاره وچودل په عمر کې مې د لومړي ځل لپاره د زیات ډار او

ویری څخه مې ژبه بنده شوه. (په خندا مې د زبیر خوا ته کتل زموږ دویم سمسټر د

حساب امتحان وو او ټول صنف امتحان داسې خراب ورکړی وو چې حد نه درلود،

یو ټولگې وال مو ووېل چې استاد د امتحان ورقې د مدیر په میز کیخودلی او ټول

استاذان نه پوهیږم چیرته تللي او اداره خالي ده..!

موږ هم زبیر ته یو څه بات ورکړو او وامو ستوی چې د ادارې څخه د امتحان ورقې

پټ کړي خو د بد شانس همغه وخت کې استاذ ورباندې برابر شوی وو ...

- ښه جواب وایه نیمه شپه دی کړل.

زبیر- بغیر د هغه یو ځل څخه نور هیسکله.

- امم اخری پوښتنه.. غواړي خپل د کار څنگ کې کوم یو دا کار هم وکړي؟

1: نقاشی شي.

2: کمیدین شي.

3: آواز خوان شی.

زبیر- رسامی مې هم خوښیږې خو فکر کوم کمیدین برخه کې به زیات بریالې شم..
په خدا مې وویل: وه وه یو دم هغه سلیم شاهین جوړیږی..

زبیر په خدا باندې زه وهلم چې ما د آزموینې نتیجه او پایله راوخیسته.

- امم ستا نمری دی 10 لیکلی ته یو اجتماعې او شوخ طبع مزاج لرونکې انسان یې!

زبیر- دا خو یم شک مه کوه.

- دا ټول اپلاتی دی.

زبیر په خدا وویل: ولې زور درکوی بخیل زما د تعریف آوریدلو توان نلری؟!
موبایل مې د هغه خوا ته واچوی او ومې ویل: هسې دا بیځایه خبری دی دومره دا
بیځایه مقالې مه وایه لیونی کوی دی.

زبیر- دا پوهیږی سومره مشهوره مقاله ده دا سومره ډیر نفرانو مطالعه کړی او ټولو
ورته مثبت رای ورکړی.

- خو زه وایم په دوه روپو هم نه ارزی، هسی بیځایه خبری لیکلی او د مقالې په سر
لیکلې د " ارواپوهنی اړوند آزموینه"

ساعت دولس بجی د شپې وو چی د ویده کیدلو ارده مو وکړل د عادت مطابق د
کوټی په یو کونج کی پریوتم، زبیر هم خپل ځای زما څخه یو سه لری د کوټی په بل
کونج کی واچوی برق مو خاموش کړو، د کرکی پرده پورته وه او د سپوږمۍ رڼا د
کوټی مینځ ته راغلی وه او کوټه یی رڼا کړی وه، کله ناکله د سپې غږونه راتلل، زما د
کور بدی همغه د کور شاته قبرستان وو، یو خو خپله هدیره ویره او وحشت لری او
بل دا چي همیشه به د شپې لخوا د هدیری په شاوخوا سپې راټول کیدل او داسې
حال به یې جوړه وی چې انسان به یې خوب ته نه پریخودی.

د غرمې څخه سترې وم خو نه پوهیدم ولې خوب نه راتلې؟! هسې ځای کې اړخ په اړخ اوړیدم د زبیر د منظم ساه اخیستلو څخه معلومیدل چې کرار ویده شوی. زما په نظر زبیر ډیر نا شکره دی؟ ځکه هغه یو کورنی درلود مور، پلار، وروڼه، خویندی داسې کورنې چې د زبیر په تروش تندی لا خوا بدیدل او پوښتنه یې کول چې ولې خفه یې؟ پداسې حال کې چې زما کورنی ته زما مرګ او ژوند لا مهم نه وو؟ بیا هم زبیر خپل د کورنی سره په جنگ وو!

په همدې فکرونو کې خوب راباندې غالبه شوی وو او ویده شوی وم، د سو نفرو د لمانځه په آوازنو راوینښ شوم! سترګې مې چې خلاص کړل د کوټې په مینځ کې د همغه سپوږمۍ په رڼا کې لس دولس نفره چې سپین کالې اغوستې وه په لمانځه ولاړ وه! سو دقې مې هغوې ته وکتل یو نفر یې مخکې ولاړ وو؟ لکه چې امام وی او دا نور مقتدیان! پوی شوم چې پیریان دی خو عجیبه وه و نه ډار شوم! همغسې د هغوی خوا ته مې کتل او غوښتل مې د هغوی خوا ته لاړشم چې یو نفر د اوږې څخه ونیولم او ځان طرف ته یې راکش کړم مخ مې چې را وگرځه ویې شمویل وو..!

شمویل- هلته مه ځه پاسیږه مونځ وکړه.

هغه لس دولس نفرو چې مونځ کو هغه خوا ته مې اشاره وکړل او ومې ویل: دا کسان ته پیژنی؟

شمویل- ګوره طاها هر مسلمان پیری ستا دوست ندی او هر کافر پیری هم نغواری تا ووژنی، کله ناکله مسلمان پیریان د کافرانو څخه زیات ظالمان وی، کوښښ وکړه خپل ځان د ټول څخه وساتې..

- ستا څخه هم؟ ته هم پیری یې خو..!

شمویل- زه تا ته هیسکله تکلیف نه در رسه وم، خو هو زما څخه هم ځان وساته.

- نو دا ولې راغلې زما کور کې مونځ کوی؟

شمویل- هغوی تل همدلته وه، هغوی دلته ژوند کوی، دا کور د هغوی دی..

- یعنی زه د هغوی کور ته راغلی یم؟ خو ما دا کور اخیستی! یعنی دوی غواړي ما

خپل د کور څخه وشړی؟

شمویل- نه هغوی هیسکله دا کار نکوی، هغوی د انسانانو سره کار نلری، هغوی دلته د کلونو راهیس د انسانانو سره یوځای ژوند کوی تر سو چې ورته کوم تکلیف ونه رسه ویې هغوی درسره کار نلری..

- بیا نو که زما سره کوم مشکل نلری نو ولی اجازه نه راکوی چې د هغوی سره مونځ وکړم؟

شمویل- ته ډیر ساده یې ماشوم.. هغوی پیریان دی او ته انسان..! ته نباید هغوی ووينې..!

- پوی نشوم... څه مطلب؟

شمویل د ژبی لاندی کرار ځان سره وویل: دا ولې دومره بیعقل او ساده دې؟
- څه؟

شمویل- گوره د انسانانو او پیریانو مینځ کې خدای څه ایخودلې؟
- یو پرده او فاصله.. لکه باډر.

شمویل- افرین فکر وکړه دغه هغه پرده ده (شمویل خپل دواړه لاسونه زما مخ ته ونيول او د یو لاس په ښکته کیدلو یې وویل: دوه پردی وه چې یو دانه یې لری شوی ستا لپاره او ته زموږ نړی ته لږ را داخل شوی یې نو ځکه کله ناکله پیریان گوری پداسې حال کې چی هغوی فکر کوی ته هغوی نه گوری..!

په گنگس انداز مې وروکتل اوس هم سم پوی نشوم، زما د نظر په لیدو هغه په خاموش نظر راوکتل او ویې ویل: پوی نشوی کنه؟

بیا مې هم یواځې مې وروکتل چې هغه وویل: تنها زما دا خبره یاد کې وساته که کوم پیری دی ولیدی چې تاته کوم تکلیف او نقصان نه در رسه وی او لگیا دی خپل کار کوی نو ته خپل ځان ناگاره واچوه داسې لکه چې هغه نه وینې.. اوس هم پاسیږه مونځ وکړه...

د شمويل په اخيري لفظ د خوب پاسيدم د مولا آذنونه وه، د کوټې مينځ ته مې وکتل هيس سوک نه وه! يو سه و ډار شوم د شمويل په خبرو يعنی دلته زما کور کې زما سره پيريان ژوند کوی؟ پدی فکر په ويره باندی مې شاوخوا وکتل لځايه پاسيدم په زبیر مې د لمانځه لپاره غږ وکړو او خپل هم اودس و مونځ مې وکړو او بيرته د ويده کيدلو لپاره خپل ځای ته راغلم او دومره ژر ويده شوی وم چې فکر مې نشو زبیر د لمانځه لپاره پاسيدی او کنه؟

سهار د موبایل په آواز راويښ شوم د خوب حالت کی مې موبایل پیدا کړو او جواب می ورکړو..

-الو ..

ذوالفقار- بلای الو چيرته يې چې دا دري ساعت زنگ وهم جواب نه راکوی؟ ما درته پرون و نه ويل چې سبا بيا تاسو دواړه ژر شرکت ته راشه چې دا پاتې دواگانې هم ځای پر ځای کړو؟ چيرته دی هغه بل ټنبل؟

د ذوالفقار په غوسه ناکه غږ خوب مې يو دم وپريدی په ځای کی کيناستم خپل د سترگو د مېنلو حال کې مې ذوالفقار ته وويل: اوس پنځه دقيقو کې درځو..

موبایل مې بند کړو او زبیر مې غوښتی د خوب راويښ کړم چې گورم خپل ځای کې نه وو! شاوخوا مې ورپسې وکتل لځايه پاسيدم چې زبیر د کوټې څخه راووت زما پر ليدو يې وويل: راويښ شوی؟
- هو ته کله ويښ شوی؟

زبیر سو ثاني په خاموش نظر راوکتل او بيایې کرار وويل: يو خبره کوم خو و نه ويریږی.

- څه شوی؟

زبیر- هسی اوس خو ته خپله هم ماشاله مولا يې او ددی خبرو څخه نه ويریږی، ستا د کوټې په غږونو راويښ شوم...!
په ويری او وحشت مې وويل: څنگه آوازونه؟

زبیر- هسی د قدم وهلو! اول مې فکر وکړو چې شاید ته اوسپږی خو کله چې مې ته دلته ویده ولیدی نو لږ شکمن شوم او کوټې ته ولاړم..

په تلوار مې وویل: کوم څه دی ولیدل سوک وه؟
زبیر- هیس سوک نه وه..! البته که خفه کېږی نه نو باید ووايم پیریان موږ نشو لیدلی ..
کرار مې ځان سره په ویره وویل: خو زه یې لیدلی شم..
زبیر- څه دی وویل؟؟

- هیس ...

لاس او مخ مې ومینځې او د زبیر سره یو ځای د شرکت خوا ته روان شو، خو فکر مې تراوسه د زبیر خبرو کې وو، ما خو د کور شاوخوا نثار کړی وه بیا سنگه زبیر داسې غږ آوریډلی؟ یعنی هغه تعویذونه باطل شوی کوم چې ما خپل کور ورباندې نثار کړی وو؟ خو چا باطل کړی؟ او ولې شمویل وویل هغه پیریانو دلته د پخوا څخه ژوند کوی! نو مطلب د انسانو سره کوم کار نلری خو دا چې وویل زه هغوی لیدی شم پداسې حال کې چې هغوی فکر کوی زه هغوی نشم لیدلی؟ ددې خبرې په معنا پوه نشوم! پدې مینځ کې یو بل خبرې هم زما فکر ځان طرف ته کړی وو او هغه دا چې ولې شمویل تل ما ته په خوب کې راځی او خبرې کوی؟ ولې هیسکله ما ته په ویښه نه راځي؟ دا ځل مې چې ولیدلی باید ضرور ورنه دا پوښتنې وکړم...

شرکت ته ورسیدو موټرسایکل مې و دره ویې او دواړه جوړ شرکت ته داخل شو، د ذوالفقار اطاق ته د داخلیدو سره سم دواړه خپل پر ځای و دریدو، زبیر کرار وویل: هغه یو متل دی طاها وایې شیطان یې یاد کړی شیطان حاضر شو..!
ذوالفقار زموږ دواړو په لیدو هغه ناست کس ته چې ما یواځې اول میاشت یو ځل په شرکت کې لیدلی و او ذوالفقار راته د شرکت د شریکانو څخه معرفی کړی وو، موږ معرفي کړو موږ دواړو هم ورسره سترې مشی وکړل

ذوالفقار تندي تروش وو داسې لکه چې د یو موضوع څخه خفه ويې؟! ما او زبیر دواړو د سلطان خیل سره سترې مشې وکړل او غوښتل مو چې کینو چې زبیر راته اوږه چونگار کړل په تروش تندي مې وروکتل چې هغه د سر په اشاره یو خوا ته اشاره وکړل! د زبیر نظر مې تعقیب کړو او تازه مې سترگې د کوټې په اخری کونج کې په کوچ ناسته په یو انجلې ولگیدی...!

سلطان خیل- ښه نو ذوالفقار جان موږ به نور لارښو ان شاءالله سر له سبا به امینه لورکې می دلته راځې او ته یا هم ددی دواړو ځوانانو څخه یو نفر به ورته د کار اصول و رزده کوی..

ذوالفقار هم لځایه پاسیدی او په تروش تندي پداسې حال کې چې سلطان خیل ته یې لاس ورکوی ویې ویل: و به گورو هر څه چې د خدای رضا وه.. سلطان خیل- امین بس خدای دی خیر کړی نور نو په اجازه مو موږ لارښو. ذوالفقار- یو پیاله چای به مو راسره څکلې وایې. سلطان خیل- ان شاءالله یو بل وخت..

سلطان خیل او هغه انجلې دواړه د دفتر څخه ووتل د هغوی په تلو ذوالفقار په غوسه زموږ دواړو خوا ته راوکتل او ویې ویل: تاسو دواړه کوم هدیره کې واست؟ ولیمو دومر مو ناوخته کړل؟

زبیر- هغه انجلې سوک وه؟ دا سلطان خیل څه ویل؟ د کار اصول او راتلل سر له سبا سوک راځی؟

ذوالفقار په بې حوصله توګه ځان په کوچ واچوی او ویې ویل: دا چې ما تاسو دواړه بغیر لدی چې هغې ته خبر ورکړم په کار کې ونیولې دا سلطان خیل ته یې زور ورکړی اوس تللی دا انجلې خدای خبر دده څه کیږي چې راوړی وایې دا هم کار کې ونیسه!

- تا ورته څه وویل؟

ذوالفقار- څه مې ویلې وایې؟ دا سلطان خیل په شریکانو کې د ټولو څخه زیات

بودیجه لری نشم کولی ورته نه ووايم.

زبیر- یعنی هغه انجلی سبا راخی دفتر ته؟
ذوالفقار- هو.

زبیر- زه درته یو مشوره درکوم داسې چې نه غوښه وسوځی او نه هم سیخ!
ذوالفقار- مطلب؟؟؟

زبیر- زموږ کار هغه انجلی ته هم ورکړه ..!
- تا بیا اپلاتی وویل!

زبیر- عه ته چوپ کینه زه د ذوالفقار سره خبری کوم.. گوره ذوالفقار داسې نکړې چې هر نفر دی خپل پر خوښه خپل ورور، خور شرکت ته راوړی هسی د شرکت څخه بیا فامیلې رستورانته جوړ کړې..

ذوالفقار- نو ستا په نظر څه وکړم؟ ورته ووايم ستا راوړی نفر ته زه کار نه ورکوم؟
هغه به ونه وایې چې تا نو بیا ولې خپل د خپلوانو دوه نفره په شرکت کې نیولې؟
- که مشکل زموږ په سر دی زه خو سر تر سبا نور نه راځم...
ذوالفقار په غوسه راوکتل او ویې ویل: غول مخوره ما ته یاد نکړې، دا سلطان خپل د اول څخه هم هسی د بهانی پسی وو اوس هم دغه بهانه یې لاس ته ورغلې اوس پeczab کول کوی..

زبیر- زما خبری ته غوږ نیسې او کنه؟
- څه وایې؟

زبیر- گوره ذوالفقار سلطان خپل ته ووايه چې انجلی راوستوی کله چې راغله ته هم ورته ووايه چې زموږ د کار اصول داسې دی چې یو هفته به سروی کوی ...
ما او ذوالفقار دواړو په حیرت وروکتل...
ذوالفقار- څه ورته ووايم؟

زبیر- ورته ووايه یو هفته سروی وکړه.. ستا په نظر یو انجلی کولې شی په موټرسایکل کینې او شل دواخانو ته دوا ویسې او ده زر سړیانو سره خوله پر خوله

شې...؟ نشې کولی کنه کله چې وگوری دا کار دهغې د وسې ندی خپله خې ضرورت
نشته ته کوم کار وکړی...

ما او ذوالفقار خو دقایقې په حیرت د زبیر خوا ته وکتل د خو دقیقو وروسته ذوالفقار
په غوسه باندی د کوچ کوچنی بالبنت د زبیر پسې گزار کړو او ویې ویل: ستا په نظر
زه بیغرت راحم؟ چې د خلکو خور او مور دواخانه په دواخانه د زر دانو بې ناموس
او قران وهلو سرپانو مینځ کې د سروی پسې واستوم...! دا که خدای نکرده یو دانه
یې ورته لاس واچوی یا کومه خبره ورته وکړی سبا ورځ یې بد نامې ما ته پاتې
کیدې چې ذوالفقار یو پیغله انجلې د سروی پسې دواخانه په دواخانه د زر سرپانو
مینځ کې استول..

زه د ذوالفقار د خبرې سره یو دم موافق وم، زبیر هم لکه چې خپل د خبرې دی ځای
ته فکر نه وو کړی چې خاموش شو، تر غرمه مو هغه پاتی دواگانې ځای پر ځای کړل،
د غرمې د آذان په آوریډو مو کار بند کړو او زه د تشناب خوا ته روان شوم تر څو
اودس وکړم او لارشم د شرکت څنگ جومات ته د لمانځه لپاره..

اودس مې خلاصه کړی و او غوښتل مې د تشناب څخه ووځم، چې پوزی مې په
وینو شول! لکه چې گرمې خپل تاثیر کړی وو هر سو نه چې اوبه مې اچول بیا هم
وینه یې نه بندیدل، ځان سره مې وویل دباندی لارښه او پوزه کې پخته کیږده داسې
اوبو اچولو باندی وینه بنده نه راځی. خو د تشناب دروازه نه خلاصیده! داسی لکه
یو چا چې د بهر څخه نیولی ویی تر سو زه یی خلاصه نکړم. اول فکر مې چې ذهن
ته راغې دا وو چې شاید زبیر راسره ټوکی کوی! په همدی خاطر می ورته ناری کړل.

- زبیر دا خرکی ټوکی دی پریږده خلاصه کړه دروازه.

د زبیر غږ می د دروازه څخه ډیر لری واوریدی چې ویې ویل: څه اپلاتی لگیا یی؟ ما
دروازه نده نیولی.

د زبیر د خبری سر سم دا ځل غږ می ورنه نږدی د دروازی شاته واوریدی: سم وگوره
تا خو له هغه خوا څخه بنده کړی نده؟
- نه ما نده بنده کړی.

زبیر- دا خرابی دروازی دی کله ناکله بندیدي، لږ صبر وکړه اوس یی خلاصه وم.
- ژر کوه.

زبیر- څه تلوار لری؟

- اخ پوزه می په وینو شوی او وینه یی هیس نه بندیدي.
زبیر یو څه ورختا شو او ویی ویل: ولی دی پوزه په وینو شوی؟ په یخو اوبو باندی
یو سه خپل پوزه ووینځه شاید وینه یی بنده شی، نه پوهیږم دا لعنتی دروازه ولی
دومر کلکه بنده شوی؟

د پوزی وینه می نه بندیده او له بلخوا ما احساس کوی شیبه په شیبه د حمام فضا
درنه کیږی، داسی چی نفس می نشو اخیستی.
زبیر- دا څنگه لعنتی دروازه ده ولی نه خلاصیږی؟

پوی شوم چې سڼګه چل دی؟ په ویری او وحشت مې د تشناب شاوخوا وکتل خو
ماته هیس کوم مشکوکه شی تر سترگو نشو، اولې سورت مې چې ذهن ته راغې د
هغه ویل مې شروع کړل، شاید یو یا هم دوه ایت د سورت مې ویلې وه که نه وه
چې د تشناب دروازه خلاصه شوه او ذوالفقار و زبیر دواړه په تلوار تشناب ته رانوتل
خپل پوزی ته مې لاس ووهې وینه راتلل یې بند شوی و..

ذوالفقار په مشکوکه انداز شاوخوا وکتل بیا یې ماته راوکتل او ویې ویل: ښه یې؟
د پوزی وینځلو حال کې می وویل: ښه یم... هې مجبور له سره اودس وکړم جماعت
هم رانه قضا شوه... (خپل پدی لفظ مې ناساپه د ضیالحق صیب خبره یاد ته راغلل،
په پنځم درس د کافر پیریانو پeczابه ولو کې هغه راته دغه خبره کړی وه! زه سومره
بیعقل یم ولې مې لیاده وتې وه؟ هغه ویلې وه چې کله ناکله کافر پیریان ددی لپاره

چې تا د مونځ او عبادت څخه منع کړې نو داسې کارونه او مضریت کوي! او نن هغوی زما سره همدغه چل وکړو، ولې می اول ورته فکر نشو؟

زبیر- ښه یې طاها؟

- هو ښه یم تاسو ځې زه اودس تازه کړم درځم..

دواړه د تشناب دروازی خوا ته روان شوه او ما تازه د ذوالفقار لاس کې د تشناب د دروازی لاستې ولید! د دروازی لاسته یې مات کړې و؟! دواړه د تشناب څخه ووتل د اودس تازه کولو وروسته مې ځان سره اراده وکړل چې نن به یو ځل خامخا د ضیالحق صیب دیدن ته ځم! ما د هغه ډیر خبری لیاده وتی وه، مجبور یو ځل بیا ورته ووايم چې راته تکرار یې کړی، او خپل د کور لپاره ورنه یو تعویذ هم واخلم، او د شمویل د خبرو په اړه هم ورنه پوښتنه وکړم چې څه معنا لری؟

مونځ مې په دفتر کې وکړو او هملته په کوچ کیناستم زبیر ته یو چا زنگ ووهې او هغه هم د ذوالفقار څخه د یو مهم کار لرم په ویلو اجازه واخیسته او ولاړی، ما هم غوښتل ورنه اجازه واخلم او د ضیالحق صیب دیدن ته ورشم نو ځکه مې ذوالفقار خواته چې ماته مخامخ په چوکی تکیه وهلی وه، او خپل موبایل کی لگیا وو. وکتل هیڅکله می دومره ورته پام نه وو شوی! یو تور تنگ کمیس او غټ گیبی پرتوگ یی اغوستی وو په هغه کمیس کی باډی له ورايه ښکاره کیده، ویښتیا یی په ډیر ښایسته توگه پورته کړی وه. او یو ډیر ښکلی ساعت یی په لاس وو. همداسی په زبر او زیر می ورته کتل.

ذوالفقار- باور وکړه اغلی پیری که اوس دده بدبخته په بدن کی ناسته یې او ماته راگوری نو درته وایم، زه دده پشان نه یم زما خوا ته راشی هډوکی درمات کوم. د ذوالفقار په خبره می خدا راغلل هغه فکر کړی وو پر ما پیری راغلی او هسی ورته گورم په خدا می وویل: ذوالفقار پیریان هډوکی نلری.

ذوالفقار- ته خو یی لری؟

- زما د هډوکو سره څه کار لری؟

ذوالفقار- په تا باندې مئینه ده که تا ووهم شاید هغی ته هم درد ورسیدی؟
- تا بیخی د لیلی مجنون عشق او عاشقی ورڅخه جوړه نکړل؟ او هو هغه بیچاره
گې ډیر وخت کیږی نور زما سره کوم کار نلری...

ذوالفقار- نو ولې دې داسې په زیر او زیر ماته راکتل؟
- هسې ستا بادی او سټیل ته مې کتل، ماشالله ډیر ښایسته معلومیږی که انجلې
وايې ستا سره مې واده کوی ذوالفقار..
زما په خبره ذوالفقار په لوړ غږ وخنډل خپل موبایل یې جیب ته کړو او ماته په کتلو
یې وویل: هو هو ما هم ستا سره واده کوی...
- نه بغیر د ټوکو څخه بادی دی ډیره ښه جوړه کړی، زه هم باید لږ لږ ورزش شروع
کړم دا رقم بیخی معتاد معلومیږم، رښتیا ته سو ساعت جیم کې ورزش کوی؟

ذوالفقار- امم زما پر خیال 3 ساعت..

- اووو دومره زیات دومره که زه ورزش وکړم مړ کیږم..
ذوالفقار- هیس مرگ هم درباندی نه کیږی، تیار شه یو ساعت وروسته ځو.
- ها! چیرته؟

ذوالفقار- د ذوالک... ستا د پلار یو ملگری میلمستیا کړی او ټولو ته یی بلنه ورکړی.

- د بابا ملگری زه دعوت کړی یم؟

- یواځی تاته یی میلمستیا نده کړی زموږ ټول کورنی ته یی کړی. څو ځله کیږی چی
میلمستیا کوی او ته نه یی، نن دی ادی ویل که په رضا نکیده په زوره دی راوړم.
- لیونی دی؟

ذوالفقار- څوک ستا ادی؟

- بیځایه خبری مه کوه، بابا او د هغه ملگری یادوم، موږ دوه ورځی مخکې لاږو هلته
مو یو جنگ جهاني وکړو او نن بیا بابا غواړی د هغه د ملگری کورته لاړشو؟ او هو
ولی ادی بیا غواړی چی ما ضرور هلته یوسی؟؟ (زه و دی مشکوک کارونو ته هیس
ښه احساس نلرم او هغه کسانو ته خو بیخی ښه احساس نلرم چی زما د ملاقات په

آرمان ویی. ځکه داسی کسان همیشه ماته غذب جوړه ویی. ذوالفقار زما د خبری مطلب باندی پوی شو چې په خدا یی وویل:

ذوالفقار- بیغمه واوسیدړه ستا سره کوم کار نلری.

- بیا ولی غواړی ما ووینی؟ او ولی ادی تاته دومره ټینگار کړی چی ما حتما ویسی؟
ذوالفقار- تر کوم ځای څخه چی زه خبر شوم او معلومات می واخیستل، ستا ورور طاهر ددی سړی په لور اهوم شوی...!
په حیرانتیا می وویل: طاهر مئین شوی؟

ذوالفقار په ریشخند وویل: مئین نه ووايه لیونی شوی.

- نو ولی دا بیځایه میلمستیایوی کوی ډاریک ورشی مرکی ته؟

ذوالفقار- د انجلی کورنی غوښتل د دسمال ورکولو مخکی یو څو ځله د هلک د کورنی او خپلوانو سره ورشه درشه وکړی ترڅو وپیژنی او بیا دسمال ورکړی.
-واو دنیا څومره پیشرفت کړی!؟

ذوالفقار په خدا وویل: ته شاته پاته یی. زما په خیال د انجلی کورنی راضی شوی او نن موږ څو چی دسمال راوړو.
- مبارک دی ویی.

خفه وم پدی چی زما د ورور دسمال راوړی او زه خبر نه وم! حتا یو چا زه انسان لا نه وم حساب کړی تر سو ماته خبر راکړی. اوس هم پوهیږم ادی ټولو ته زاری کړی او هغوی هم د خلکو د شرمه او د مجبوری څخه ذوالفقار ته خبر ورکړی تر سو ما د ځان سره ویسی. د مثال په توگه د زوم یواځنی ورور یم ...! پدی خبری یو پوسخند می ووهی د زوم ورور....!

ذوالفقار- اوس راځی کنه؟

- هو راځم... په طعنه می وویل: زه د زوم ورور یم اخیر.

د ذوالفقار خبرو او د طاهر مئین کیدل دومره حیران کړی وم چې ضیالحق صیب ته تلل مې بیخي لیاډه ووتل، د ذوالفقار په موټر کې اول تلو د بابا د کور طرف ته ځکه بابا فرمایش کړی وو چې اول دی هلته ورشو بیا د هغوی سره یو ځای د طاهر د خسر د کور په طرف روان کیدو. ذوالفقار خوشحاله معلومیدی او دا چې د هغه جنگ وروسته په دومره آسانی او ورین تندي د بابا خبره منلې وه یو سه حیران وم!

- ذوالفقار..!

ذوالفقار- امم؟

- ته لدی چې بیا د فرید سره مخامخ شې د هغه جنگ وروسته خوشحاله یی؟؟
ذوالفقار د موټروانې حال کې یو نیم نظر را واچوی او ویې ویل: ما د هغه سره جنگ ندی کړی زه هغه د جنگ لایق نه حسابم وم، هغه اپلاتی وویل ما هم ادب کې بس ..او خوشحال پدی یم چې بابا دی زما خبره ومنل په همدی خاطر خو روان یم دی دسمال راوړو ته کنه قدم لا نه تلم..

- کومه خبره؟

ذوالفقار- بابا دی غوښتل حسنا طاهر ته موخې "بدل" کړی، خو زما دا خبره نه وه خوښه.

- ولی؟

ذوالفقار- ما یو دوه ځله هغه هلک ولیدی کوم چې حسنا یې ورته غوښتی وه یو څه لیون حالې ماته ښکاره شو!

- یعنی بابا ورته فکر نه وو شوی چې هلک لږ بې رقم دی؟

ذوالفقار- الله اعلم نه پوهیږم سه ووايم بس شکر چی پلار دی زما خبره ومنل.

- اهومم شکر...

د ذوالفقار خبرو ته فکرمند شوم، یعنی ذوالفقار په یو دوه ملاقاتو پوی شو هغه هلک لږ بې رقم شانتی دی، هغه وخت بابا ولې پوی نشو؟ پداسی حال کې چی د ذوالفقار څخه یې زیات هغه هلک لیدلی؟ داسی نه چی بابا له قصده غوښت هغه لیونی ته

حسنا ورکړې؟؟ پدی فکر باندی مې لعنت په شیطان وویل بابا چې هر سومره ظالم
وی تر دی حده نو ندی ظالم...!

د نیم ساعت وروسته د بابا کورته ورسیدو ما هیس زړه نغوښتل چی کورته ننوځم
او د بشریت په تاریخ کی لومړی ځل زما یو آرمان پوره شو او د موټر د ښکته کیدو
مخکی ادی، بابا، طاهر او ټول کورنی د کور څخه راووتل ادی د موټر په طرف راغله
او زه هم ښکته شوم ترڅو سترې مشی ورسره وکړم ادی د تل پشان زما د سر ویښته
ښکل کړل او سترگی د اوبکو ډکی شوی زما په خیال د خوشحالی ژړا وه؟ اخیر
مشر زوی یې زوم کیږی!؟

ادی - د خدای غواړم تر هغه مرگ رانکړی چی ستا واده او بچیان وگورم.
په خدا می وویل: که داسی خبره ده نو بیا څه بیخی واده نکوم. تر سو تاسو تل له
خدایه خپل د ژوند دعا وغواړی..
ادی په خدا شوه او ویې ویل: پیر ځان گرانه وه مه ترسو چی د طاهر واده شوی نه
وی ستا د واده خبری نشته.
په خدا می وویل: مه کوه ادی زه سومره خوشحاله وم چی طاهر د مې لری شو او
اوس زما نمبر راځی.
ادی په خدا شوه خو د بابا تروش تندی نور د خبرو اجازه رانکړل.

ذوالقرنین کاکا- ښځی دی د فرید په موټر کی لارښی او موټر نارینه به د ذوالفقار موټر
کی..

ذوالفقار- دری موټرانو کی ستا په نظر دا دومره ښځی سریان ماشومان ځای کیږی؟
بابا- ما یو پلنکوچ راغوښتلی اوس به راشی. ښځی ماشومان به په هغه سپاره شی
او هر سوک چی پاتی شو پدی دری موټرانو کیدی ځانونه ځای کړی.

زه ژر د ذوالفقار په موټر کی کیناستم چی هسی نه ما یو بل ځای تخته کړی. پدی
خلکو باندی اعتبار نشته هسی د ښځو موټر کی به یی اچولی یم! د ذوالفقار په موټر
کی زما د گل گلی بخته بابا، ذوالقرنین کاکا، فهیم، او د عمه کوچنی زوی مصطفی

شاته سیت کی کیناستل زه د ذوالفقارانډی کی مخکی سیت کی کیناستم. د مازدیگر د آذانو شاوخوا وه چی موټر حرکت وکړو..

ذوالقرنین کاکا- ذوالفقار جان ادرس خو دی زده دی؟
ذوالفقار- که کور یې بدل کړی نه ویې او همغه پخوانې آدرس وی نو هو بلد یم.
ذوالقرنین کاکا- هو همغه پخوانی ادرس دی.
بد احساس مې درلود لدی چې د بابا سره په یو موټر کې ناست یم او د هغه څخه هم بد دا چې د موټر هینداره د بابا پخوا باندی برابره وه او د بابا دوه سترگی ماته معلومیدی! دومره جرئت مې نه درلود چې د موټر هینداره د بابا د سترگو څخه لری کړم! د فرید موټر مې ولید چې زموږ څخه په یو بیحده سرعت باندی مخکې شو، داسې چې ذوالفقار لږ موټر انډی ته کړو او په غوسه یې وویل:

ذوالفقار- دا چهار پایه تراوسه ندی انسان شوی..؟
فهیم- څه یې کړی کاکا چې ورته داسې وایست؟
ذوالفقار- څه یې کړی؟ (ذوالفقار د فرید موټر ته چې بې رقم روان وو اشاره وکړل او ویې ویل: نگوری څنگه لکه خر موټر چله وی، دغه پر پښو تړلی ته چا موټر ورکې؟

ذوالقرنین کاکا- ذوالفقار خوشې کوه یې ماشوم دی یو خبره کوی یو کار کوی، ته یې په زړه مه نیسه ته بیا مشر یې لږ حوصله کوه..
ذوالفقار- سبا بل سبا پلار کیږی او ته وایې ماشوم دی؟ کاش د فرید عقل د یو ماشوم اندازه وایې...

نور چا څه ونه ویل ما هم ځان سره وویل کاش فرید ماشوم وایې خو دا لوی خر دی، د مازدیگر آذونونه یې وکړل او بابا د موټر دره ولو وویل! لکه چې د طاهر د خسر کور زیات لری وه چې بابا غوښتل لاره کې مونځ وکړی تر سو قضا نشی، ټول پر مانځه و دریدو، د لمونځ کولو وروسته زه د موټر شاته کیناستم تر سو موټر وچله وم، ذوالفقار یو سه سترې معلومیدی ذوالقرنین کاکا آدرس را کړو او ما هم موټر روان کړو. دا چې موټر کی یو دم خاموشی وه نو ښه احساس مې نه درلود په همدی

خاطر لگيا شوم تر سو يو سندرې يا کوم بل شې پلى کړم تر سو هغه نفس تنکه
ماحول لږ سم شئ، خو يو دانه سندرې لا ذوالفقار نه درلود..!

اخير د مجبورۍ څخه مې راډيو چالانده کړه او اولې شئ چې راغلو همغه مې
پريخود او ورته غوږ شوم يو ترانه وه خو زيات جالبه وه زما خوښ شوه..

مه ژاړه مه ژاړه ضرور دى خپله وم فلسطين
خلاصون ته دى درځم درځم..

شم دى قربان له اسرائيلو دى گټم فلسطين
خلاصون ته دى درځم درځم..

مه ژاړه مه ژاړه ضرور دى خپله وم فلسطين
خلاصون ته دى درځم درځم..

د ايوبې بابا بچيم په ايوبې توره دى بيا آزاده وم فلسطين
خلاصون ته دى درځم درځم..

نه پوهيږم ولې خو ترانه مې خوښه شوى وه او ځان سره مې تکرار کول، چې
ذوالفقار پداسې حال کې چې خپل سريې په چوکې تکیه کړې وو او سترگې پټې ول
وويل: څنگه چل دى؟ لکه چې ترانه دى خوښه شوى چې ځان سره زمزمه کوى؟
- دا ترانې بيحده انسان جذب کوى او يو دم د سړي وينه جوش کې راوړى داسې
چې د انسان زړه غواړي ورشي ټول اسرائيل پر بل مخ کړي..

زما پر خبره ذوالفقار په خدا شو خو فهمم په طعنه لرونکى انداز وويل: دومره شئ
به نه يې د کاکا زو..

د موټر د هيندارۍ څخه مې وروکتل بابا مخامخ دوه سترگى ما ته نيولې وه او په
تروش تندى راکتل د هغه څخه مې نظر واخيست او فهمم ته مې وويل: ولاى که د
نگ او د جنگ ميدان شو بيا به معلوم شئ چې سومره شئ يم او کنه...؟

د نیم ساعت وروسته ذوالفقار د رادیو غږ خاموش کړو او ماته یې د طاهر د خسر د کور آدرس راکړو، دی خبری ته حیران وم چې طاهر به دا انجلی چیرته لیدلی وی چې ورباندې مټین شوی؟ زموږ څخه مخکې ټول رسیدلی وه اخیری کسان موږ وو، یو ماشوم د کور مخکې ولاړ وو لکه چې موږ ته په تمه وو همدا چې زموږ موټر یې ولید د کلا دروازه یې خلاصه کړه، لوی حویلې درلود ټول موټران پکې ځای شول، ټول د موټر څخه ښکته شو.

یو غټ پټ پکتیاوال سړی چې سره گیره او لوی ژیره لونگې په سر وه، د یو کوټې څخه چې ما ته میلمه خانه ښکاریده راووت او زموږ خوا ته راغې، د دی څخه مخکې چې موږ ته راورسیدې ما ذوالفقار ته کرار وویل: د دی طاهر د خسر نوم څه دی؟ ذوالفقار- زما په نظر جمالدين وو..؟
مشر سړی وو او زما پر نظر په نوم ورته ناری کول بده خبره وه نو ځکه مې ذوالفقار ته وویل: ته ورته څه غږ کوی؟

ذوالفقار- زه ورته احمد خیل وایم.
- اها دا ښه ده احمد خیل صیب.

احمدی خیل د ټولو سره د غیږ پر ورکولو سترې مشې وکړل البته ما یواځې لاس ورکړو، هغه هم یواځې راوکتل خو کوم څه یې ونه ویل، ټول یې د مهمانخانې خوا ته دعوت کړو د مخامخ کوټې څخه د ښځو د دایرې او چک چک وهلو غږونه راتلل، طاهر او فرید زموږ څخه مخکې راغلې وه، لومړی ځل وو چې طاهر مې دومره عاجز لیدی بیچاره د زیات شرم څخه تک سور شوی وو، خو فرید په قهرجن نظر زموږ خوا ته راکتل، په تندې باندې د شپږ اوه کوکونو ښی وه! د هغه کوکونو په لیدو مې په خوله مسکا راغله چې هغه راته بد بد وکتل ما هم ورته په مقابل کې په ریشخند وکتل او د ذوالفقار اندې ته کیناستم..

احمد خیل د بابا سره لگیا وو خبری کول، موږ هم ورته غوږ نیولې وو، ما د طاهر خوا ته وکتل زما په کتلو هغه هم راوکتل چې ما ورته وخنډل، خوشحال وم ورته دا

چې پر کوم انجلې چې مټين دی هغه ته رسيدې سومره خوش قسمت وو پخداى.

احمد خيل- طاها جان ته سنگه يې؟ (د احمد خيل پر غږ ما وروکتل چې هغه وويل:
نوم دى طاها دى کنه؟

- هو... شکر ښه يم تاسو سنگه ياست.؟

احمد خيل- د خداى فضل دى... ښه وو چې راغلې دا خو ځله کيدې ستا پلار ته وایم
هغه خپل وړوکى زوى هم راوړه خو ويل يې کار لرى بیکاره ندی. زه شکر چې نن
بیکاره شوى او زموږ فقيرانه جونگرې ته راغلې...

د احمد خيل په خبره مې د بابا خوا ته وکتل او ځان سره مې وويل هو زه خو رئيس
جمهور يم تل کار لرم! په کرار غږ مې وويل: دا ستاسو مهربانى ده بس لږ
مصروفيتونه زيات وه وخت نه برابر کيدى..

احمد خيل- څه کار کوى؟

- دا سو وخته کيدې پوهنتون مې خلاص کړى او خپل د کاکا "ذوالفقار ته مې اشاره
وکړل" سره شرکت کې کار کوم..

احمد خيل- ښا ډير ښه ماشالله.... (بيا په خدا وويل: هسى ما ستا پلار ته ويل ددى
څخه مخکې چې زوى ته واده وکړى ورور ته دى وکړه خو هغه زما خبره نه منې..

ذوالقرنين کاکا- ذوالفقار نغواری واده وکړى کنه موږ هم زړه دى ورته ښځه وکړو چې
کور او ژوند يې جوړ شي..

بابا- ذوالفقار دى همدا اوس يواځې اشاره وکړې د طاهر څخه مخکې ورته يوه ښه،
ښايسته، او دينداره ښځه پيدا کوم.

ذوالفقار- مننه لدی چې دومره زما په فکر کې ياست خو زه اوس نغوایم واده وکړم.
احمد خيل- ولې واده نکوى ذوالفقار خان؟ ماشالله ښه سم ځوانې لرى، کار لرى، خپل
کور لرى، هيس کوم خاص مشکل نشته بيا ولې واده نکوى؟ نکاح د پيغمبر "ص"
سنت دى نکاح وکړه چې خداى دى د زيات گناهونو څخه وساتى..

ذوالفقار- ما هم ندى ويلې چې بيخي نکوم، واده کوم خو اوس نه..

ذوالقرنين کاکا- نو کله؟

ذوالفقار- هر کله چې طاها واده وکړو بيا زه هم کوم.

- ولای ما خو آوریدلی اول مشران بيا کشران! زه هم تر هغه وخت واده نکوم تر سو ته يې ونکړی..

ذوالقرنين- تاسو دواړه غواړی د عمر تر اخيره همداسې مجرد پاتى شې او يو بل ته ووايست اول ته بيا زه؟

ما او ذوالفقار ټوکې کول خو هغوى لکه چې زموږ خبرى جدى نيولې وه! ما خو نور څه ونه ويل او خاموش شوم ذوالفقار هم جواب ورنکړو، د ماښام لمانځه وروسته مولا راغلو نکاح وتړل شوه او موږ دسمال راواخيست. ما فکر کوى دسمال اخلو او څو کورته! خو هغوى لکه چې ميلمستيا کړې وه! ځکه ماښام ډوډى ته يې پاتى کړلو، ما اول ځل داسې مرکه ليدل! د ماښام مونځ وروسته ټول د باندې حويلې ته ووتل ځکه برقونه تللې وه او د کوټې هوا بيحده گرمه وه.

ما هم غوښتل بيرون لاړشم خو موبایل ته مې زنگ راغلو او مجبور هملته کوټه کې پاتې شوم تر سو موبایل ته جواب ورکړم..
- الو سلام عليکم..

هيس جواب راغلو دوه درى خله مې الو الو وکړل خو هيس جواب مقابل کس نه راکوى، ما هم فکر وکړو ضرور کوم مزاحم دى زنگ مې قطع کړو او غوښتل مې د کوټې څخه ووځم چې فکر مې د کړکې طرف ته شو، سر مې چې پورته کړو گورم لس دولس نفره د کړکې شاته ولاړ دى او ماته راگورى! ټولو تور اوږده کالى اغوستى وه او د مخ رنگونه يې دومره سپين وه چې د مړو پشان معلوميده او سترگى!...

سترگى عجيبه غوندې توري ويى غټى او بغير له کوم سپين څخه پوره توري! همدا چې هغوى مې وليدل د ويري څخه مې موبایل د لاس څخه وغورځيدى، سو دقيقى بى حرکت او ويريدلى ولاړوم او د کړکې خوا ته مې کتل چې د احمد خيل زوى کوم

چې ذوالفقار لږ لیون حالې معرفې کړې وو کوټې ته راننوت، زما پر لیدو یې وویل:
بابا وایې راشه د باندې دلته گرمي ده..

د هغه پر غږ هغه نفران یو دم غیب شول، ژوره ساه مې واخیست او خپل موبایل
مې راوخیست شکر پر نالې غورځیدلی وو او مات شوی نه وو، د ژبی لاندې د ځان
سره مې د قران آیتونه وویل او د باندې حویلې ته ولاړم. د باندې په حویلی کې د
انگور د طاق لاندې د سترخوان هوار کړې وو ډیر ښایسته فضا وه خو یواځنی بدې
او ستونزه یې دا وه چې برقونه نه وه او د شمسی په برق یې یواځی دوه برق د
طاق سر کې چالانده کړې وه چې یواځی ږوږی ځای معلومیدې او نور ټول حویلی
تکه توره شپه وه.

د ذوالفقار څنگ ته کیناستلم چې هغه کرار وویل: درې ساعت دی کوټه کې څه کول؟
- هسی یو بیکاره انسان زنگ وهلې وو او خبری هم نکول..
ذوالفقار- عجب..

دوه دقیقې لا شاید زما د کیناستلو څخه نه وه تیر شوی چې یو کوچنی ډبره د
حویلی د کونج څخه کوم خوا چې بیحده توره شپه وه زما پر شا ولگیده! البته
بیحده په قراره او خوږ نشوم توجه می ونکړل چې بیا هغه کار تکرار شو چهار طرف
می وکتل او یو بسم الله می ځان سره وویل خو دا کار څو ځله تکرار شو او ناساپه
یو خبره می ذهن ته راغلل ماته شمویل ویلې وه چې ته یو سه د پیریانو نړۍ ته
داخل شوی یې او ته هغوی لیدلی شې نو که زه هغوې وگورم هغوی هم پدی خبره
پوهیږی؟

شاید په همدې خاطر اوس ما زوره ویی! خو ذهن کې مې ناساپه یو فکر راغلو هغه
دا چې شاید راڅخه کوم مرسته غواړی؟ ځکه زه یې په ډبره کلک وه نه ویشتم! د
دسترخوان خوا ته مې وکتل د غوښی او وریجو بوی دومره زیات وو چې امکان
درلود ددی ځای اندې پیریان یې ځانته راکش کړی وه او هغه سپی هم پدی غپل
ځکه سپی پیریان لیدلی شې او هغه سپی پام شوی و چې دلته پیری دی..

د سپې پر بيحده غپلو احمد خيل غوښتل پاسيږې او وگوري چې څه خبره ده؟ برق
ي هغه خوا ونيو خو هيس شې نه ښکاره کيدې خو سپي بيا هم غپل خپل د کاسې
د مخ څخه مې بيحده کم وريجي او غوښه په بل کاسه کې کيخود او د سپي طرف
ته روان شوم د سپي څخه يو سه لري مې کاسه کيخودل او ژر بيرته خپل ځای ته
راغلم.. زما د راتللو سره سم سپي خاموش شو، او زه پوي شوم چې سم فکر مې
کړي وو هغوی ډوډي واخيسته او ولاړه.

احمد خيل په کراره او حيرت ناکه لهجه وويل: دا سپې ته ما دا اوس ډوډي ورکړل!
او دا تعليم يافته سپې دې د لوږې له لاسه هيس کله نه غيږېږي، او بل دا چې وريجي
هم نخوري! نو څنگه بيا کرار شو؟ زه وگورم هسې نه کوم شئ مې ليدلی نه وي چې
داسې غپل؟

احمد خيل غوښتل هغه خوا ته لارېشي چې ما کرار وويل: احمد خيل صيب ضرورت
نشته يو خبره وه حل شوه تاسو ډوډي وخوري..
احمد خيل- نه خوو بيا هم يو ځل وگورم زړه مې لږ شکې شو! تاسو خپل ډوډي
وخوري مهرباني نوش جان..

ددې څخه مخکې چې هغه لځايه پاسيږې ومې ويل: ستاسو کور موقعيت د غرونو
او دښتې خوا ته دی، او دلته بيحده پيريان (د پيريانو د لفظ ويلو سره ذوالفقار کرار
وټوخل! مطلب نور خبرو ته دی داوم مه ورکوه خو ما خبره کړې وه اوس نيم کې
مې نشو پريخودلې نو ځکه مې وويل: ژوند کوی دا د خوړو بوی هغوی ته ورسيدو
نو ځکه راغلې وه اوس لاړه نو ضرورت نشته تاسو انديښنه وکړي..

دا خبره مې وکړل او ډوډي خوړل مې شروع کړې ذوالفقار د سترگو په اشاره راته
وويل چې زه به وروسته ستا سره گورم! بغير لدې چې د ذوالفقار گواښ لرونکې نظر
ته پام وکړم ډوډي خوړل مې شروع کړل، احمد خيل هم هغه خوا ته د تللو څخه منع
شو او په حيرت ناکه انداز بيرته خپل ځای کې کينااست، د هغه د کيناستلو سره فريد
په ريشخند پداسې حال کې چې زه يط مخاطب کولم ويې ويل:

فرید- د کاکا زو پیری زموږ ډوډی نخوری بی ادب دی معاف وی هغوی غول خورې...
د فرید خبره لا پوره شوی نه وه چې بی ادب دی معاف وی سره د هغه د مخ کاسه
ناساپه راپورته شوه لکه یو چا چې په لاس کې نیولې وی؟ او په ناساپه حرکت کې د
وریجو ډکه کاسه د فرید پر مخ شړک ولگیده. ټول ورختا پاسیدل او یو چوغ، پوغ
جوړ شو چې مه وایست فرید هم پوزه په وینو شوی وه، خو په دی مینځ کی ما
خپل خدا نشوه کنټرول کولی تر دی چې ذوالقزنین کاکا په قهر راوکتل او ویې ویل:
مه خنده طاها دا ټول ستا له لاسه وشو.

خدا مې بنده کړه او ومې ویل: وبخښی کاکا خو ما کوم کار ندی کړی ده ته چا ویلې
وه چې داسی خبره دی د پیریانو په اړه وکړی؟ چا جواب رانکړو او ټول کورته ننوتل
زه د باندی ولاړ وم او خندل می چې ذوالفقار بد بد راوکتل او ویی ویل: ښه یی..؟
ذوالفقار په قهر معلومیدی خو ما خپل خدا نشو کنټرول کولی هر ثانیه چې هغه
منظره مې یاد ته راتلل زړه مې په فرید یخ کیدی نوش جان هر پیری چې داسې کار
کړی د مور شیدی دی شې ورته.. د ذوالفقار په غوسه ناکه نظر مې ژر وویل:

- باور وکړه پخدای که زه ملامت وم...!

ذوالفقار- ما هم تاته ملامت ندی ویلې..

- اخ پیر بد بد راگوری... رښتیا نه څو کورته؟ ناوخته شوه..

ذوالفقار- راځه دلته خو دی گلان وکرل.

ذوالفقار طاهر ته وویل چې موږ څو که سوک کورته ځې و دی وایې تر سو ویې رسه
وو، خو طاهر وویل چې ماښام ټول همدلته پاته کیږو؟ عجب خلک وه اول ځل وو
داسې گډه وډه مرکه مې لیدل، د ذوالفقار موټر کې د کور خواته روان وو هیچا خبری
نکوی د سو دقیقو خاموشې وروسته ذوالفقار وویل: ما د راتلو څخه مخکی تاته ونه
ویل چې د هیچا سره به نه خبری کوی او نه به هم کار لری، او کرار به زما څنگ کې
کینې؟

- ویلی دی وه ما هم همداسې وکرل..

ذوالفقار په غوسه ناکه لهجه وویل: همداسې دی وکړل؟ نو دا د پیریانو بحث ما شروع کړو...؟

- ما هم د پیریانو بحث سره چندان علاقه نه وه هغوی زه پeczابه ولم مجبور شوم ووايم..

ذوالفقار په حیرت وویل: څه یې کول؟ ته یې پeczابه کولی؟

- هو هغوی زه په تیږو ویشتم نو ځکه مجبور شوم هغه کار وکړم، کله شاید راپسی کوم خښته مښته را گوزار کړی وایې..

ذوالفقار- یعنی هیس بل کوم لاره نه وه او تا باید ضرور د هغوی خبره منلې وای او ډوډی دی ورکړی وایې؟

- امم رښتیا ووايم بل لاره هم وه مثال کولې مې شو پر ځان آیتونه او دعاگانې ووايم تر سو نور یې نه وایې پeczاب کړی، خو دغه اولې لاره و ما ته آسانه معلوم شوه اخ دوه گولې وریجې نو دومره بخیلې نه درلود..

ذوالفقار په غوسه وویل: کولو کیدی خو خپل کار وکړو بیا څه ضرورت وو د پیریانو په اړه داسی تخصصی معلومات وړاندی کړی؟

- خو هغه احمد خیل روان وو هلته چی وگوری سوک دی؟! نو ځکه مجبور شوم هغه خبری وکړم.

ذوالفقار په غوسه وویل: نو تللی دی وای پر تا څه؟

ذوالفقار چی زما په خبرو د غوسی اخری حد ته رسیدلی و خپل لاس یی داسی پورته کړو لکه چی غواړی ما ووهی بیایي وویل: ودی وهم..

ما هم ژر وویل: نه..نه بد می وکړل ته وخدای.

د موټر ښښي خواته می ځان کش کړی وو چی د وهلو څخه پښیمانه شو او خپل لاس یی ښکته کړو.

ذوالفقار- شانس دی راوړی... شانس دی راوړی چی ته طاها یی او هغه چی ډب یی وخوړی فرید وو، که هغه طاها وایې! او ته فرید وایې! داسی می وهلی چی یو جوړ

غائب دی په خوله کی نه وایې پاتی شوی..

- ذوالفقار ښه یی؟

ذوالفقار- هو ښه یم.. ته هم دومره مه ویریرې ندی وهم.

- کله ناکله بیحده خطرناک کیږی.

ذوالفقار- بنده کره خوله دی طاها. نور ونه وینم د خلکو په مخ کی داسی خبری

وکړی سبا درپسی زر خبری کوی پدی خبرو او کارو دی..

تر کوره نور ما یوه خبره هم ونکړل چې هسی نه دا خل مې د رښتیا ووهې! کور ته هم د تل پشان ذوالفقار خپل هغه مشهوره ډیالوگ چې دا دری میاشت تازه زده کړی و وویل "اوس قیامت نه راځی یو شپه خپل کورته لارښی" او زه یې خپل کور ته ویوړم د ماسخوتن لمانځه وروسته ذوالفقار خپل حساب او کتاب را واخیستی او ما هم موبایل! زبیر ته می مسج وکړو چی چیرته دی؟ او هم می خبر ورکړو چې زه بیرته راغلم شهر ته او د ذوالفقار کور کی یم. هغه هم د خدای بیکاره هغه دقیقه کی زما د پیام جواب راکړو. ډیر خبری مو سره وکړل اخیر کی می ورته وویل چی زما موټرسایکل شرکت کې پاتی دی که سبا زموږ څخه وختی شرکت ته ولاړی نو موټرسایکل سایې خوا ته و دره ویې.

زبیر هم یوسه زما نازنین موټرسایکل ته کنځلی وکړل، او خدای پامانی مو وکړل. تقریبا د شپی یولس بجی وه چی د ویده کیدلو اراده مو وکړه. په دهلیز کی ویده کیدو ما هم د عادت مطابق یو کمپل راواخیست او د آشپزخانی د دیوال کونج کی پریوتم. گوشکی می چی یو طرف جوړ او بل خراب وو غوږ ته واچول، او د زبیر د راستول شوی اډیو گانو څخه می یو پلی کره یو ریشخندی سندر وه! بنده مې کره او غوښتل مې بل راستول شوی اډیو پلی کړم چې ذوالفقار یو بل کمپل هم زما د پښو سره کیخودو او ویی ویل:

ذوالفقار- سهار خواته هوا یخه کیږی بیا دا په ځان راکش کره.

- صحیح دی

ذوالفقار خیل خای یوسه زما څخه لری د کرکی خواته واچوی. د پریوتو مخکې
وویل: برق خاموش کړم؟

موبایل می بند کړو او د سر لاندی می کیخود او ومی ویل: هو ناوخته ده ویده به
شو سبا هم زما د سروی ورځ ده باید وخت پاسیږم... رښتیا ذوالفقار!
ذوالفقار- ها

- سهار مانځه ته راوینښ کیږی که زه زنگ په ټایم کړم..؟
ذوالفقار- خپله پوهیږی که زه د زنگ په آواز راوینښ شم عصاب می خرابیږی. هسی
په مولا آذان ځان راباندی مه وه.
- سمه ده

ذوالفقار- زه عادت شوی یم د شپی هر سومره ناوخته که ویده هم شم، سهار لمونځ
ته حتما ولاړیږم.
-سومره ښه بیا پر ما هم غږ وکړه.
ذوالفقار- اهوم..

د سهار لمانځه وروسته ما ته خوب نه راتلو ذوالفقار لا بیرته پریوتی خو زه لا وینښ
ناست وم ځان سره مې وویل ددی څخه مخکې چې ذوالفقار راپاسیږی لاړشم
نانوایی ته او سو گرمی ډوډی واخلم پدی نیت لځایه پاسیدم، بوټونه مې پر پښو
کړل او د حویلي دروازی خوا ته روان شوم، د حویلي دروازه مې چې خلاصه ول نه
پوهیږم ولې خو یو بد احساس مې پیدا کړو! داسې چې زړه مې غوښت بیرته کور ته
داخل شم! خو اعوذبالله و بسم الله می وویل او د کور ووتم د کور څخه د وتلو سره
سم سترګې مې پر یو بوجی ولګیدی...!

کوڅه کې هیس سوک نه ښکاره کیدل! بیخې وختې وو او د ذوالفقار دا کوڅه نظره
دی نشې داسې بی نمازه خلک درلود چې یو نفر یې لا نه تلو جومات ته د سهار لخوا،
نو ځکه د ټولو کورونو دروازی کلکې تړل شوی وه، د هغه سپین رنګ بوجی په لیدلو
مې زړه کې یو شانتې وهم او ویره پیدا شوه، بوجی د جنرال د کور مخکې ایخودل

شوی وه! ځان سره مې وویل ضرور د هغوی د کور گند او کثافت دی چې بیرون یې کیخودلې...! خو د بوجی د لاندې څخه یو نری سره کرښه چې زیات وینو ته ورته والې درلود زما فکر خپل خوا ته کړو...!

نه پوهیږم ولې خو د هغه بوجی خوا ته په حرکت شوم! د بوجی د پاسه بیحده مچانو بنگ، بنگ کو د بوجی سر کلک په یو تور ټوکر تړل شوی وو، نه پوهیږم خو ناشنا شانتې ویره مې پر بدن خپره شوه! خپل د خولې لارې مې تیر کړل او په لړزانده لاسونو مې د بوجی د سر څخه هغه تور ټوکر لری کړو! د بوجی د خلاصیدو سره سم فکر مې وکړو چې فشار مې یو دم صفر شو په ویری او وحشت باندې دوه دری گامه شاته لارم او پر ځمکه وغورځیدم...

د ویری او وحشت څخه په خلاصو سترگو مې د بوجی خوا ته کتل د بوجی څخه تور اوږده ویښتیاں چې پر وینو لړلې وه لاندې زړیدل، د ډیر وحشت څخه مې ژبه بنده شوی وه، او لکه بت پشان مې دوه سترگی د بوجی خوا ته نیولې وه! په بوجی کې د جنرال لور وه....! هغه هم پداسې حال کې چې سر، لاسونه، پښې، ټوټه، ټوټه پری شوی وه سترگی ویستل شوی وه او پوزه و غوږونه یې پری شوی وه! په ویری او وحشت لځایه پاسیدلم او د کور خوا ته مې منډه کړل.. نه پوهیږم په څه رقم مې ځان تر ذوالفقار را ورسه وی، د دهلیز دروازی په کلک ټک ذوالفقار له خوبه پاسیدی..

او زما پښې سستې شوی او هملته د دراوړی مخکې بیا پر ځمکه وغورځیدم د بې هوښه کیدو مخکې مې ذوالفقار ولیدی چې په تلوار لځایه پاسیدی او ناری کړل: خدای خیر طاها څه درباندي وشول؟؟

د بیحده شور ماشور او چیغو بوغ پر غږونو مې سترگې خلاصې کړې او غوښتل مې د ستونې ستخ(مخامخ پر ملا چې څملیدلی و اوسیدلی هغه ته وایې ستونی ستخ)

څخه په انډی واورم چې یو چا منع کړم او د زیږ غږ چې ویې ویل: اا مه اوږه کنول دی ختا کیږی، په گنگس انداز مې شاوخوا وکتل د ذوالفقار د کور په دهلیز کې پداسې حال کې څمکیدلې وم چې لاس کې مې کنول وو او سیروم راته چالانده وو! زیږ مې څنگ ته په نالې ناست وو بل سوک کوټه کې نه وو، خو د بیرون حویلي څخه بیحده چیغو او ساندو غږونه راتلل، غوښتل مې د زیږ څخه پوښتنه وکړم چې څه خبره ده؟

چې تازه مې هغه سپین بوجی نری د وینو کرښی چې د بوجی څخه روان وه، بیا هغه د سر ویښته او اخیر کې د جنرال د لور پری شوی لاس او پښې ټول مې یاد ته راغلل او په وحشت باندې پر ځای کې کیناستم، زیږ په تلوار رانږدی شو او پداسې حال کې چې زما د کرار کولو کوښښ یې کوی ویې ویل: آرام اوسیدړه طاها هیس نشته خیرو خیرت دی..

غوښتل مې خبری وکړم او زیږ ته ووايم چې څه مې لیدلی، غوښتل مې زیږ ته ووايم چې د جنرال لور مې په بوجی کې ټوټه، ټوټه شوی لیدلی، خو خبری مې نشو کولی...! زما ددی حال په لیدو زیږ په ویری راوکتل او ویې ویل: طاها یو خبره وکړه.

هر سومره چې کوښښ مې وکړو چې خبری وکړم خو یو لفظ مې لا ونشو ویلې! دا ځل نو خپل دی حالت ته ویریدلی وم، ژبه مې خوله کې نشو چرخه ولې! داسې احساس مې کوی چې ژبه مې درنه شانتی ده او نشم ښوره ولې زیږ زما د حال په لیدو په تلوار د حویلي خوا ته روان شو او یو دقیقه وروسته د ذوالفقار سره بیرته راغی.

ذوالفقار ما ته مخامخ کیناست سترگی د غوسې څخه تکې سری معلومیدی په کراره یې ما ته غږ کړو: طاها..

د هغه په غږ مې هم ونشو کړی ورته جواب ورکړم او په وحشت مې ورته کتل، ما ولی خبری نشو کولی؟

زبیر- و دی لیدو درته ومې ویل خبری نشی کولی..!

ذوالفقار زما لاس خپل لاس کې ونيوی همغه چې کنول پکې وه، سیروم خلاص شوی وو لږ پاتی وه د اوبښکو په ډکو سترگو مې ذوالفقار او زبیر ته کتل چې ذوالفقار په یو ناسپه حرکت کې زما د لاس کنول کش کړو داسې چې د درد له لاسه مې اخ له خولی ووت!

ذوالفقار خپل گوته د کنول په ځای کلکه ونيول تر سو وینه رانشی..

زبیر- لیونی شوی یی دا نو سه رقم کنول باسل دی؟

ذوالفقار بغیر لدی چې د زبیر جواب ورکړی په غوسه ناکه لهجه ما ته وویل: تا سهار هغه وخت بیرون سه مرگ غوښتل؟

د ذوالفقار د غوسه ناکې لهجې په آوریډو په وحشت او ویری مې وویل: ما ... ما ډوډی اخیسته..

ذوالفقار په نری مسکا زما لاس خوشی کړو او ما تازه فکر شو چې ذوالفقار له قصده زه ویرولم تر سو د هغه عصبی شوک څخه مې وباسی او دا کار یې فایده هم وکړو، زبیر په خوشحالی وویل: ای ماشالله و دې فکر او ذقاوت ته که خبر وایی په وهلو باندی په خبرو راځی ما خپله ورته دوه دری لغتې ورکول..

موږ لا خبری کول چې د دهلیز دروازه یو چا وتکول ذوالفقار پاسیدی زه چې کوم ځای کې پروت وم د هغه ځای څخه لږ هغه نفر ما ته ښکاریدی چې دروازه یې ټکول، ما ته پولیس ښکاره شو! ذوالفقار سو دقیقی په تروش تندی ورسره خبری وکړل البته ما ته خبری نه بلکې جنجال ښکاره کیدی، زبیر هم د هغوی خوا ته ولاړی غږونه یې ما ته راتلل..

ذوالفقار- زه درته لگیا یم وایم زما د وراره حالت اوس ښه ندی نشی کولی اظهارت ورکړی په خبره پوهیږی او کنه..

د مقابل لوری د هغه پولیس غږ مې هم وآوریډی چې ویې ویل: گوره محترم دا کوم عام خبره نده چې زه هسی خوشی کړم تاسو سو میاشتی مخکې په همدی انجلی او

پلار باندی د خپل د وراره د وهلو او خپل د کور د خراب کولو شکایت کړی وو او اوس سو میاشتی وروسته هغه انجلی مړه شوی، او اولی کس چې مړی لیدلی هغه هم ستاسو وراره دی! زموږ سل فیصده شک پر هغه دی او تراوسه مو هم زیات مراعات کړی چې لاس تړلی مو ندی وړی، نو ددی څخه مخکې چې خبره زور ته ورسیدې په کراره باندی د لاری څخه لری شی موږ د هغه هلک سره لږ کار دی..

د ذوالفقار قهرجنه لهجه مې واوریدل: ستا پلار لا ورته لاس نشې وهلې لاس تړلی وړل خو لری خبره...

د هغوی د کش مکش آواونه زیات شوه او زه وویږیدم چې هسی نه ذوالفقار په هغه پولیس وار ونکړی او ځان ته مصیبت جوړ نکړی، په همدی خاطر لځایه پاسیدم سر مې اوس هم لږ گنگس وو سم په لاره نشوم تللی به سل مشکل او جبر د دهلیز دروازه مې خلاصه کړه، زبیر ذوالفقار نیولی وو او هغه پولیس هم لگیا وو بیځایه اپلاتی ویل سو نور پوليسان هم حویلی او بیرون کوڅه کې گرځیدل د جنرال د کور څخه د ښځو او ماشومانو د چیغو او ژړا غږونه راتلل..

- ذوالفقار.

زما پر غږ د ټول ما ته فکر شو او زه د زیات ناتوانې څخه هملته برنډه کې کیناستم او د دهلیز دیوال ته مې تکیه ورکړل، زما پر لیدو ذوالفقار او زبیر په ورختای زما خوا ته راغلل.

ذوالفقار- ولې لځایه پاسیدی..؟

- جنگ مه کوه.

ذوالفقار زما اوږه ونيول او غوښتل یې چې ما بیرته کورته ننباسی خو هغه پولیس وویل: اوس چې دومره راغلې نو پریږدی موږ ورڅخه یو څو پوښتنی وکړو او خبره نوره غټه نکړو، دا چی تاسو د اظهارات د اخیستلو څخه انکار کوی هغومره زموږ شک ستاسو په وراره زیات کیږی..

ذوالفقار- ږوند خو نه يې حالت يې ليدلی شى ښه ندی. ته څه غواړی انکیر منکیر
پوښتنی ورڅخه وکړی اوس چې د هغه انجلی قاتل پیدا کولی نشی غواړی پر بل چا
يې ناحق تور ولگوى..

- ذوالفقار پریږده پوښتنی وکړی مشکل نشته زه اظهارات ورکوم.
زبیر- خو حال دی ښه ندی طاها..
- زه ښه یم..

دروغ مې ویل هیس هم ښه نه وم خو نه مې غوښتل زما د لاسه دی ذوالفقار د یو
پولیس افسر سره لاس و گریوان شى، ذوالفقار چې ولید چاره نشته نو دهلیز ته یی
دعوت کړل ټول ترڅو هلته اظهارات واخلې زما څخه...

بیرته خپل ځای کې پریوتم پولیس افسر زما مخامخ کیناست او د یو بل پولیس
څخه یې یو قلم و کاغذ او یو د غږ ریکات کولو هغه دستگاه او ماشین و غوښت بیا
پداسې حال کې چې خپل ستونې صاف کوی ذوالفقار ته وویل: هیس سوک حق
نلری د اظهارات اخیستلو وخت کې حاضر اوسیدې خو د بعضی دلایلو له وجهی
تاسو ته سه نه وایو خو خواهش کوم چې د اظهاراتو اخیستو وقت کی نظم مراعات
کړی او زما د پوښتنو او خبرو مینځ کې لاس ځان وانچوی..!

ذوالفقار په تروش تندى او قهر د هغه خوا ته وکتل او په همغه غوسه یې سر د سمدې
پشان و خوځه وی، زبیر او ذوالفقار زما څخه یو څه لری د دهلیز چپ طرف ته په
نالی ناست وه او دواړه ناراض بریښیدل، پولیس قومندان ما ته په کتلو وویل: اول
به زه ځان معرفی کړم زما نوم عبدالجبار دی او د لسمی حوزی د جنایې پیښو
څیړونکې او شنونکى یم، موږ ته نن سهار یو چا د یو انجلی بی رحمانه قتل په اړه
ریپوټ او خبر راکړو نو ځکه موږ هم ډیر ژر ځانونه راوړسه ول،

خو کله چې دلته راغلم نو پوی شوم چې هغه مقتوله د جنرال صیب لور ده او مړی
هم لومړی ځل هغه هلک لیدلی کوم چې سو میاشت مخکې په همدی مقتولې او پلار

باندی خپل د وهلو ډبولو او کور ته د بې اجازه ننوتلو شکایت کړی وو، دا زما فکر او گمان دی اوس تاسو راته د یو عینی شاهد په توګه ووايست سکه چل وو

- موږ سو میاشت مخکې شکایت کړی وو ددی څخه منکر نه یو خو وروسته پوه شو چې هغه کار د جنرال صیب نه وو نو ځکه مو د همغه ورځ په سبا خپل شکایت بیرته واخیست..

عبدالجبار- تا سهار وختی د کوم کار لپاره له کور ووتی؟

- غوښتل مې د نانوايي څخه گرمه ډوډی واخلم.

عبدالجبار- د سهار په شپږو بجو زیاتر نانوايي گانې بندې وی بیا ته سکه د ډوډی پس تللې وی؟

ددی څخه مخکې چی زه کوم جواب ورکړم زما د سنگ څخه یو شناخته غږ وویل: غواړی ستا په خبرو کې تا بند کړی پام کوه چل ونخوری او خبره بدل نکړی.. په ویری او وحشت مې خپل سنگ ته وکتل او تازه مې شمویل ته فکر شو چې زما څنگ کې ناست وو....

د شمویل د ناساپه راتلو څخه و ډار شوم او په ویری مې یو اخ له خولی ووت او خپل په زړه مې لاس کیخود ذوالفقار په ورختای رامخکی شو خو د پوښتنې کولو څخه هغه پولیس قومندان منع کړو.

شمویل- وبخښه نه پوهیدم دومره ویرېږی.

په حیرت مې اول د شمویل خوا ته وکتل بیا په دهلیز کې ناست خلکو طرف ته ټولو ما ته کتل داسې لکه چې شمویل یې نه لیدی!

شمویل- هغوی ما نشی لیدلی ما خپل ځان یواځی تاته ښکاره کړی..

غوښتل مې ورنه پوښتنه وکړم چې سکه داسې کار کولی شی؟ خو د ناست کسانو مینځ کې داسې پوښتنه کول یعنی خپل ځان د لیونی په توګه معرفی کول ..!

شمويل- دا زموږ لپاره يو عام کار دی چې يو نفر ته ځان ښکاره کړو او د نور څخه ځان پټ کړو، خو ستا لپاره يې توضيح درکول يو سه سخت دی. او هو ضرورت نشته خبری وکړی زموږ يو بل خصوصيت دا دی چې کولی شو د انسان ذهن ووايو، نو ستا مغزو کې چی کومه خبره گرځی زه په هغه پوهیږم..

عبدالجبار- ښه يې؟ خیرت خو دی؟

د قومندان په خبره نظر مې د شمويل څخه واخيست او تازه مې فکر شو چې د هليز کې ناست کسانو ټولو په حیرت او شک ما ته راکتل، خپل ستونی می صاف کړو او ومې ويل: هو ښه يم هغه ناساپه لږ زړه مې په درد شو..

عبدالجبار- اوس ښه یاست؟ کولی شې اظهارات ورکولو ته دوام ورکړی؟
- هو کوم خاص ستونزه نشته..

عبدالجبار- ډیر ښه ... تا وویل چې د سهار په شپږو بجو غوښتل دی د نانوايې څخه ډوډی واخلي او هغه وخت کېدی مقتوله هغه حالت کې ولیده؟ زما پوښتنه دا ده چې د سهار په شپږو بجو زیاتر نانوايې گانې بندې وی بیا ته سنگه د ډوډی پس تللې وی؟

شمويل- ورته ووايه دا د لسمې حوزی خوا نده چې د سپې له ډار خلک په اته بجو له کوره ووځي هغه هم يو لرگی په لاس. ورته ووايه دلته په پنځه بجو نانوايې خلاصه ده.(د شمويل خبری مې ټک په ټک هغه پولیس قومندان ته وویل، چې هغه هم په تروش تندی راوکتل او ويې ويل: تاسو ولې سو میاشت مخکې په جنرال صيب او د هغه په لور شکایت کړی وو؟

شمويل- ورته ووايه اوس موضوع هغه نده بلکی دا ده چې يو نفر وژلی شوی او ته باید قاتل پیدا کړی، که گمان دی پر ما دی نو ثابت کړه، په يو شکایت او پدی چې ما اول هغه مقتوله لیدلی ته ماته قاتل نشی ویلی...!

عبدالجبار- دا چې تراوسه دلته خپل کور کې ناست يې او ما لاس تړلی حوزی ته نه

یې کش کړې دا د جنرال صیب او د هغه د کورنۍ شکایت نه کول دی که شکایت یې وکړو هغه وخت زه تا په کش کولو لدی ځایه وړم.

د شمویل خوا ته مې نیم نظر واچوی تر سو جواب را کړې چې هغه په بیغمه انداز وویل: د جنرال کورنۍ هیسکه پر تا شکایت نکوی طاها.. ځکه هغوی ته قاتل معلوم دی او غواړي خپل بدله شخصې واخلي، دا پولیس هم ځکه ته رانیولې یی ځکه چې غواړي مثال د یو قتل موضوع په حل کولو هغه هم په همغه ورځ چې مقتول پیدا شوی ځان مشهور کړی ... ورته ووايه په کافي اندازه مې معلومات درکړل نور نو ستاسو کار دی که دلیل او ثبوت مو پیدا کړو راشی ما لاس تړلی ویسی او کنه په مخه مو ښه..

د پولیسانو د تلو وروسته ذوالفقار او زبیر زما خوا ته راغلل او ذوالفقار په تلوار وویل: ښه یی طاها؟
- ښه یم.

زبیر- باور مې نکیږي چې تا دی هغه کلک او دندان شکن جوابونه قومندان ته ورکړي وی؟ زه ډاریدم چې هسی نه خبرو کې بند شی او هغه قومندان چالاکی وکړي او تا قاتل ښکاره کړي..

شمویل- زه هم نور ځم په ځان پام کوه.
شمویل دا خبره وکړل او ناساپه غیب شو، ما غوښتل ورنه پوښتنه وکړم چې ده ته د جنرال د لور قاتل معلوم دی کنه؟ د خبرو څخه ما ته همداسې ښکاره شوه چې شمویل ته قاتل معلوم دی؟ یو ژوره ساه مې واخیسته په هر حال بیا هم منندوی وم لدی چې زما مرستی ته راغی کنه د زبیر خبره، هغه قومندان خپل په چالاکی زه په زوره قاتل معرفی کولم.

د پولیسانو او شمویل د تلو وروسته تر مازدیگر ماښام همغسې شور ماشور وو، هسی خبره خو نه وه د جنرال لور یو چا دومره ظالمانه او وحشیانه وژلی وه، باور مې نکیدی هغه شوخه او چالاکه انجلی دی یو چا داسې وژلی وی! یعنی ژوندی به وه

کله چې لاس او پښې ورنه پری کول؟ یعنی د سترگو باسلو وخت کې به ژوندی وه؟
یا د پوزی او غوږونو پری کولو وخت کی؟ چغی به یې وهل؟ مرسته به یې غوښتلې
وی؟ هر چا چې دا کار کړی هغه یو حیوان وو نه انسان! ځکه یو انسان تر دې حده
ظالم نشي کیدلی...

د مازدیگر لمانځه لپاره مې غوښتل جومات ته لاړشم خو ذوالفقار اجازه رانکړل ویل
یې د جنرال زامن او زیات خلک د کور مخکې دی د اوس لپاره ستا د باندې تلل ښه
ندی. زه هم مجبور شوم کور کې مونځ وکړم، د اودس لپاره تشناب ته لاړم اودس
مې خلاص کړی وو او غوښتې مې چې د تشناب څخه ووځم، چې د تشناب کونج
کې پر یو بوجی مې سترگې ولگیدی...!

همغه سپین بوجی وه! د بوجی سر خلاص وو او تور اوږده په وینو لړلی وینبتيان
ورنه زړیدل د بوجی د لاندې څخه وینو لاره نیولی وه او د یو مستقیم کرښې پشان
زما تر پښو را رسیدل د هغه په لیدو نه پوهیږم په کوم وحشت او ویری مې ځان
شاته کړو تر سو وینه زما پر پښو ونه لگېږي، د زیات ویری او ډار څخه مې بیا ژبه
بنده راغلې وه نه مې چغه وهلې شو او نه مې هم پښو کې دومره توان وو چې د
تشناب څخه دی ووځم...

د تشناب دروازی په ټک ټک یو دم هغه بوجی، وینه او هر شی چی وه غیب شول!
زبیر- طاها...! دا دری ساعت کیږي تشناب کی یی! ښه یې؟
د زبیر جواب مې د زیات ویری څخه نشو ورکولې د زیات وحشت څخه لږزیدم زبیر
یو سو ځله نور هم غږ کړل او کله چې زما جواب یې وا نه وریدو نو دروازه یې
خلاصه کړه، خپله پوهیدم چې د مخ رنگ مې د زیات ډار څخه پریدی اوس مې هم
دوه سترگی همغه د تشناب کونج ته نیولې وه...

زبیر په تلوار زما خوا ته راغې او ویې ویل: ښه یې؟ څه درباندی وشول ها؟

بغير لدی چی د زبیر د پوښتنی جواب ورکړم د حمام چهار طرف ته می کتل هغه بوجی څه شوه؟ اصلا هغه بوجی دلته چا راوړل؟ یعنی د پیریانو کار وو که زما خپل وهم او خیال وو؟ زما وهم وو که د پیریانو کار هر شی چې وو زه یې سخت و ویرولم. زبیر ځان سره دهلیز ته وپورم، بدن می بی حرکت غوندی وو د ډیر ویری څخه په بدن کی می لرزه وه او خبری می نشو کولی، یو خبره می ذهن ته تلل راتلل "بوجی" زبیر راباندی کمپل واچوی ترسو لرزه می کمه شی. او بیا ژر ولاړی ترڅو یو پیاله اوبه ماته راوړی.

زبیر-واخله دا اوبه وڅکه.

د زبیر څخه می د اوبو پیاله واخیسته او یو نفس می په سر پورته کړل تراوسه می احساس کوی چې لاس او پښې مې بی سستې دی او حرکت مې نشو کولی. زبیر چی هر ځونه پوښتنې راڅخه کول زما آواز تر خولی نه وتی یواځی چهار طرف می کتل.. نه پوهیدم چې د پیریانو کار دی چې آیتونه ووايم یا که زما وهم. وو؟! زبیر چې ولیدل چې خبری کول کوم فایده نکوی نو په اندیښنی زما اندی ته کیناستی. نه پوهیدم څه لگیا وو ځان سره یی ویل بیایي خپل موبایل راواخیستی خو زه نور پرځان پوی نشوم او ټول شیان می د سترگو لاندی توره شپه شول.

ذوالفقار- طاها.. طاها ولاړشه تاته وایم ماته وگوره.

د ذوالفقار په غږ مې سترگی خلاصی کړی دواړه په ورختا نظر ماته راکتل د هغوی په لیدو زړه می یوسه ډاډمن شو، ښه و خوب فایده وکړل او ویره می له مینځله تللی وه.

ذوالفقار په اندیښنی وویل: ښه یی؟

- هو

زبیر- د خدای شکر یو خبره دی وکړل ما فکر وکړو بیا د سهار پشان گونگې شوی. ذوالفقار- کیناستی شی؟

- هو

ذوالفقار یو څه مرسته وکړل چې خپل په ځای کی کینم او زیږ هم راته دوه بالښته شاته کیخودل. کله چې ډاډمن شوم قراره،قراری ده په ویره می ټول قیصه هغوی دواړو ته وکړل زما په خبرو د دواړو سترگی د حیرت څخه خلاصې پاتی شوی د څو دقیقو لپاره ټول خاموشه ناست وو او یو بل ته مو کتل.

زیږ- یعنی کوم پیری دسی کار ستا د ویره ولو لپاره کړی؟
- نه یم خبر زه باید نن یو ځل لارشم د استاذ(ضیالحق صیب) لیدو ته ما د هغه زیات درسونه لیاده وتلې باید یو ځل بیا له سره ورنه د ځیني خبرو په اړه پوښتنه وکړم..
ذوالفقار- اوس غواړی لارښې؟
- هو زه باید همدا اوس لارشم باید پوی شم چط دا زما وهم وو که د پیریانو مضریت؟

زیږ- گوره طاها زه خو وایم شاید ستا ویره او وهم اوسپړی ځکه دومره لویه حادثه او وحشتناک کار دی خپل په سترگو ولید...

- هر شی چې وی زه باید همدا نن د استاذ سره یو ملاقات وکړم..
ذوالفقار- سمده مشکل نشته راځه زه دی وړم..
- نه زه باید یواځی لارشم..
ذوالفقار- امکان نلری تا یواځې پرېږدم پدی حالت دی هغه دنیا سر ته لارښی..
- زه ځم ذوالفقار....

د دی څخه مخکې چې ذوالفقار کوم جواب راکړی د کور دروازه وټکیدل او ذوالفقار په تروش تندي ولاری ترسو وگوری سوک دی؟
زیږ زما خوا ته نږدی شو او ویې ویل: گوره طاها د یو څو ورځو لپاره یواځی کوم ځای مه زه ته اوس وخت د یو سخت روانی او روحې حالت سره مخ یې خدای نکرده کوم بلا ملا پر ځان ونکړی...

- زه باید استاذ سره یوځل ملاقات وکړم هغه تل زما د پوښتنو او مشکلاتو حل لاره

ښايې ولې ياد دى ندى سو مياشت مخکې زه سنگه بچ کړم! او ما ته چل وښودى چې څنگه د پيريانو مقابله وکړم؟! زه ډاډمن يم هغه بيا زما سره مرسته کوى..

زبير نور څه ونه ويل او خاموش شو خو زما کلک اراده وه چې نن ماښام بايد يو ځل د استاذ ملاقات ته لاړشم، سو دقيقى وروسته ذوالفقار د بابا سره دهليز تهرانوت...يو همدغه مصيبت کم وو.. د بابا د راتلو سره زه په تلوار د کوټې خوا ته روان شوم بغير لدې چې کوم سلام يا ستړى مشى وکړم، زبير لا د شرم کيناست او ستړى مشى وکړل د کوټې دروازه مې کلک بنده کړل، نه پوهيږم ولې غوسه راغلې وه هغه هم بيحده..

د سو دقيقو وروسته ذوالفقار په کراره کوټې ته راننوتى د کوټې دروازه يې بنده کړه او زما خواته راغې: اممم بابا دى وايې چې نن شپه دلته پاتى نشو او بهتره به ويې د هغوى کور ته لاړشو..

د ذوالفقار پدې خبره غوسه مې نور هم زيات شوه او په لوړ غږ مې وويل: زه د هيچا سره هيس ځاى نه ځم ذوالفقار ورتنه ووايه ددى ځاى څخه دى لاړشى کنه زه ځم.....

ذوالفقار په تلوار سو قدم رانږدې شو او ويې ويل: سيس آواز دى ښکته کړه، بيرون ځې..

د غوسې څخه مې خپل لاسونه د تسليم پشان پورته کړل او ومې ويل: سمدې ... سمدې زه روان يم خپل کور ته.. ته چې هر ځاى د هر چا سره ځى ورځه پخير.. ذوالفقار- بيخايه خبرى مه کوه يو نن شپه راځه هلته لاړشو پلار دى دوره راغلې هم بده خبره ده چې لاړنشو او هم دا چې دلته شپه تيره ول ښه ندى.. - سمدې ومې ويل کنه ته ورځه د ورور سره دى هر ځاى چې زړه دى غواړي خو زه ځم خپل کور ته..

دا خبره مې وکړل او غوښتل مې د کوټې دروازی خوا ته روان شم چې ذوالفقار په الماری ټیله کړم او د کمیس گریوان یې رانه کلک ونيوی..
ذوالفقار- که مرگ ته دومره تلوار لری نو زه به دی کار در آسانه کړم..!

همدغه دقه کې بابا د کوټې دروازه خلاصه کړه او موږ دواړو ته په کتو شو، ذوالفقار ژر زما گریوان خوشې کړو، نه پوهیږم هغه حالت کې مې ولې خندا راغلې وه؟ ددی لپاره چې د هغه موقعیت او حالت څخه خلاص شم په تلوار د کوټې څخه ووتلم، بغیر لدی چې د ذوالفقار یا هم د بابا خبرو ته غوږ شم د کور ووتلم، او خپل د کور خوا ته روان شوم، د جنرال د کور د مخ څخه په بیحده سرعت تیر شوم خو بیا هم هغه ویره او وحشت مې زړه کې پورته ښکته شو.

یو ټیکسی مې ونيول خپل ترکوره، لاره لری وه او زما حالت هم ښه نه وو چې پیاده لاړشم، موټر د مسجد مخکې ښکته کړم کرایه مې ورکړل او کور ته روان شوم، هلته چې ورسیدم تازه مې دی خبری ته فکر شو چې موبایل، او د کور کیلې مې د ذوالفقار کور کې پاتی شوی! یواځې یو سل گون مې جیب کې وو چې ۵۰ افغانی می د هغه څخه موټروان ته ورکړی وه نور هیس راسره نه وه..!

نیم ساعت خو خپل د کور شاوخوا وگرخیدم چې شاید کوم لاره پیدا کړم خو نه هیس لاره نه وه، د زیات غوسه او ناچاری څخه ژړا ته نږدی شوی وم، ولی نن زما په سر بلا پسی بلا نازلیدی..؟ نه تللی شوم د ذوالفقار کور ته او نه هم د زبیر کور ته ځکه نیمه شپه وه، رښتیا زبیر چیرته لاړو؟ لکه چې د بابا د راتلو سره الفرار..په همدی فکرونو کې وم چې د کوڅې سر کې راته د ذوالفقار موټر ښکاره شو، ما ته به رارسیدو ذوالفقار په تروش تندی د موټر څخه رانښکته شو او زما خواته راغي...

ذوالفقار- ډیر بیعقل انسان یې..

- مننه..

ذوالفقار- دومره ډیر دی د کور ته ځم کور ته ځم چیغې کړل اوس ولې دباندی ناست یې؟ خو کور ته ننوځه..

- د کور کیلې مې ستا کور کې لیاډه وتلې ده...
ذوالفقار- یعنی اوس کیلې نلری دروازه خلاصه کړی؟
- هو..

ذوالفقار- نو ولې بیرته رانغلی زما کور ته؟
- حاضر یم شپه هلته (د لاس په اشاره د هدیرو خوا ته مې اشاره وکړل او ومې ویل: تیره کړم خو د بابا کور ته لاړ نشم...)

ذوالفقار په غوسه او بې حوصله انداز سو ثانې راوکتل او پداسې حال کې چې خپل ویبنتیانو کې لاس کش کوی ویې ویل: سمدې هلته مه زه راځه زما کور ته پلار دی ولاری..

- ستا کور ته هم نور نه درځم...
ذوالفقار- غول مخوره طاها... پاسه راځه چی څو کورته نیمه شپه ده خلک به سه وایې..؟ نیمه شپه کوڅه کې ولاړ یو؟ اله شابه راځه..
- و مې ویل کنه چې نه ځم...

ذوالفقار چې هر سومره وویل ما خبره ونه منل تر دی حده چې ذوالفقار سو ځله د وهلو گواښ وکړو او ما هم ورته یواځې وکتل، حاضر وم د ذوالفقار له لاسه یو سم صحیح فرش او کتک وخورم خو نور د هغه کور ته لاړ نشم.. ذوالفقار چې کله زما ضد ولیدو او پوی شو چې خپل د خبری څخه نه اوږم نو راغې زما څنگ ته او ویي ویل: بله لاره نشته؟

په گنگس انداز مې وروکتل چې ذوالفقار په غوسه وویل: ستا و دی نمونه کور ته د داخلیدلو بله لاره نشته؟
- نه ما وکتل نشته...

ذوالفقار پاسیدی د کور دیوال ته یې وکتل او ویې ویل: زه موتر ستا د کور مخې ته راوړم بیا په موتر پورته کیږم او ستا د کور دروازه خلاصه وم سنگه؟

- که فکر دی کړې وی نو ما د کور دروازه د بیرون لخوا قفل کړې نه دننه لخوا چې ته یی راته خلاصه وی!

ذوالفقار- نو دسی کار به وکړو اول زه د د دیوال څخه پورته کیږم ځکه چې قد می جگ دی جمپ نه اچوم بلکی په دیوال زړیږم او ځان ځمکی ته رسه وم بیا ته راشه زه دی نیسم. نن شپه به په همدی ذلت تیر کړو سهار وخت به زییر ته زنگ ووهم چې ستا د کور کیلې راوړی او دروازه بیا خلاصه کړی موږ ته.

- یواځی یو خبره؟

ذوالفقار- څه؟

- دومره چې ته فکر کوی ډنګر هم نه یم! نیولی می شی؟
ذوالفقار- د هغه تشویش مه کوه.

ذوالفقار ډیر ژر خپل موټر زما د کور مخکې پارک کړو او د دیوال څخه پورته شو او کورته واوړیدی، بیا زما نمبر شو زه هم ډیر په احتیاط د ذوالفقار په موټر وختلم او دیوال ته مې ځان ورسه وی، ذوالفقار مرسته وکړل ترسو د دیوال څخه ښکته شم. ډیر په آسانی باندی ذوالفقار زه ونیولم .. داسی چې خپله می باور نکیدی پداسی حال کی چې ډیر عصاب مې خراب او غوسه وم بیا می هم خندا راغله...

کله چې د حویلې څخه د دهلیز دروازی ته ورسیدو او هغه مې هم قفل کړی ولیده نو ذوالفقار په قاتلانه نظر راوکتل او ویې ویل: دا ستا کور کې کوم، د طلاو کان دی؟ یا کوم د الماسو خزانه ده؟ چې دومره قفلونه دی وراچولی؟
کرار مې وویل: هیس یو هم نه د پیریانو ځاله ده....

ذوالفقار- څه دی وویل؟

- هیس... گوره ذوالفقار که د کوټی کړکی خلاصه ویی کولی شو داخل شو.

ذوالفقار- ښه؟

- وه....

ذوالفقار- ښه ورځه وگوره کړکي خلاصه ده او کنه؟
- اها سمدې.

ولاړم او د کور دواړه کړکي مي وکتل دواړه بندي وه!! بيرته ذوالفقار خواته راغلم.
- گوره ذوالفقار د دوه لارو څخه ډير نه لرو، اول دا چې ته په لغتې باندې د دروازي قفل مات کړي، او دويم دا چې زه د کړکي ښيښه ماته کړم!! او په دواړه حالاتو کې امکان لري زما همسايه گان راوينن شي؟ ته څه فکر کوي؟

ذوالفقار څو ځله خپل سر د فکر کولو په انداز و ښوړه وي، او زما وړانديزونو ته يې فکر وکړو او بيا په يو ناساپه عملکرد او حرکت کې په لغتې باندې د دهليز دروازه ماته کړه او خلاصه يې کړه...! په پوره طبيعي توگه متوجه شوم چې ذوالفقار ته زما اولي خبره ډيره په زړه پوره لگيدلې وه!

کوټي ته داخل شو برقونه مې روښانه کړل، ذوالفقار په تروش تندي د کوټې په نالې کيناست، ډاډمن يم نن زما لځايه هر بل سوک وايي ذوالفقار ښه سم فرش ورکوي، خو نن ذوالفقار زما د خراب حال په ليدو خاص مراعات راسره وکړو.

- چاپې ځکې درته دم کړم؟
ذوالفقار- نه..

- ډوډي خوري؟

ذوالفقار- ومې ويل نه...

نور مې څه ونه ويل او يو کمپل مې ذوالفقار ته راوړي او خپل ځای مې هم د کوټې په کونج کې واچوي او دومره ژر ويده شوی وم چې حد نه درلود..

نه پوهيږم د ويده کيدلو مې سومره وخت تير شوی وو چې د يو غږ په اوريدو راوينن شوم، خپل په ځای کې کيناستلم او شاوخوا مي وکتل، خاموشه خاموشي وه ذوالفقار د کړکې خوا ته کرار ويده وو، هيس کوم عجيب شئ نه وو، يا شايد ماته نه معلوميدو. څو ثاني کيناستم خو هيس شکمن شئ مي ونه ليدو او نه مي هم

وآوريدو. غوښتل می بیرته خپل په ځای کی پریوځم سر می بالښت ته رسیدلی نه وو چی بیا می غږ واوریدی..!

د غږ په آوريدو ژر خپل لځایه پاسیدم، شک می نه درلود چی هغه آواز د جنرال د لور آواز وو. بیحده واضح او صاف راتلی. آواز د حویلې څخه راتلی..! د زیات ویری څخه بدن کې می لرزه وولیدل، د ذوالفقار خوا ته می وکتل آرام ویده وو، د قرآن آیتونه ویل می شروع کړل او همدغه وقت بیا د هغې غږ راغې: هې دیکخوا و گوره....

د هغه غږ په آوريدو د ویری څخه ژړا ته نږدی شوی وم، سترگې می پټې کړل او هر آیت او سورت می چې زده می و ویل می شروع کړل، خو هیس فایده نکول او هغه غږ اوس د حویلې لځایه ما په کوټه کې آوريدی!

سترگې می چې خلاصې کړی د کوټې په کونج کې په سپین بوجی می سترگو ولگیدی، د بوجی خوا ته می په وحشت کتل چې زما غږ کې یو چا وویل: هې دیکخوا زه دلته یم...

لاندی می چې وکتل خپل غږ کې می د جنرال د لور پری شوی سر چې سترگی، پوزه او غوږونه یې نه وه او په وینو لړلی ویښتیان یې پر مخ زړیدل ولید، او بې اختیاره می لځولې چیغه ووت، زما د چیغ پر غږ ذوالفقار په تلوار لځوبه پاسیدی گروپ یې روښانه کړو او زما خوا ته راغې...

ذوالفقار- څه شوی طاها..؟ ښه یې؟

د زیات ویری له لاسه می ساه، ساه وهل خپل کمپل خوا ته می وکتل هیس هم نه وو! د کوټې کونج ته می وکتل هلته کوم شی نه وو.. ذوالفقار په تلوار له کوټې ووت او د یو پیاله اوبو سره راغې اوبه می د ذوالفقار څخه واخیستل خو یو غورپ می ورڅخه نشو کولې زړه می په نا کراری په سینه کې می تپیدی..

ذوالفقار- هیس شی نشته طاها یو غورپ اوبه وڅکه آرام اوسیرې ...

د سو دقو وروسته لږ حالت می ښه شو اوبه می وڅکل خو اوس هم بیحده ډاریدلی

وم په همغه ویری او وحشت مې ذوالفقار ته قیصه وکړل ..

ذوالفقار په غوسه وویل: دا لا تا غوښتل یوازې ځان دی کورته راشې؟ نن په یو ورځ کې ته دوه درې ځله ویره ولې یی، د جنرال لور خو لارې خدای دی وبخښی مړه شوه، دا کار د پیریانو دی او تا خو سو میاشتی د دوی څخه خپل د ځان د ساتلو درس ویلې...! ته د څه لپاره تلې هغه استاذ ته څه نومیدی هغه ضیالحق ته؟

- خبره همدلته ده ذوالفقار زه آیتونه او سورتې وایم خو کار نکوی..!

- کار کوی خو اول دا چې ته ایتونه غلط وایې او دویم دا چې ته د قرآن په ایت باور نلری.. (د شمویل بیا پداسې ناساپه راتلو بې اختیاره د ویری څخه لځایه وپریدم او د هغه خواته مې وکتل...

ذوالفقار- څه وشو ښه یې؟

شمویل- وبخښه لکه چې بیا مې و ډاره ولې ماشوم

د شمویل پدی ناساپه راتلو غوسه مې راغلې وه خو څه مې ورته ونه ویل..
- هو ښه یم ..

ذوالفقار- ولې ناساپه داسې لځایه دی وپریدی؟

ذوالفقار په مشکوک انداز شاوخوا کتل، ځان سره مې وویل یعنی ذوالفقار که شمویل وگوری څه کار به وکړی؟ یعنی و به ویریدی؟

شمویل- ما اول اراده کړې وه چې ځان به ستا کاکا ته ښکاره کوم، ځکه زما په نظر ستا څخه هغه زیات زړه ور دی او زما په لیدو به و نه ویریدی، البته زما گمان صحیح وو خو ستا کاکا بیحده بد خلق دی..

د شمویل خوا ته مې وکتل چې هغه په تروش تندي د ذوالفقار خوا ته وکتل او ویی ویل: کوټه کې یواځې وو ما د کوټې دروازه وټکول البته ځان مې ورته ښکاره نکړو غوښتې مې کرار کرار ورته معرفې وکړم چې زه پیری یم او غواړم ستا سره خبری وکړم، چې کاکا دی خوله خلاصه کړه او....

د شمویل په خبره په خدا شوم پوی شوم ذوالفقار ضرور کنخل او گواښونه ورته

کړی... زما په خدا ذوالفقار په حیرت خپل لاس زما به تندی کیخودو او ویې ویل:
تبه خو هم نلری نو بیا ولې لکه لیونیانو پشان یو ځل خاندی بیا ژاری؟

تازه مې ذوالفقار ته فکر شو.

- زه ښه یم ذوالفقار ورځه ویده شه، وبخښه داسې مې راوینښ کړی..
ذوالفقار- که غواړی ته ویده شه زه وینښ کینم چې بیا ونه ویریدې..
د شمویل په شتون که نه ډاریدم نو ځکه مې وویل: نه کوم مشکل نشته ته ورځه
کرار ویده شه زه ښه یم..

شمویل- کاکا دی فکر کوی د نن ورځی پینځې ستا عصاب بیخایه کړی او اپلاتی لگیا
یې! ویده شه اوس خبری نکیدې سبا یو ځل ورشه د ضیالحق خوا ته هغه درته وایې
چی مشکل څه دی او ولې ستا دعا په پیریانو اثر نکوی، زه همدلته ستا د کور
شاوخوا گرځم چی سوک درته تکلف و نه رسوی..

شمویل ددی خبرو وروسته بیا د نن غرمې پشان غیب شو، ذوالفقار یو څو دقیقې په
شک او تردید راوکتل خو سه یې ونه ویل او خپل ځای ته ولاړی، زه هم خپل ځای
کې پریوتم او د سل رقم فکرونو وروسته ویده شوی وم.. سهار د لمانځه وروسته
ذوالفقار زبیر ته زنگ ووهې تر سو زما د کور کیلې راوړی او د حق څخه تیر نشو زبیر
ډیر ژر ځان را ورسه وی هغه هم د مهم خبرو سره.... او هغه دا چې د جنرال د لور
قاتل پیدا شوی وو!

د جنرال لور د هغه میره وژلې وه! هیس مې باور نکیدی هغه بوډا دی دسی ظالمانه
کار کړی وی خو لکه چې د جنرال لور خپل دا بوډا خاوند نه خوښیدی او یو ځوان
هلک ته یې گپ ورکړی وو چې ورسره وتختې، خو میره یې خبر شوی وو او دا یې
په دومره ظالمانه توگه مړه کړی وه..

- پولیس څنگه پوی شول چې دا کار د هغې خاوند کړی؟

زبیر- امم لکه چې پولیسانو غوښتل د مړې شوی انجلۍ د خاوند اظهارت واخلې چې کور کې دغه سړی لاس تړلی گیر کړی وو چې غوښتل یې د جنرال د لور سترګې چې ورنه غلطی کې له یاده وتې وه بوجۍ کې واچوی دفن کول خپل کور کی... - سومره ظالم.... نو هغه هلک سنگه شو کوم چې د جنرال لور غوښتل ورسره وتختې؟

د دي څخه مخکې چې زبیر کوم جواب راکړی ذوالفقار په بې حوصله لهجه وویل: بس دی.... دا خبری چې آورم مغزه مې خط خطی کیږی...

نور مو څه ونه ویل او اراده مو وکړل د استاد کور ته لاړشو البته ما غوښتل یواځې لاړشم خو ذوالفقار او زبیر و نه منل او اخیر کې مجبور دهغوی سره یوځای د ذوالفقار په موټر کی د استاد کور خوا ته روان شو.. د نیم ساعت وروسته ورسیدو، د استاد د کور موقعیت ډیر ښه و، د کوڅې سر کې یو منظم پاک او ښایسته جومات وو، چې اول ځل په لیدو زما خوش شو د همغه جومات امام خپله استاد وو، کله ناکله د جمعې په ورځ دغه جومات ته راتلم یواځې د استاد د نصیحت او خطبې د آوریډلو لپاره..

ماشالله خدای ورته په ژبه کې اثر پریخودلې وو هر خبره یې زما په زړه ښه لگیده، د کور دروازه مې وټکول او څو دقیقې وروسته خپله استاد دروازه خلاصه کړه، او زما پر لیدو یې وار له واره تندي خلاص شو، په نهایت خوش اخلاقی او مینه باندې مو یو دبل سره سترې مشې وکړل او هغه موږ د میلمه خانې خوا ته دعوت کړو، د استاد د کور فضا ما ته تل آرمتیا راکول، یو متوسطه برابره کوټه چې په نالې او غالي پوښل شوی وه.. او یو کوچنې الماری چې د استاد د کتابونو څخه ډکه وه..

زموږ د کیناستلو سره سم استاد د کوټې څخه د باندې ووت، پوهیدم غواړی د چای راوړلو فرمایش ورکړی.. دا سو میاشتو کې مې پیژندلی وو بغیر له چای څکلو څخه یې هیسکه نه پریخودم چې لاړشم، حتا کله ناکله د غرمې ږوږی مې هم همدلته د

استاذ سره یوځای خوړل، د سو دقیقو وروسته استاد راغې او زما څنگ کې کیناست، په ورین تندی وویل: هی بې وفا شاگرده خپل دا بوډا استاذ دی له هیره ووتې وو؟

- خدای دی نکوی ولای اراده مې یو هفته مخکې کړې وه د راتلو بس یو سه ستونزی او مشکلات را پېښ شول او ونشو چې راشم بڅېښه کوی..
استاذ زما پر اوږه لاس کیخودو او په یو نرمه مسکا او لهجه یې وویل: خدای دی وبڅېښه.. په راتګ دی خوشحاله کړم (بیا پداسې حال کې چې ذوالفقار او زبیر ته چې دواړو په یو مشکوک او حیرت انداز ما او د استاذ دومره صمیمت ته راکتل استاد د هغوی خوا ته اشاره وکړل او ویې ویل: دا ځوانان سوک دی نه رامعرفې کوی؟

ذوالفقار خوا ته مې اشاره وکړل او ومې ویل: دا زما کاکا دی ذوالفقار..
استاذ- ای ماشالله سومره ځوان کاکا لری.. څهره یې زیات د مشر ورور پشان ښکاری نه د کاکاګانو پشان..

ذوالفقار په تروش تندی وویل: دا ستاسو شه نظر دی خو طاها زما وراره دی..
استاذ- خدای دی وساتې ښه هلک دی.. او هغه بل سوک دی..
استاذ د زبیر خواته اشاره وکړل: هغه زما ملګری زبیر دی..
استاذ په خدا زما خوا ته راوکتل او ویې ویل: همغه زبیر خان چې کله ناکله دی خپل خبرو کې یاده وی..
- هو همغه دی..

استاذ د زبیر سره په خبرو کولو لګیا و چې د کوټې دروازه کراره وټکیده او زه ژر خپل لځایه پاسیدم پوهیدم سوک ده او څه یې راوړې؟ د دروازی خوا ته ورغلم خو د خلاصیدو مخکې مې خپل ستونې صاف کړو، زما د ستونې صاف کولو آواز سره سم د یو چا د پښو غږ مې واوریدی چې د کوټې دروازی څخه لری شوه..

یو سو ثانې صبر شوم او بیا مې کرار دروازه خلاصه کړه او لاندې پر ځمکه ایښودل شوی پتونس چې پکې چای وه را واخیست... استاذ پینځه دانې لورګانې درلود خو

يو زوى يې هم نه درلود، نو ځكه لورگانو به يې چای راوړو او دروازه به يې ټكول تر
سو موږ لاړ شو او چای راواخلو ترموز مې راوخيست او خپل لگيا شوم او د چای
پيالې مې ټولو ته ډكې كړل او بيرته خپل ځای كې كيناستم..

استاذ- ښه نو محمد طاها و دی نه ویل سه خبره وه چې ستا د راتلو مخه يې نيولی
وه؟

استاد تل ماته محمد طاها ویل زما کامل نوم يې راته اخیست، په کراره لهجه استاد
ته لگيا شوم او ټول قيصه مې ورته وکړل د بوجی د قيصې آوريدو وروسته استاد
په تروش تندی وویل: خدای دی دا ظالم انسان تباه کړی، داسې ظالمانه او حیوانیت
کار سوک کوی! بس د غیرت او ناموس په نوم اسلام او د هغه احکامو ته نگوری او
داسی کارونه کوی.. ستا د دی خبرو څخه ما ته همداسې یو خبره یاد ته راغله..
حوصله لری تعریف کړم درته؟

- هو هو مهربانی موږ غوږ یو استاذ..

استاذ په نرمه مسکا او طنز مزاج لهجه باندی وویل: صبر ددی نور راغلو میلمنو څخه
هم پوښتنه وکړم هسی نه ووايې استاذ او شاگرد لگیا دی او موږ ته توجه لا نکوی..
ذوالفقار خپل پیاله چای راوخیست او ویې ویل: نه مهربانی کوم مشکل نشته..
زبیر- موږ هم غوږ یو مولوی صیب مهربانی...

ذوالفقار خپل پیاله چای راوخیست او ویې ویل: نه مهربانی کوم مشکل نشته..
زبیر- موږ هم غوږ یو مولوی صیب مهربانی...

استاذ- خبره داسی وه چې زه مسجد کې ناست وم او د ماښیگر آذانو وخت وو، او تا
خو محمد طاها هغه د قران کریم د ترجمې د حلقې هلکان لیدلی..؟
- هو ...

استاذ- هغوی ته مې ترجمه ورکول چې یو بد حال شو ناساپه جومات کې خلک وه

چې منډی وهل او چیغې چې مولوی صیب ته و خدای ځان راوړسه وه، ما هم ویل څه شوی؟ څه خبره ده؟ خو ټولو یواځې چیغی وهل نور څه نه ویل اخیر کار یو څو نفرو لاس نیولې د سړک هغه خوا یو کورته له ځانو سره روان کړم، هغه کور ته چې داخل شوم داسې حال وو لکه قیامت ... سم دم میدان حشر وو... یو سړی خپل گریوان شکوی او چیغی وهل او د مړه کوم دی ولاکه دی پرېږدم ناری وهل...

ورنږدی شوم او پوښتنه مې وکړل چې خبره څه ده؟ ولی دا حال دی؟ زما د زیات پوښتنو وروسته یو څو مشرانو راته قیصه وکړل او ما د قیصی آوریډو وروسته فکر وکړو چې دا زموږ جامعه او ټولنه کوم خوا ته روانه ده؟ ولې موږ د پرمختګ لځایه شاته روان یو؟ دغه سړی لس کاله کیدل چې واده کړی وو، او د واده په دویمه ورځ تللی وو خارج ته!! د مزدوری او کار پسی او خپل ښځه یې خپل د پلار کور کې پریخودلې وه، لس کاله دا سړی یو ځل را نه وو راغلې خپل د ښځې دیدن لپاره وطن ته...

لس کاله ددغه سړی ښځې خپل د خسر او خواښی سره تیر کړل لس کاله دی ښځې خپل د لیور او لیور ښځو مینځ کی تیر کړل پدی موده کې ددغه سړی کشر ورور خپل پدی وریندار مین کیږی..

- وای...

استاذ- اول لکه چې دا ښځه انکار و جنگ و دعوا کوی.. خو ښځې د مینی تږی وی هغه هم داسې ښځه چې لس کاله کیدل د یو نر مینه یې نه وه لیدلې.. خلاصه چې شیطان پر دی ښځې هم غالب شوی او خپل ددغه مجرد لیور سره جوړه شوی وه، هیس سوک نه وو خبر تر دی چی دا انجنی خپل د همدی مجرد لیور څخه ماشوم په نس کیږی..

ذوالفقار- استغفرالله..

استاذ- او دا ښځه نه پوهیږی چې زه ماشوم لرم !! تر دی چې ماشوم د دری څلور میاشتو شوی او دا تازه پوه شوی. او ددی د پوهیدو سره سم ددی خاوند هم د لس

کالو وروسته د خارج رارسیدلې او موضوع باندې خبر شوی.. او خپل ښځی ته نه دریدی ویل یې وژنم دی... هلك خو تختیدلی وو، خو انجلی ماشوم په نس پاتی وه دا خلکو زه غوښتی وم چې د مثلی حل ووايم د اسلام له لحاظ...!

زبیر- ښا نو سنگه شو اخیر؟

استاذ خپل پیاله چای څخه یو غروپ وکړو او ماته یې وویل: حکم خو واضح وو کله محمد طاها ..؟

د استاذ په خبره مې وروکتل او ومې ویل: زما په نظر داسې وقت کې اسلام حکم کوی چې ښځه باید تر هغه وقت ورباندې د زنا حد جاری نشي ترسو ماشوم نړی ته راځي بیا دغه ماشوم ته د ټاکل شوی وقت یعنی دوه کاله شیدي ورکوی بیا د هغه وروسته باید پر ښځې حد د زنا جاری شي او د متاهل ښځې د زنا حکم دی سنگسار.. خو...

استاذ- افرین همدغه حکم دی خو زما خبره هم ستا پشان همدغه خو کی بنده ده... ولی باید یو انجلی واده کړی او لس کاله یې خپل د مور و پلار غلامه کړی؟ اسلام کی د نر لپاره د څلور میاشتو څخه زیات د سفر او خپل د ښځی څخه د لری کیدو اجازه نده ورکړل شوی.. او هغه وخت دوی په کلونو، کلونو خپل ښځې خوشی کوی او ځی خارج ته او هلته سل رقم بد عملونه او کارونه کوی خو زړونه یې غورای هغه خوا څخه چې راشی ښځه یې همغسی پاک پاکیزه و اوسیرې پداسی حال کی چی خپل یی خارج کی کوم گلان به نه ویی کرلی...!

- اخیر فیصله سنگه شوه؟

استاذ- ما خو ورته د اسلام حکم او فرمان بیان کړو، خو زما د خبرو وروسته خلکو یو بد حال جوړ کړو چې مه وایه... هغه سړی ویل امکان نلری زه دی دا ښځه دومره پرېږدم ترسو هغه هرمونی ماشوم نړی ته راوړی... او غوښتل یې همغه دقه کې ښځه مړه کړی ترسو دا د بی ناموسی تور خپل د ځان څخه لری کړی...

- مړه يې کړه؟

استاذ ترموز را واخيست او په تروش تندي پداسې حال کې چې ځانته پياله ډکول وپې ويل: دا فارسيانان کله ناکله يو خبره کوي خو زموږ پر پوزه بده لگيږي هغوی وايي "پشتون ها سر نيم قران ايمان آوردن" او پخداي چې زه وایم دا خبره سل فيصده رښتيا ده موږ په نيم قرآن لا کامل ايمان ندی راوړی او نه يې منو، يواځې هغه موضوع منو کوم چې زموږ پر خوښه وي.. کنه وگوره جنگ به بل چا کړی وی مرگ به بل چا کړی وی بدل کې خور او لور ځي.. ميراث خو ولاکه ورکړی انجونو ته.. حتا نکاح چې اسلام وايي د انجلی او هلک پر خوښه هغه کې لا حق نه ورکوی... هی هی محمد طاهرا دا چې وايي پښتانه د بني اسرائيلو د نسل څخه دی کله ناکله مې باور کيږي...

ذوالفقار- خدای دی ټولو ته هدايت نصيب کړی، خو داسې موضوعاتو کې پښتانه دين و ايمان ته نگوری...

استاذ- امم دا خو ده ... بڅښنه کوي ستاسو فکر مې هم خراب کړو...بنا محمد طاهرا ستا مشکل اوس سه دی؟

- خدای مو وبڅښه.. هغه چل داسې دی استاذ چې هر سومره چې ایتونه او سورتونه وایم بیا هم کار نکوی..! او پيريان مې ډاره وي.. يو نفر راته ويل ته غلط آیتونه وايي او عقیده نلری ورباندی... دا څه معنا لری؟ زه خو پوی نشوم..!

استاذ- چا تاته دا خبری وکړل؟

- امم .. يو .. يو چا وويل..

استاذ په خندا وويل: مطلب نغواری هغه کس معرفی کړی ...! مشکل نسته... دا چې درته ويلې چې آیتونه چپه وايي شايد مطلب یی دا وو چې، انسان چې کله ورختا شې يا و ويریږی بیا داسې کيږی چې آیتونه غلط ووايي! مطلب د ویری له لاسه الفاظ ورته گډوډ شې.. خو د هغه ایتونو په زیات تکرار کولو او ویلو دا مشکل حل کيږی او نور درنه نه غلط کيږی.. او پاتی شوه خبره د عقیدي....!

نو دا زیات غټ بحث دی.. زه به درته یو لنډ مثال درکړم... په پخوا وخت کې یو استاد وو چې کم او زیات 40/45 شاگردان یې درلود او ده به هغوی ته د قران کریم تفسیر زده کو، دده یو شاگرد وو چې تل به ناوخته راتلې ټولګې ته یو ورځ دا استاد خپل د شاگرد څخه پوښتنه وکړل چې وه هلک ته ولې تل ناوخته راځې؟ داسې وخت باندې راځې چې درس په خلاصیدو دی! شاگرد ورته وویل چې استاد زما کور د نهر دریاچه (دریاب) هغه بلخوا دی او د نهر په سر چې کوم پل وو هغه مات شوی نو ځکه در راتلو وقت کې ناوخته کیږی ځکه زه مجبور کیږم نیم ساعت لامبو ووهم ترسو مدرسی ته راشم...

استاد چې دا خبره واوریده نو ورته په ټوکو کې وویل: بچیه که د درس شوق ولری نو دا بهاني دی مخه نشې نیولې، او بسم الله کړه د اوبو په سر راروان شه...! شاگرد چې وو زیات په عقیده کلک هلک وو هغه فکر وکړو چې د رښتیا هم که زه بسم الله ووايم نو د اوبو په سر تللې شم؟ خو وخت تیر شو سو وخته وروسته دغه شاگرد خپل استاد ته میلمستیا وکړل، کله چې استاد د هغه د کور پخوا روان شو نو مخکې همغه دریاچه راغله..! هلک بسم الله کړل او د اوبو په سر روان شو...! کله چې د اوبو هغه خوا ته ورسیدی نو خپل استاد یې هک حیران ولید..! شاگرد غږ کړل چې استاد ولې ولاړ یاست؟

استاد ورته وویل ته سَنګه د اوبو په سر تیر شوی؟ شاگرد ورته وویل چې استاد صیب خو تاسو راته ویلې وه چې بسم الله کړه او د اوبو په سر روان شه...!

استاد دا خبره وکړل او په خندا شو د هغه په خبری ما هم وخنډل چې استاد ما ته په راکتلو په شوخ لهجه وویل: نو محمد طاهېا بسم الله کړه او پدی پیریانو ورشه... په خندا مې وویل: هغه متل دی وایې بسم الله خو یو بسم الله ده خو خوله د مولا عثمان غواری.

زما په خبره استاد په لوړ غږ وخنډل او ویې ویل: خوله نه عقیده د مولا عثمان غواری.. اوس پوی شوی عقیده سه ته وایې؟

- کم او زیات لږ خو پوی شوم خو ددی چاره سه ده؟ زه په قران عقیده لرم داسی نده چې نلرم خو هغه وخت چې و ویریدم فکر کوم د قران کریم آیتونه په پیریانو کار نکوی...!

استاذ- توبه استغفار .. دا نو سنگه خبره ده چې ته کوی؟ کار کوی زه درته ضمانت درکوم ته یو اعوذبالله او بسم الله د زړه د خلاصه ووايه هغه وخت بیا وگوره چې د پیری پلار لا درته تکلیف نشي رسه ولې...

د غرمې تر آذان د استاذ کور کې وو د تلو مخکې د خبری فیصله پدی وشوه چې زه به یو سو میاشتې نور هم استاذ ته راځم تر سو دا ځل راته د عقیدې درس راکړی..! مونځ مو د استاذ په جومات کې د هغه پسی ادا کړو، او روان شو البته استاذ زیات وویل چې غرمه ډوډی زما سره یوځای وخورئ خو موږ ونه منل او روان شو..

زبیر- اوس چیرته روان یاست؟

ذوالفقار- زه تاسو دواړه شرکت ته رسه وم او خپله زم یو بل ځای کار لرم.

- چیرته ځي؟

ذوالفقار د موټر له هینداری څخه راوکتل او ویې ویل: نور هغه کور کې اوسیدلې نشم غواړم د کور سامان ټول کړم او هغه کور خرڅ کړم..

زبیر- اول یو بل کور واخله بیا دا خرڅ کړه، هغه دومره د کور شیان چیرته وړي کله چې بل کور ونلری؟

ذوالفقار- سو وخته مخکې مې اراده کړې وه چې د هغه ځای څخه کډه وکړم... خو اوس لکه چې قسمت وو... او هو زما یو ملگری تللې خارج ته او هغه خپل کور د خرڅلاو لپاره ایخودلې پرون شپه مې ورسره خبره وکړل، او په بیه جوړ راغلو زه نن خپل د کور سامان هغه کور ته وړم او خپل کور خرڅ کوم.. البته هر کله چې خرڅ شو ...

- نو موږ ولې شرکت ته وړي؟ موږ هم راځو ستا مرستې ته ...

ذوالفقار په تروش تندي وویل: ضرورت نشته.. فهیم او طاهر مې راغوښتې هغوی

مرسته کوی ته بیخی نور د جنرال د کور خواته رانشی...

زبیر- سمدۀ موږ هلته نه درځو خو موږ خپل نوی کورته ویسه کله چې تاسو د کور سامان راوړل نو ما او طاها به یې په نوی کور کې ځای پر ځای کړو...

د ذوالفقار نوی کور چې اخیستې وه زیات لوکس او قیمتې منطقې کی وو، د زبیر خبره دلته خو ټول رئیسان ژوند کوی، زیات ښکلې او آرام فضا وه. یو دوه منزل کور د یو ښایسته حویلې سره چې کامل په شین چمن پوښل شوی وه، کور دننه هم په عصری شیانو تزئین شوی وه... کور زیات قیمتې معلومیدی هغه رنگ او روغن څخه یی...

- ذوالفقار..

ذوالفقار- اممم.

- دا کور دی سو واخیستې؟

ذوالفقار- اممم سو ارزی ستا په نظر؟

- نه پوهیږم خو زیات ارزی ځکه زیات ښایسته دی.. مبارک دی شه ...

ذوالفقار- مننه... تاسو همدلته اوسیږی موږ یو دوه ساعت وروسته د کور شیان راوړ..

د ذوالفقار د تلو وروسته ما او زبیر لکه نادیده مخلوق ټول کور مو کونج پر کونج وکتې اول منزل او دویم منزل دواړه یو ډیزاین وه درې کوټې یو آشپزخانه او یو حمام پورته او درې کوټې یو آشپزخانه و حمام لاندی وو، کله چې د کور دننه مو ښه په زبر او زیر وکتې نو حویلې ته لاړو.. زما یې د اول څخه حویلې خوبه شوی وه زیات غټه او مکمل په چمن پوښل شوی وه...! د حویلې کتو ورورسته زبیر ټینگار وکړو چې باید بیرون هم لاړشو او یو ځل بیا له سره کوڅه او د شاوخوا همسایه گانو کورنو هم وگورو..

- ته لیونې یې زبیر؟ اخ کوڅه کې ته څه مرگ غواړی وگوری؟

زبیر- راځه کور مو وکتو بس دی لاړشو وگورو بیرون څه خبره ده؟ او هو هملته منتظر پاتی کیږو چې ذوالفقار دوی هم راشي..

نه پوهيږم ولې خو بيا مې هم زړه د هغه سهار پشان شوی وو کوم سهار چې د جنرال لور مې مړه شوه په بوجۍ کې وليده! همغسې بد احساس مې درلود همدا چې د کور څخه ووتلو ما غوښتل زبیر ته دا خبره وکړم چې زه بد احساس لرم خو د زبیر متعجب او حیرانه غږ د خبرو کولو څخه منع کړم!...

زبیر- وا..... طاها هلته وگوره....

د زبیر د لاس اشاره مې تعقيب کړل او د مخامخ نفر په لیدو مې د حیرت څخه سترگې خلاصې پاتې شوی...! میشا...!
زبیر د سو ثانیو وروسته په خوشحالی او خدا زما خواته وکتل او ویې ویل: وای وای ته سومره خوش شانسه یې طاها...
- مرگ مرگ بلا بلا...

زبیر- ههههه هر چیرته ستا کاکا کډه وړې همغه کوڅه کې ستا یو معشوقه لیلا پیدا کیدی دومره مینوال... هی هی دا په کوم مولا دی ځانته داسې تعویذ کړی ماته هم آدرس راکړه...!

- مرگ خوله دی بنده کړه ... شاید دلته یې کرر نه ویې...!؟

زبیر- اممم ما ته خو داسې نه ښکار سم وگوره (د میشا خوا ته مې وکتل د هغې تراوسه موږ ته پام شوی نه وو د ذوالفقار د کور مخامخ همسایه د کور د بام په سر ولاړه وه او کالې په تار اچول...! خدای دا دومره بد شانس ددی له لاسه ما په پوهنتون کې ښه ورځ نه وه لیدلی او واس...!) داسې ښکاری لکه چې ددې خپل کور دی!؟ وگوره په تار کالې اچوی...!

هیس مې ونه ویل او خپل نظر مې د هغې څخه واخیست، بده انجلې نه وه خو بس زما په زړه ښه ونه لگیده، البته هغه وخت مې ورنه بد راغلل چې ما او زبیر یې رستورانت ته دعوت کړو...! د یو انجلې لپاره شرم او حیا مهمترینه شی دی چې ددی وجود کې ماته د غنم اندازه هم نه ښکاره کیده...! او اوس هم داسی په بی حجابی د

بام سر ته پورته شوی وه چې هم د کوڅې هلکانو د اندام هر برخه ورڅخه شمیرل شول او هم د همسایه هلکانو..

زما سر ښکته وو او زیږ ته لگیا وم چې کور ته راځه خو هغه اراده وه چې میښا ته ځان ښکاره کړي او اخیر هم خپل کار وکړو...
زیږ- اغلې میښا دیخوا...!

د زیږ په غږ میښا زموږ خوا ته راوکتل زموږ په لیدو یې ناساپه کوم جوړه کالې چې لاس کې وه ترسو په تار واچوی د لاس لاندې زموږ خوا ته ختا شوه ... د هغې پدی کار زیږ په شیطنت کرار زما د غوږ اندې ته وویل: اخ د هغه هندي فلمو پشان خپل د یاررر په لیدو یې ټکری ختا شو...
- ای مرگ زه لارم..

دا خبره مې وکړل او په غوسه کور ته داخل شوم، وای یو همدا مصیبت کم وو! مجبور زه د ذوالفقار کور ته د راتلو څخه نور انصراف ورکړم... خدای دی وبخښی هغه د جنرال لور لا دومره بې شرمه نه وه سومره چې دا میښا ماته بیحیا ښکاری...! د نیم ساعت وروسته زیږ یو چگ او دوه پیالې په لاس کور ته راداخل شو زه د حویلې چمن کې ناست وم.. زما په لیدو زیږ په خدا چگ زما څنگ ته کیخودو او ویې ویل: وگوره لایلا خانوم دی درته څه راوستول د لیمو جوس.... پدی گرمې کی وایې سخت خوند کوی...

- زیږ پخدای قسم پر عصابو مې لارښې وهم دی..
زیږ- وا ما نو څه ویلې؟ خو هغې ویل (زیږ د میښا د غږ تقلید وکړو او همغه نری لهجه باندې وویل: دا جوس واخلي تاسو او ښاغلي طاها یې وڅکې زیات گرمي ده... او هوو غرمه بیا ډوډی مه پخه وی تاسو تازه همسایه گان یاست زه تاسو ته ډوډی راوړم...

- تا هغې ته وویل چې دی کور ته موږ کډه راوړی؟ یعنی نیم ساعت کیدی ټول معلومات ورکړل؟

زبیر- عه نه خیرن هغې پوښتنه وکړل تاسو دلته څنگه؟ ما هم ورته وویل چې د
طاها کاکا دا کور اخیستی.. طاها نه ویې چې وگوري د انجلې سترگې د خوشحالي
له لاسه داسې پرقیدی چې مه وایه...
- مرگ..

زبیر- بلا یو همدا مرگ دی زده کړی، گوره درته د یو ملگری پشان نصیحت کوم د
جنرال بیچاره لور خو لاره یې ته شوه همدا اغلې میښا خانوم سره لین او دین جوړ
کړه د مجردی څخه به خلاص شی بدبخت...

د ذوالفقار تر راتلو زما او د زبیر جنگ وو په همدې خبره کې، د زبیر لاس ته بیا یو
نوی موضوع ورغلې وه، او زه یې په هغه یعذاب کولم.. د ذوالفقار په راتلو مو دا
خبری نور بندی کړی... یو غټ موټر چې د ذوالفقار د کور د سامان الاتو څخه ډک وو
کوڅه کې ولاړ وو او د هغه موټر شاته د ذوالفقار موټر وو، طاهر، فهیم، د عمه مشر
زوی انور او فرید هم لکه چې مرستی ته راغلې وه...! د فرید په لیدو مې د ټولو
څخه زیات حیرت وکړو، یعنی د هغه دومره وهلو ډبولو او بې احترامی او بیاب کولو
وروسته اوس بیا راغلې؟

د ټولو سره مو سترې مشی وکړل او د کور د شیانو په وړلو لگیا شو، ذوالفقار هم هر
یو دقیقه وروسته زموږ خوا ته راتلې او گواښ یې کوی که هر چا کوم شې مات کړو
د هغه لاس او پښې ورمات کوی! خلاصه چې ټولو په احتیاط او نهایت توجه سره
شیان کور ته ننویستل شاید نیم ساعت لا نه وو تیر شوی چې ذوالفقار په تروش
تندی زما او د زبیر خوا ته چې دواړه لگیا وو او یخچال مو کورته ننویستی راغې...

ذوالفقار- هغه انجلې تاسو دواړه پیژنی؟
د ذوالفقار د سترگو اشاره مو تعقیب کړل او هوووو اغلې میښا...! خپل د بام سر ته
پورته شوی وه او دوه سترگې زموږ خوا ته نیولې وه!
زبیر په خندا وویل: نه ولې څه یې کړی؟
ذوالفقار- اپلاتی مه وایه د هغې نظر په تاسو دواړو دی نو مطلب تاسو پیژنی..؟

زبیر-

هغه ...! هو مطلب لږ سره پیژنو د پوهنتون ټولګې واله ملګری مو وه.. بس هی نو د قسمت خبری دی نن مو د سومره وخت وروسته ولیده..

ذوالفقار په غوسه وویل: هر سوک چې ده که تاسو پیژنی او که نه ښه نده داسې د شل هلکانو بلخصوص فرید او فهیم پشان هلکانو مخکې داسې په بې حجاب توګه ځان ښکاره کړی..

زبیر- ذوالفقار هغه زموږ مسئولیت ندی، خپل پوهیږی خپل ژوند یې پر موږ یې څه؟ تر سبا سهار دی همدلته و درېږی د بام په سر زه خو په لیدو یې خوشحالیږم نه خفه ..! ته سنگه طاها..؟

- بنده کړه خوله دی زبیر... (بیا مې مخ د ذوالفقار خوا ته کړو او ومې ویل: ما خو د همدا اوس څخه اراده ده چې ستا د کور شیان سم کړم او الفرار.. نور هیسکله ستا کور ته نه راځم..

ذوالفقار- غول مخوره زه څه لګیا یم او ته څه وایې؟

- ته چې هر څه وایې زه کوم خبره ورباندی نلرم، ما یواځې خپل خبره درته وکړل..

دا خبره مې وکړل او د زبیر سره لګیا شو ترسو یخچال نښاسو کورته .. زما په نظر بغیر د زبیر ذوالفقار او بابا څخه بل کوم سوک خبر نه وه چې د جنرال د لور د قتل الزام پر ما لګیدلې وو؟ ځکه که سوک خبر وایې بلخصوص فرید خامخا یې یو خبره او یو مضرت کوی. د ماښام آذنو وقت کې مو ټول شیان کورته ننویستل، او بیا ټول د زیات سترپا څخه یو کونج کې بې هوښ ځملاستو، چې د حویلې دروازه یو چا وټکول...

ذوالفقار- فهیم پاسه دروازه خلاصه کړه..

فهیم په ناراضه توګه پاسیدی ترسو دروازه خلاصه کړی تندي داسې تروش نیولې وو لکه چې ذوالفقار کوم جهاد ته استوی؟ د څو دقیقو وروسته فهیم په خلاص خوله د خندا او خوشحالي پداسې حال کې چې لاس کې یو دیګ وو دهلیز ته راننوتې..

فرید- دا لاس کیدی دیگ د څه دی؟

فهیم په خوشحالی وویل: دا راته مخامخ د همسایه لور راکړل ویل تاسو نوی راغلي یاست او شاید دیگ مو نه یې پخ کړی ..!

ذوالفقار- مننه به دی ورڅخه کړی وایې خو ویلې به دی وایې چې موږ د بیرون څخه ځانته ډوډی راغوښتي دومره زحمت ته ضرورت نه وو....

فهیم- اووو کاکا تاسو هم زیات حوصله لری چې دومره خبرو پسی گرځي مفته ډوډی ده مزی داره خوره یې نور څه کوی..؟

چا سه ونه ویل او هغوې لگیا شوه د ډوډی په خوړلو ما، زبیر او ذوالفقار موږ دری واړو هغه راغلي ډوډی ته لاس لا و نه وهې.

ذوالفقار لاری او د بیرون څخه یې دری خوراک قابلې راوړل موږ همغه وخوړل، شپه ناوخته وو نو ځکه کوم سوک کور ته ولانړی او ټول د ذوالفقار په کور کې دیره واچول، ما مونځ کوی د دهلیز کونج کې ولاړ وم او دا نور هلکان ناست وه مجلس یې کوی، چې ناساپه فرید په طعنې وویل:

فرید- ولای دا ځینی کسانو ریا کاری ته چې گورم بیخی مې زړه د اسلام څخه ونيول شي..

پوی شوم چې د فرید مطلب زه وم، چې مثال د مجلس مخکې ولاړ وم او مونځ مې کوی.. یا هم دده په خبره ریا کاری می کول...

ذوالفقار- ته نر شه همداسې ریاکاری وکړه شابه... تا خو دغه ریاکاری لا نزده.. فرید- زه نغوایم چ....

ذوالفقار د فرید خبره ورپری کړل او ویې ویل: کوره د اوس څخه وایم خبرو ته دی پام کوه هسی نه سم جوړ کتک به دی خوړلې وی..

لکه چې د ذوالفقار گواښ کار وکړو چې فرید نور خاموش شو، ژر مې مونځ ادا کړو تر سو د فرید نظر زما څخه واوړی او نور بیځایه خبری ونکړی راپسی.. د مونځ خلاصیدو وروسته راغلم خپل ځای ته، د ذوالفقار څنگ کې کیناستم چې انور په

هیجان وویل: راجی هلكانو یو لوبه وکړو..

زبیر- څه لوبه مثال؟

انور- د لاس زور معلوم کړو..

- څه فایده کله چې معلوم دی اخیر گټونکې ذوالفقار دی..؟

زبیر- طاها رښتیا وایې ددی لوبې گټونکې د وخت معلوم دی نو خوند نکوی..

زما او د زبیر په خبرو ذوالفقار چې بالښت ته تکیه ورکړې وه او سترگې پټې وه، سر راپورته کړو او په خندا یې وویل: اول تاسو یو د بل سره د لاس زور معلوم کړې بیا اخیر کې چې هر سوک پاتې شو ستاسو مینځ کې او چا ونشو کړې هغه ته ماته ورکړې زه د هغه سره د لاس زور لگوم...

د ذوالفقار خبره ټولو تایید کړل او لگیا شول اول طاهر او انور د لاس زور معلوم کړو او په نهایت حیرت کې انوار چې په عمر کې د طاهر او حتا زما څخه لایو کال ماشوم وو طاهر په اول دقه کې مات کړو..! بیا فهیم ورمخکې شو یو څه وخت یط ونيو خو اخیر کې انوار فهیم ته هم ماته ورکړل...! زبیر- دا څنگه چل دی؟ دا هلک کوم تخنیک کاره ویې که سنگه؟ - ولاکه نه یم خبر...

د زبیر په خبره نه وم خبر چې آیا کوم تخنیک دی که سنگه؟ خو انوار یو پر بل پسې ټولو ته ماته ورکړل...!

فرید- دا زه نه منم دا انوار یو چل کوی...

انوار- وا... څه چل مې وهلې لاس په لاس درسره لوبه کوم..

فهیم- همدغه لاس کې یو چل وهې...

زبیر- چل نه باید ووايو تخنیک..!

د زبیر د ماتې وروسته نمبر زما راوړسیدی، د لوبې لپاره لاندی مو یو بالښت ایخودلی وو او د بالښت په سر مو د لاس زور معلوم کوی، ما او انوار لاس په لاس شو دومره قوی نه معلومیدی؟ یعنی سنگه چې ده طاهر، زبیر، فهیم او فرید ته ماته ورکړې وه

ما ويل ضرور شايد لږ قوي اوسيدې!! خو په بيحده آرميتيا کې د انوار لاس مې
لاندې خواته ويورو داسې چې هغه د زيات فشار څخه تک سور شوی وو او غوښتې
خپل لاس بيرته راپورته کړی خو ما همغسې کرار کرار ښکته وړو لاس يې...

لږ پاتې وو چې د انوار لاس په بالښت ولگيدې او زه يې ورنه وگټم، چې ناساپه مې د
سترگو د کونج مخامخ کوټې ته فکر شو د هغه دروازه خلاصه وه خو ناساپه خپل
بنده شوه؟ او د بند کيدو سره سم مې يو تور دود وليد...! د هغه صحنې په ليدو مې
فکر خراب شو انوار هم د فرصت څخه گټه واخيسته او زه يې مات کړم...!

ذوالفقار په تروش تندي او مشکوک انداز زما خواته راوکتل او ويې ويل: ښه يې
طاها؟

- ه... هو.. زه ښه يم...

زبير- عه طاها گټلې لوبه دی وبایلل...

زبير خبری کول فرید او فهمیم هم بيخايه پروفيسرانه مشوری ورکول خو زما ټول
فکر د هغه کوټې خوا ته وو! سل فيصده ډاډمن وم چې يو شې کوټه کې وو؟ د کوټې
څخه مې نظر راوخيست او د ذوالفقار و انوار لوبی ته په کتو شوم همغه اول دقه
کې ذوالفقار انوار ته ماته ورکړل.. خو انوار و نه منل او په سل بهانو چې زما فکر نه
و او فلان و بستان وو يو ځل بيا يې د ذوالفقار سره د لاس زور ولگوي..

دا ځل ذوالفقار ورسره ټوکې کول ځکه د راسته لاس لځايه په چپه لاس ورسره زور
معلوم کوی او خندل يې ورباندی.. د ذوالفقار خدا انوار د قهر او غوسې اخیری حد
ته رسه ولې وو، ما او زبير هم په خدا د انوار هغه حالت ته کتل چې کوښښ يې
کوی ذوالفقار ته ماته ورکړي.. خو ذوالفقار په بيحد آرامتيا لاس نيولې وو او انوار
زړه اندازه لا د ذوالفقار لاس ته شور نشو ورکولې.. د سو دقيقو کش مکش وروسته
انوار اخير تسليم شو او خپل ماته يې ومنل...

ذوالفقار په خدا بالښت ته تکیه ورکړل او ويې ويل: همدومره وو زور دی؟
انوار- ولای ماما تکړه ياست ماشاله ...

ذوالفقار- عادت دی... د سړی بدن چی هرسومره سخت ورباندی تیر کړی هغومره قوی کیږی...

یوولس بجو خوا وه چې د ویده کیدو اراده مو وکړل ټول دهلیز کې پریوتو ځکه یواځې د دهلیز پکه مو وصل کړی وه نور کوټو کې پکه نه وه .. ما خپل ځای د دیوال خوا ته واچوی سو دقو وروسته ټول د زیات ستریا څخه ویده شول ذوالفقار زما او د زبیر مینځ کی ویده شو. د گروپو د خاموش کیدو دوه دقیقې لا نه وه تیر شوی چی ویده شوی وم. د ویده کیدو څخه می ډیر وخت نه و تیر شوی چی یو آواز می تر غوږ شو، او ددی سبب شو چی په خوب کی می وقفه راشی، آواز د خش خش پشان وو!

داسی لکه چی یو څوک خپل پښی په ځمکه کښه ویی او په کوټه کی روان دی. هغه آواز دومره ډیر وو چی زه یی له خوبه را جیگ کړم، تراوسه می سترگی پټی وه ځان سره می وویل شاید کوم هلک راپاسیدلی ویی؟ ددی لپاره چی زړه می ډاډمن شی سترگی می خلاصی کړی. د د هلیز هوا تیاره وه خو کوم رڼا چې د آشپزخانی څخه راتلل کوټه یی یوسه رڼا کړی وه. د هلکانو طرف ته می مخ وگرځه وی بغیر لدی چی خپل په ځای کی کینم خپل سر می دبالښت څخه پورته کړو. ناساپه می ولیدو چې یو نفر ماته مخامخ د طاهر و سر ته ناست دی...!

په هغه توره شپه کې می هم د هغه نفر د سترگو بیحده پرقیدل او خبیث خندا لیدلی شوه! ما ته یې په کتلو د طاهر په مخ ژبه تیره کړل...! خو طاهر هیس کوم خاص حرکت ونکړو او همغسې پروت وو! شاید سو ثانې د طاهر و سر ته ناست وو خو همدا چې ما کلمې ویل شروع کړل یو دم هغه غیب شو لکه دود پشان ...! په تلوار د ذوالفقار څخه واوریدم او ځان می د طاهر سر ته ورسه ویې. د ذوالفقار څخه د اوریدو په وخت پښه می دهغه په ملا ولگیده، چی د هغه آواز په قهر باندی پورته شو: هوشش حیوان پام ملا دی را سوری کړه!

بغير لډی چی د ذوالفقار خبری ته کوم توجه وکړم ځان مې د طاهر څنگ ته ورسه وپې نفس اخیستل مې ورنه چک کړل سینه یې منظم پورته ښکته کیدل شکر ژوند وو..! د هغه لیدلې صحنې په حیرت کی وم! په دقت باندی می د کوټی کونج کونج وکتو خو کوم عجیب شی می ونه لیدی حالت نرمال وو، دروازه او کړکی بندى وه او کوم عجیبه غږ هم نه راتلو. کوم عجیبه سایه مایه هم نه لیدل کیده. زړه می یوسه راحتته شو.

د طاهر د څنگ څخه پاسیدم د تلو مخکې یو ځل بیا مې وروکتل کرار ویده وو..

د طاهر د څنگ څخه خپل ځای خواته روان شوم او بیا د ذوالفقار څخه وآوړیدم ترسو خپل په ځای پریوځم، چی غلطی کی می پښه د ذوالفقار په سر ولگیده...! پوهیدم چی همدا اوس دی چی ذوالفقار یو وحشیانه کار وکړی! او همغسې هم وشو ذوالفقار په قهر او غوسى باندی زما نوم واخیستی او خپل لځایه پاسیدی ددی څخه مخکی چی ورنه بڅښنه وغواړم ذوالفقار زه د اوږو څخه ونیولم او په نالې باندی وویستم، د کمپل او بالښت با وجود کوم ځای می خوږ نشو او درد یی ونکړو، خو دومره په کلکه باندی په نالی باندی وهلی وم چی درى منه په نالې کې ننوتلم. کله چی ذوالفقار خپل په ځای پریوتی کرار مې ویل: وبڅښه.

ذوالفقار- بنده کړه خوله دی، پخدای قسم که یو بل ځل زما څخه وآوړیدی، لین درته نیسم او تور و شین کوم دی.

- سمه ده بیا هم وبڅښه

ذوالفقار- دومره هم مه وایه وبڅښه.

اصلا نه می درک کوی چی ذوالفقار پدی وخت کی کوم خبر غوښتل زما څخه وآوری؟ نور خبری می ونکړل او خاموش شوم ترسو ذوالفقار ویده شي. خپله هم ډیر ستړی وم او بیحده خوب می راتلی خو فکر می گډو وډ وو او خوب ته یی نه پریخوډم. همدا چی سترگی می پټی کول د هغه پیری څهره می ذهن ته راتلل.

نه پوهیدم چی ددی کار څخه یې څه مطلب وو؟ ولی پداسی وخت کی ځان رابښکاره کړو؟ او ولې د طاهر سره یې هغه کار وکړو؟ بی دلیل خو ځان نه ښکاره کوی، او سم پیریان خو پداسی انداز هیڅکله نه راځی ترسو مقابل کسی زاهره ور وچوی، فکر مې کو چې یو شانتې گواښ دی..!

ذوالفقار- څه درباندی شوی؟

- ها؟

ذوالفقار- وایم ولې نه ویدیږی؟

ذوالفقار خوا ته مې مخ کړو او ومې ویل: یو دقه مې دسی احساس وکړو چې زموږ څخه بغیر یو بل سوک هم شته کوټه کی..

ذوالفقار- هسې احساس دی کړی هیس شئ نشته.. ما خو کوم عجیبه شې ندی لیدلی ..!

غوښتل مې ورته ووايم چې ما ولیدی یو سوک د طاهر و سر ته، خو ځان سره مې وویل ولې هسی د هغه خوب هم حرام کوی! نو ځکه خاموش شوم، ذوالفقار لکه چې خوی راتلې چی خاموش شو او نور څه یې ونه ویل، زه هم ستونې ستخ پریوتم او بیا سل فکرونو په مخه کړم... چې ذوالفقار خپل لاس زما په سترگو کیخودو او سو دقیقو لپاره یې خپل لاس زما په سترگې نیولې وه.... نور نو د رښتیا هم د خوب وخت وو.. همغسې خوب وړی وم.... سهار د آذان په غږ راویښ شوم.. د ټولو څخه اول زه راویښ شوی وم...! نور ټول ویده وه کرار لځایه پاسیدیم او بیحده کوښښ مې وکړو چې هسی نه بیا د ذوالفقار په سر، لاس، او پښو لغت نکړم چې دا ځل مې خامخا مړ کوی..

د دهلیز څخه ووتلم هوا ترواسه پوره روښانه شوی نه وه، د لری ځایونو څخه د آذانو غږونه راتلل..! اودس مې حویلې کې وکړو او غوښتل مې دهلیز ته ننوځم چې دوه دانې پیشو گانې مې په جنگ ولیدی؟! یو میو میو ویل او دا بل بیا هو هو ویل..! یو بام په سر ولاړه وه او دا بل بیا د کور په دیوال ولاړه وه، یو دانه خره پیشو وه او دا

بل ژیره! دا خړه پيشو راته مظلوم ښکاره شوه...! هسی د ژیر پيشو زیات بی شرمه وی..

نو ځکه د هغه خړی پيشو چی زما په نظر مظلوم ښکاره شوه د هغه طرفداری می وکړل... اممم د ذوالفقار بوټ خو نشم گوزار کولی.. دا خو هم د طاهر دی اها.... د فرید....! په یو شیطانی خدا باندی می د فرید بوټ راوخیستی او په هغه ژیر پيشو می گزار کړو.. بوټ د حویلې په کونج کې وغورځیدی په پيشو ونه لگیدی خو دواړه و ډار شول او وتښتیدل...

د هغوی د تلو وروسته په بیغمه خیال دهلیز ته ننوتلم، په مانځه ولاړ وم چې ذوالفقار هم پاسیدی او بیرون ووتې.. مونځ می خلاص کړو په هغه ویده مخلوقاتو می هم یو غږ وکړو او خپل ځای ته لاړم او ډیر ژر بیرته ویده شوی وم.. سهار د زبیر په چغو له خوبه پاسیدم نور سوک نه وه لکه چې ټول تللې وه..!

زبیر- ډیر نمک حرام انسان یې...!
- ولې؟

زبیر- ته پدی کارونو دی اخیر انسان مجبوره کوی چې یو خبره درته وکړی...
- سم خبره کوه څه می کړی؟

زبیر- منم چې د کاکا شرکت ددی خو دا معنا نلری چې ته پکې بی ایمانی او ټنبلې شروع کړی هغه بیچاره به د شرم څخه څه نه وایې چې ته خفه نشې.. او ته...! کال کې یو ورځ زی شرکت ته کار دی معلوم ندی خو د معاش وخت کې پیسی دوه چنده اخلې.. اصلا ته دا راته ووايه چې دا یو میاشت کې ته سو ورځی تللې یئ شرکت ته؟

د زبیر خبرو د رښتیا هم خجالت زده کړم، رښتیا یې ویل پدی یو میاشت کې ما یو هفته لا سم کار نه وکړی، خو ذوالفقار راته کامل د یو میاشت تنخوا راکړل...! ذوالفقار زیات موږ دواړو ته بلخصوص ما ته مراعات کوو...

- ښا نو اوس څه وکړم؟ خپله خو پوهیږی چې ولې شرکت ته دا سو ورځی رانغلم..

زبیر- منم چې دا سو ورځی دی طبیعت ښه نه وو، خو دا معنا نلری چې ته دی کار پریرېدی او مفتہ پیسی د ذوالفقار څخه وغواړی...! ستا وجدان دا منې؟

- زبیر..!

زبیر- ها..!

- د کار پسی وگرځه یو بل ځای دواړو ته کار پیدا کړه نور د ذوالفقار شرکت ته نه ځو ستا خبره یو دم صحیح ده هغه بیچاره به د شرم او لیاظ څه نشی ویلې او موږ داسې نخری شروع کړی.. یو ورځ ځو بیا لس ورځې نه ځو...!
زبیر- افرین زه هم همدغه درته وایم... زه سر له نن د یوبل کار پسی گرځم...
- اهوم ... خو دا راته ووايه چې ته څنگه یوځل داسې صوفې شوی او د ذوالفقار په غم کې شوی؟

زبیر- زه تل د حق خبره کوم...

- رښتیا ووايه زه تا پیژنم ضرور کوم خبره خو شوی..! ذوالفقار درته کوم څه ویلې؟
زبیر- هغه انجلې چې د ذوالفقار شریک د کار لپاره معرفې کړی وه ..!
- ښا؟

زبیر- هغه سره مې جنگ وشو..!

په حیرت مې وویل: په اول ورځ دی ورسره جنگ وکړو په څه خبره؟
زبیر په غوسه وویل: یو توره بدرنگه شی ده چې خدای دی درباندي و نه وینې طاها،
ما ورته یواځې وویل چې خاله هغه د سروی لیست راکړه داسې خبری راته وکړل
چې مه وایه...

په خدا مې ورته وویل: دا نو خبره وه چې تا ورته کړی خاله! هغه خو د عمر څخه
هم ماشومه معلومیده او هم زما په نظر مجرده...!

زبیر- اووو تا سم لیدلی نده د کوم خوا ماشومه؟ هغه زما د انا په عمر ده او هو هر
څه چی ده ما خو ورته کنځل ونکړل، یواځی می ورته وویل خاله.. بس...
په خدا لځایه پاسیدم ذوالفقار نه راته ښکاره کیدی نو ځکه پوښتنه مې وکړل:

ذوالفقار چیرته تللی؟

زبیر- تللی ډوډی راوړی..

- اهوم... خو ما ستا خبره خوښه شوه..

زبیر په خوشحالی وویل: ما درته وویل چې ښه خبره مې ورته کړې وه خاله ده کنه..

په خندا مې وویل: بلا هغه نه یادوم د کار په اړه و گرځه یو بل ځای د کار پسې..

ددی څخه مخکې چې زبیر کوم جواب راکړی ذوالفقار گرم ډوډی په لاس کورته

راننوتې.. د هغه په لیدو موږ خپل خبری بندی کړی.. د ډوډی خوړولو وروسته شرکت

خواته روان شو د تلو مخکې مې میښا د پروڼ پشان د بام په سر ولاړه ولیده، کوم

څه مې ونه ویل او موټر ته پورته شوم... شرکت ته چې ورسیدم نو د زبیر خبره یو

دم راته صحیح ښکاره شوه...! دا خو خاله ده...

هغه ورځ ما ته د عمر څخه کمه معلوم شوه خو نن د سل من آرایش سره سم اتیا کلن

ډوډی معلومیده...! زبیر خو د هغې سلام لا علیک نکړو، ذوالفقار هم په ترش تندي یو

کرار علیک وویل او خپل د دفتر خواته روان شو ما هم غوښتل همغه کار وکړم او

الفرار چې هغې کرار وویل: وبخښې...

- بله مهربانی...

هغې په یو ناز او نخرو خپل ویښتیانو کې لاس کش کړو، او خپل سترگې داسې

خمار خمار پورته ښکته کړل چې زه ورته هک حیران شوم...! په همغه ناز یې وویل:

تاسو خو پوهیږئ چې زه دلته تازه راغلې یم او ښاغلې ذوالفقار ویل چې تاسو دواړو

کې یو نفر به ماته د کار اصول ښای..!

په ناچاری مې شاوخوا وکتل خو ذوالفقار او زبیر ځانونه ویستلې وه، ناځوانانو...! د

مجبور څخه لگیا شوم کوم دواگانو نومونه مې چې دا سو وخته زده کړې وه، د زبیر

خبره و دی خاله ته وښودل، نیم ساعت لگیا وم د دواگانو نومونه او بیه مې خودل

خو هغې ددی لځایه چې کار ته فکر وکړی خپل ویښتیانو کې لاس وهې او هر ځای

کتل بغیر د دواگانو خوا ته...! کله چې مې ولیده خاله زما خبرو ته فکر ندی نو کرار

مې وويل: د نن لپاره تاسو همدومره دواگانو نومونه او بيه زده کړې بسنه کوی...
لخيره نور به سبا که ژوند وو درته زده کړم..!

زما پدی خبری تازه هغې زما خوا ته پام شو او ويې ويل: وای... يو نړی مننه طاها
جان په زحمت مې کړی ان شاءالله زه تر سبا دا زده کوم بيا تاسو نور راته وښايست..
- لخيره..

نور مې څه ونه ويل او د ذوالفقار دفتر ته ننوتلم، د زبیر او ذوالفقار په لیدو چې کرار
ناست وه په غوسه مې وويل: زیات نمک حرام خلک یاست زه مو د هغه خاله سره
یواځې پریخودم..

زما په خبره زبیر په خندا وويل: هسی لگیا وی کم عمره مجرد انجلې ده... نو ځکه
مو یواځې پریخودی تر سو ددی کم عمره مجردی انجلې څخه خوند واخلي...!
- بلا خیرن انسان..

تر غرمه هلته شرکت کې لگیا وم د غرمې لمونځ کولو وروسته مې د ذوالفقار څخه
رخصت واخیست او د استاذ د کور خوا ته روان شوم، البته ذوالفقار راته زیات وويل
چې د هغه موټر سره لاړشم خو ما ونه منل او پیاده روان شوم، د استاذ د کور
دروازه مې وټکول او د سو دقیقو وروسته یو نرم او نری زنانه آواز مې تر غوږ شو
چې ويې ويل: سوک یاست څه غواړی؟
- زه یم طاها د استاذ سره مې کار دی کور کې شته؟

د سو دقیقو لپاره خاموشی شوه او بیا استاذ دروازه راته خلاصه کړه..
استاذ- پخیر محمد طاها ښه یې..؟

- سلام علیکم استاذ شکر خپله ښه یاست؟

استاذ- علیکم سلام شکر ښه یم ستا په راتلو بیخي نو خوشحال او ښه شوم، راځه
دڼه.

استاذ دا وويل او ماته یې لاره پریخوده د استاذ سره یوځای میلمه خانې ته ننوتلو،
شاید زما د راتگ لس دقیقې لا نه وه تیر شوی چې د تل پشان د کوټې دروازه وټکیده

لځايه پاسيدم بيا زما ستونې صاف کول او د يو انجلې د پښو غږ چې د دروازی د مخکې څخه لری کيدل...؟! دروازه مې خلاص کړه او د چای پتنوس مې راواخيست، خو نه پوهيږم ولې ناساپه مې مخامخ کوټې خواته وکتل! زما پر کتلو فکر مې شو چې د کړکې پرده وڅوځيده! په تلوار کوټې ته ننوتلم او دروازه مې بنده کړه، اه خدايه دا پر ما څه کار روان دی؟

تر مازديگر آذانو د استاذ کور کې وم مونځ مې د استاذ سره يوځای جومات کې ادا کړو او بيا خپل د کور خوا ته روان شوم، کور ته په رسيدو هوا کامل تياره شوی وه، ذوالفقار راته يو دوه مسج کړی وه چې چيرته يې؟ راغلې؟ د ذوالفقار د مسجونو جوابونه مې ورکړل.. دومره ستړی وم چی زړه می غوښت ويده شم او بيا ولاړ نشم. ژر می خپل د لاس ساعت او گوتمې يو طرف ته گوزار کړل او پريوتم فکر کوم په ټول عمر کی می ددی ورځ پشان دومره ستړی نه وم. سترگی می پټی کړی ترسو ويده شم خو په هر ثاني کی د سترگو شاته می ځل دانی عجيب غريب عکسونه او صحنی تيريدل رسماً لیوننتوب ته رسيدلی وم.

لږ لږ می شک وکو چی شاید د ستړيا د لاسه نه ويی؟! احساس می کوی چی د بدن تودوخه می پورته شوی او لکه چی پر بدن می اور بل ويی! پداسی حال کی چی بيحده ستړی وم خو د ځايه پاسيدم ترڅو خپل په لاس او مخ اوبه واچوم. شاید دا فکرونه انځورونه او صحنی می د مغزو څخه ووځی.؟ حمام طرف ته ولاړم او په يو انتحاری حرکت کی می خپل سر د اوبو لاندی کړو. د اوبو د یخوالی له سببه د څو ثانيو لپاره نفس می په سینه کی بند شو، ژر می خپل سر د اوبو څخه لری کړو د حمام څخه د وتلو پرحال وم چی د کور دروازه وټکيده، هيس زړه می نغوښتل دروازه خلاص کړم خو د مجبوری څخه د حويلې دروازی خواته روانشوم.

دروازه مې چې خلاصه کړه زبیر مې وليد چې په خدا يې يو پاکټ شيرنی زما لاس کې کيخودل او ويې ويل: مبارکې نه راکوی..؟
- د څه مبارکۍ؟ کوژده دی وکړل؟

زبیر- ای بلا... یو سم خبره ته نشې کولې؟ زه خو خدای نه یم وهلې چې خپل خوشحالی په غم واړوم او لار شم واده وکړم؟؟

- نو ده څه شیرنې ده؟

زبیر- عه تخو لږ لاره راکړه کور تخو داخل شم!

- راځه..

زبیر په خوشحالی کور ته داخل شو او ویې ویل: دواړو ته مې کار پیدا کړو..!

- رښتیا..؟ دومره ژر؟

زبیر- هسی خو مې درته نه ویل ملگری ساته او خلکو سره ورشه درشه کوه..! گوره داسی ورځ پکار راځي شناخت..!

- اممم بی شک دی اوس څه کار دی چیرته دی؟ تنخوا یې سومره ده؟

زبیر د مابنام ډوډی زما سره وخوړل او تر ماسخوتن راسره وو، زبیر دواړو ته خپل د یو ملگری چې ما نه پیژندی د هغه په دفتر کې کار پیدا کړی وو! تنخوا یې هم گوزاره کول..

- ښه کار دی او هم تنخوا یې ښه ده کله لار شو؟

زبیر- که خوښ شوی ددی سر له سبا به لار شو...

- نه دومره ژر نه..

زبیر- ولې؟

- سر له سبا خو نکیږی باید ذوالفقار ته خبر ورکړو، تر سو هغه یو نوی کارمند ونیسي تر یو هفتې خو نشو تللی زما سروی ده! دا سروی زه پوره کوم ځکه دواگانې موږ وړی حساب کتاب زموږ سره دی.. که موږ همداسی لار شو ذوالفقار ته ستونزه جوړیږی.

زبیر- اممم رښتیا وایې دی خبری ته زما فکر نه وو، نو ته ذوالفقار ته خبر ورکړه

لخیره یو هفته وروسته به نوی کار ته لار شو..

- سمده..

د زبیر د تلو وروسته مې ذوالفقار ته سو ځله زنگ ووهې خو جواب یې رانکړو! ځان سره مې وویل شاید ضرور کوم ځای به تللې وی؟ یا هم کار به لری چې جواب نه راکوی؟ شپه تر ناوخته ویښ وم یوولس بجو خوا ته مې بیا ذوالفقار ته زنگ ووهې خو بیا هم موبایل یې خاموش راتلې...!

لږ ورته په تشویش شوم خو غرمه د تلو مخکې راته ویلې وه چې د یو ملگری کور کې میلمه دی..! نو شاید هلته تللې وی! پدی فکر یو سه زړه مې جمع شو.. د کوټې هوا راته بیحده نفس تنګه معلومیده پاسیدم کړکی مې خلاصه کړه د کړکې خلاصیدو وروسته لارم او خپل پر ځای پریوتم. یخ شمال می په مخ لږیدی او طبیعت یی را سم کوی. څو دقې وروسته باران هم شروع شو. البته ډیر تیز نه وو. ډیر قرار وریده د شپې دولس بجی وه په ټول کور کی درنه خاموشی خپره وه. هوا ښه وه او زه هم ستړی نو ځکه ډیر ژر ویده شوی وم..

سهار وخت د ذوالفقار شرکت خوا ته روان شوم، زما د بد شانس خاله زما څخه لا وخت راغلې وه! ذوالفقار خپل دفتر کې ناست و. د ذوالفقار د فتر په کامل توګه ښیښې څخه جوړ و نو ځکه کامل توګه دفتر یې ښکاره کیدی.. ذوالفقار خپل د مدیریت په چوکې ناست وو، زما راتلو ته یې فکر شو غوښتل مې په تلوار خپل ځان د هغه کوټې ته ورسه وم، خو خاله راباندی غږ کړو.. په عاجزانه نظر مې ذوالفقار خوا ته وکتل ترسو ددی خاله له لاسه مې وژغوری خو هغه راته یواځې وخنډل...

په سل جبر او زحمت د خاله خوا ته راوګرځیدم چې هغه په تلوار زما خوا ته راغله او ویې ویل: سلام پخیر راغلې ښاغلي طاها..

- علیک سلام مننه تاسو ښه یاست..؟

خاله- د خدای فضل ده.. اوس بیکاره یاست چې زه تاسو ته د پرون درس ووايم که نه وروسته؟

- زړه مو هر وخت ستاسو خوبه وی زه مو په خدمت کې یم...

خاله- مننه هغه که کیدی نو اوس به یې درته ووايم...

- سمد مه ربانی...

خاله لگیا شوه او د دواگانو نومونه او بیه ویل یې شروع کړل او د حق څخه تیر نشم فکر مې نکوی چې دومره دی هوښیار اوسیدې! خو ماشالله پنځه دقیقو کې زما د پروڼ ورځې زده کړې ټول شیان را په گوته کړل...

- ماشالله ډیر ښه مو زده کړې وه..

خاله- تکره استاذ مې درلود...

و مې خندل خو کوم جواب مې ورنکړو، یو څه د نوی دواگانې نومونه او بیه مې وښودل او د ذوالفقار دفتر خواته روان شوم، زیږ هم راغلې وو او کوټه کې ناست وو، زما په نظر ښه انجلې راغله خاله...! یو سه زیات تیزه، چالاکه او شوخ وه خو نور ښه انجلې وه ما ته خو بده ښکاره نشوه.. همدا چې دفتر ته ننوتلم زیږ د سترگو په اشاره پوی کړم چې ذوالفقار ته دتلو او نوی کار په اړه ووايم..! خپل هم پاسیدی او د کوټې څخه ووت..

- ذوالفقار..!

ذوالفقار پداسی حال کې چې سری ښکته وو او د حساب کتاب حال کی و وویل:
هوم..!

- هغه ماغوښتل یو خبره درته وکړم..!

ذوالفقار خپل سر را پورته کړو او ماته په کتو شو.. نه پوهیدم څنگه ورته ووايم چې
غوسه نشې؟

ذوالفقار- آورم؟ کوم مشکل لری؟

- هغه ... که ستا یاد وی دلته د کار کولو څخه مخکې ما ویلې وه که کوم بل کار زما

په زړه او زما د ویل شوی درس او رشتی مطابق پیدا شو نو زه ستا شرکت....

ذوالفقار په تروش تندی وویل: که خبره د تنخوا وینو زه درته ده هغه پیدا شوی کار
څخه زیات تنخوا درکوم...

- نه خبره د تنخوا او پیسو نده، هلته ستا څخه لا سو زړه کم تنخوا راکوی..

ذوالفقار- نو بیا د څه لپاره غواړی لار شی..

- هغه زما د ویل شوی درس مطابق... (ذوالفقار خبری ته پرینخوډم او په غوسه یې

زما خبره پری کړل او ویې ویل: طاها زما پر عصابو مه زه.. اوس وقت خلک د

رشتی او درس مطابق کار ته نگوری یواځی پیسو ته گوری.. او ما هم درته وویل

چې تنخوا دی دوه چنده کوم نو خوله دی بنده ساته...

- خو زه نغواړم نور دلته کار وکړم..

ذوالفقار- ته غول خوری...

ذوالفقار دومره په غوسه دا خبره وکړل چې زه یو دم چوپ شوم، او نور مې څه ونه

ویل تر غرمه اذانه شرکت کی وم او ذوالفقار تر هغه وخت یو خبره لا زموږ دواړو

سره ونکړل...

زبیر- یعنی د رښتیا یې وویل چې ستاسو تنخوا دوه چنده کوم خو د شرکت څخه

مه ځی...؟

- هو همدغه یې وویل البته د کنخلو په ژبه...

زبیر په خدا وویل: پخدای چې ذوالفقار لیونی دی، که زه د هغه لځایه وایې داسې

مفت خوره او بیکاره کارمندان مې د هغوی د ویلو مخکې د شرکت څخه شړل...

- په هر حال اوس لپاره دا موضوع پرېږده.. صبر لږ کرار شې بیا زه ورسره خبری

کوم راضی کوم یی...

زبیر- خدای خبر که راضی شی خو بیا هم خپل کوشش وکړه..

- اهوم..

د غرمه لمونځ وروسته د استاذ د کور خواته روان شوم، د استاذ د کور دروازه مې

چې وټکول همغه پرونی نری زنانه آواز مې تر غوږ شو چې ویې ویل: سوک؟

- طاها یم..

منتظر وم د پرون پشان استاذ راته دروازه خلاصه کړی خو ددی سو میاشتو پر

خلاف چې استاد به تل راته دروازه خلاصه ول نن راته د استاد لور دروازه خلاصه کړه..!

حیران شوم لدی چې د استاد لور راته دروازه خلاصه کړه! بغیر لدی چې د هغې خوا ته وگورم سترگې مې ځمکې ته ونيول او ومې ویل: استاد چیرته دی؟ زما په خبره هغې خپل غټ ټیکری یو څه نور هم خپل پر ځان را تاو کړو او په نیولې غږ یې وویل: بابا د پرون شپې راهیسې مریض دی.. - خدای دی خیر کړی د څه مریض؟ پرون لا ښه وو.. ناساپه څه وشول؟ اوس چیرته دی؟

د هغې په جواب نه راکولو مې سر پورته کړو او ور ومې کتل، مخ یې کامل توکه ټیکری کې پیچلې وو خو هغه دوه توری سترگې... د اول ځل لپاره زه دیته اړ ایستم چې د یو انجلې سترگو ته په ځیر ځیر وگورم...! او بی اختیار مې له خولې ورته ووتل: ماشاله سومره ښایسته سترگې...

پدی خبره مې هغه خو لری زه خپل د حیرت څخه هک حیران شوم..! دا نو څنگه خبره وه چې ما وکړل؟! د موضوع د بدله ولو لپاره مې ژر وویل: استاد اوس چیرته دی؟

د استاد لور- بابا اوس کور کیدی.

- که اجازه مو ویې زه غواړم یو ځل وگور..

د استاد لور راته لاره پریخودل او ویې ویل: مهربانی..

یو یالنه مې وویل او د هغې پسې شوم، د میلنه خانې سره پښه نیولې و دریدم چې هغه مخکې شوه او کوم کوټه کې چې استاد وو هغه کوټه څخه یې خپل خویندی وباسل بیا پر ما یې غږ وکړو زه هم کوټې ته د یو کراره سلام پر ویلو ننوتلم، چې استاد مې پر نالې ځملاستلې ولیدی! یو ورځ کې رنگ دومره تغیر خوړلې وو چې حد نه درلود! بیحده حال یې ما ته خراب معلوم شو.. مخکې ورغلم خو د استاد سترگې

همغسې پټې وه، کرار مې ورباندې غږ وکړو خو هیس جواب یې رانکړو...! خپل لاس مې د هغه په تندی کيخودو بیحده سره تبه یې وه...!

د استاد لور ته چې د کوټې دروازی مخکې ولاړه وه او زموږ خوا ته یې راکتل و مې ویل: ډاکټر ته مو وړی؟

استاد لور- پروڼ ستاسو د تلو وروسته کله چې کور ته راغې حالت یې ښه نه وه، موږ چې هر سومره ورته وویل ډاکټر ته لارښې ویې نه منل.. نن غرمه خوا ته یې حالت بیحده خراب شو.. ادی تازه سو دقیقی مخکې ولاړه ترسو موټر راوړی او شفخانی ته یې ویسو..

- ولې مو ماته همه شپه زنگ ونه وهې؟ زما نمبر د استاد سره وو؟
استاد لور- فکر مو نشو..

د استاد په تندی مې بیا لاس کيخودو تبه یې د نرمال حالت څخه اوښتی وه، او د زیات تبې څخه بې حال شوی وو..

- سومره وخت کیږي چې مور مو د موټر پسې تللې؟
استاد لور- پنځه شپږ دقیقې.. (هغې خپل خبره پوره کړې نه وه چې کوڅه کې د موټر غږ شو... او څو دقیقې وروسته د استاد میرمن کوټې ته راداخل شوه، په ښکته نظر مې ورسره سترې مشی وکړل او بغیر لدی چې نور اضافه خبره وکړم، استاد مې راپورته کړو کله چې راپورته کوی مې، لږ په خود شو او سترگی خلاصی کړی خو دومره گنګس وو چې زه یې ونه پیژندلم..

استاد مې موټر کې کینوی د استاد میرمن هم د استاد څنګ ته کیناستل، لور یې هم غوښتل چې زموږ سره شفخانی ته راشې خو مور یې اجازه ورنکړل...
استاد لور- ادی زه به هم راشم کوم شی به پکار شی...
استاد ښځه- ضرورت نشته لورجانی ته کور کې خپل د خويندو سره پاتی شه دا ځوان راسره دی...

مخکې سیت کې د موټروان سره کیناستم او موټر حرکت وکړو، د تلو مخکې مې بی
اختیاره د استاد د لور خوا ته چې د کوڅې مینځ کی ولاړه او سترگې د اوښکو ډکې
وه وکتل... او بیا مې ناساپه د خولې ورته ووتل: کورته ننوځه خلک تیرېږی
راتیرېږی...

زما په خبرې هغې راوکتل خو د جواب راکولو مخکې موټر حرکت وکړو، خپل په
کړې خبرې پشیمان شوم! پر ما څه چې د کوڅې مینځ کی ولاړه ده او خلک یې
گوري؟ زه ولې نن داسې بی اختیاره غوندې یم؟ شفخانی ته تر رسیدو نور هیس
خبره مې ونکړل، هلته چې ورسیدو ډیر ژر ډاکتران را ټول شول او زر رقم معاینات
او دواگانې ولیکل دا هم د خدای فضل وو جیب کې می پیسی وه! درې ساعت
دیخوا هخوا مې منډی کړل، استاد ته یې همغه دقیقه سیروم او پیچکاریانې ووهل
او د خدای شکر تبه یې رابنکته شوه..

ډاکتر د استاد د کوټې څخه راووت او غږ یې کړل: ددی مریض پیواز سوک دی..
زه ژر ورمخکې شوم او ومې ویل: زه یم ډاکتره صیب اوس سنگه دی زموږ د مریض
حالت؟

ډاکتر یو کوچنې ورقه زما لاس ته راکړل او ویې ویل: ورشه دا بیل اول تاویل کړه
بیا وینه 500 سې سې وینه خپل مریض ته پیدا کړه... رښتیا گروپ خونې څه ده؟
- نه یم خبر..!

ډاکتر- دا نو څنگه حال دی..؟ ته خپل د پلار د وینې گروپ څخه نه یئ خبر..؟
- اول خو زما استاد دی نه پلار.. او دویم دا چې تبه د وینې سره څه کار لری؟ (شکمن
وم ځکه ما زیات اوریدلی وه چې شفخانه کې ډاکتران وینه غواړی او بیا ستا مریض
ته یې نه تیره وی ځکه هغه ورته احتیاج نلری، بیا ستا وینه پر بل مریض په پیسو
خرڅه وی..!)

ډاکتر- وینه یې کمه ده نه پوهیږم ولې..؟ خو باید ورته وینه تیره شې اړتیا ورته
لری.

- نو تاسو د څه لپاره ډاکټر یاست خو دلیل پیدا کړی ولې وینه کمه ده؟
ډاکټر په غوسه ناکه لهجه وویل: گوره هلک ځان به راته تیز تیز نکوی.. وایم وینه
کمه ده یعنی وینه راوړه کنه زه خو کوم مشکل نلرم همدا اوس دی مریض ددی ځایه
وړلې شی...

هیس مې دا ډاکټر خوښ نشو که کوم بل نفر راسره وایې ضرور مې ددی منحوس
شفخانی څخه باسې او یو سم شفخانی ته مې وړې! خو افسوس چې مریض استاذ
وو او د شفخانی څخه مې انتقال کولې نشو، لارم وینه مې ورنه چک کړل د هغوی د
وینې گروپ A+ وو! هر سومره چې د وینو پسی وگرځیدم پیدا مې نکړل اخیر راته
ډاکټر وویل چې خپل 500 سی سی وینه راوباسه بیا موږ درته وینه بدل کو یعنی
ستا وینه B+ اخلو او بدل کې تاته A+ وینه درکو تر سو ته خپل مریض ته تیر کړی!

سم صحیح پوهیدم چې هسی وینه رانه اخلې او خدای خبر که استاذ ته یې ورکړی
خو بله چاره نه وه، د استاذ میرمن راپسی وه او که لږ شانتې انکار مې کړی وایې نو
فکری کوی چې ډارن انسان یم او وینه نه ورکوم...! که رښتیا ووايم غیرت کې
راویستم او 500 سی سی وینه یې رانه وباسل...! کله چې وینه مې ورکړل غوږونو
کې مې د بنگهار آوازونه شروع شول...! ما خپل دومره وینه نه درلود او دا چې دومره
مې وباسل نو فشار مې ښکته شوی وو، تر دوه ساعت شفخانه کې استاذ لپاره انتظار
وم داسې دوه ساعت چې زه هیس په ځان پوی نشوم چې څه روان دی او څه خبره
ده؟

د دوه ساعتو وروسته استاذ لږ پر خود راغې خو ډاکټر شپې ته د بستر کولو وویل،
ملاقات ته یې ورغلم شکر وو سترگې خلاصې کړې وه، زما پر لیدو یې د تل پشان
خپل په ذاتې خوش اخلاقي راسره خبری وکړل، غوښتل مې شپه هملته شفخانه کې
پاتی شم خو نه پوهیدم ولې استاذ ویل ضرورت نشته او لارښه کور ته..! شاید ځکه
چې زما خراب حال یې لیدلې وی! استاذ چې کله خبر شو چی ما وینه ورکړی نو

سخت خفه شو او ښه سم خبری راته وکړل، خو کار تر کار تیر وو زما د وینو څخه یې شاید 100 سی سی لا پوره استاذ ته نه وکړی ټول وینه یې رانه غلا کړی وه..!

کله چې د استاذ طبیعت مې ښه ولیدی نو خپل شماره مې یو ځل بیا د استاذ موبایل کې ډایل کړل او بیا مې د هغوی سره خدای پامانې وکړل او د شفخانی څخه ووتلم، یو موټر مې خپل تر کوره کرایه ونيوی، او نیمه بیهوش حال کې خپل کور ته لاړم، همدا چې ورسیدم بغیر لدی چې خپل بوټونه وباسم همغسې پورمخې کوټې مینځ کې پریوتم.. د ماښام مونځ قضا شوی وو چې لږ لږ پر خود شوم.

همدا چې خپل ځای کې کیناستم د ذوالفقار زنگ راغې.. په سل جبر او زحمت مې جواب ورکړو.

ذوالفقار- چیرته یې..؟

- کور کې..

ذوالفقار- فهیم ستا سره دی؟

حیرت مې وکړو لدی چې ذوالفقار زما څخه د فهیم پوښتنه کول! زه چې د فهیم د

نوم څخه لا کرکه لرم هغه وخت ذوالفقار توقع درلود هغه دی زما سره اوسیدلی؟

- نه زما سره څه مرگ غواړی؟ نه چې یو د بل څخه مو زیات ښه راځي چې ته د هغه پوښتنه زما څخه کوی؟

ذوالفقار- نو دا به چیرته تللی وی؟

- خیرت خو دی؟ کوم خبره شوی؟

ذوالفقار- خدای دی خیر را پیښ کړی زه هم نه یم خبر تیار اوسیدلی خو دقې وروسته راځم درپسی..

- چیرته؟

ذوالفقار بغیر لدی چې جواب راکړی موبایل یې بند کړو..! لږ ورختا شوم منم چې د

فهیم څخه مې چندا ښه نه راتلل خو دا معنا نه وه چې خدای نکرده د مرگ

درخواست ورته وکړم.. همغسې بېحال پروت وم، چې سو دقیقې وروسته ذوالفقار یو دوه مسجه زما موبایل ته راکړل او زه پوی شوم چې زما کور ته را نږدی شوی..

په همدې خاطر په سل جبر او زحمت لځایه پاسیدم لږ اوبه مې خپل پر لاس او مخ واچول او له کوره ووتم. څو ثاني وروسته ذوالفقار راوړسیدی ژر موټر کې کیناستم. ذوالفقار بغیر لدې چې زما خوا ته وگوري ویې ویل: زه دی خبری ته حیران یم چې زامن د دوی دی، گټه فایده یې د دوی ده، بیا ولی ستونزی او مشکلات یې زما پر غاړې دي؟ زه اوس مثلاً د دوی مشر یم؟ کوم جنايي پولیس یم؟ که څنگه چل دی؟ چې هر بلا چې پر دوی نازل شی ما غواړي.

پوره حق می ذوالفقار ته ورکوی چې داسې په غوسه اوسیدې، رښتیا وایی زموږ ستونزی تل ولې باید ذوالفقار حل کړي؟ پوهیدم د ذوالفقار مطلب ماته نه وو خو هغه دقه مې فکر وکړو چې زه یې پر غوږ ووهلم، همدا چې موټر کې کیناستم احساس می کوو چې د بدن تودوخه می مخ پر پورته کیدو ده، د سر گنگس کیدلو، او کانگې کولو سره تبه مې هم بدن ته راغلل..

ذوالفقار- په تا څه شوی؟

نه مې غوښتل د ذوالفقار عصاب نور هم خراب شي نو ځکه مې دروغ وویل: د غرمه راهیسی لږ لږ تبه می درلود، خو اوس بیخي لیونی کړم. ذوالفقار یو نظر زما خوا ته راوکتل او ویې ویل:- رنگ دی هم پریډلی د موټر ښیښه ښکته کړه، د بیرون هوا یخه ده شاید ښه شی. که پیر تبه لری ډاکټر ته به لارښو. - نه ضرورت نشته..

پیر ژر د ذوالقرنین کاکا کورته ورسیدو ذوالفقار څو ځله په کلکه باندې د کور دروازه ووهل، او په تمه شو څو ثاني ورورسته فرید دروازه خلاصه کړه، زموږ پر لیدو خصوصاً زما پر لیدو یې تندې تروش شو، فرید په نه زړه باندې ذوالفقار ته یو سلام وکړو چې ذوالفقار جواب هم ورنکړو او کورته ننوتو د برنډی مخکې څو جوړه بوټونه

باسل شوی وه، چی معلومیده بابا هم موجود دی، پدی حالت کی یو بابا کم وو. کله چی دهلیز ته داخلیدو نو د بنځو ژړا هم راتله د کاکا بنځه په کوټه کی د ځینی نور بنځو سره ناسته وه او ژړل یی بابا ذوالقرنین کاکا او یو دوه نور کسان چی ماته د فرید ماماگان معلوم شول په دهلیز کی ناست وه. ټول پریشاننه معلومیده، ذوالفقار ذوالقرنین کاکا ته په ټنده لهجه وویل:

- څه شوی ذوالقرنین؟ کوم خبر د فهیم څخه ونشو؟
ذوالقرنین کاکا په یو غمژنه لهجه وویل: څه ووايم پخدای... هر سوک مو چی پیژندی ورڅخه مو پوښتنه وکړل، خو هیچا ته پته نشته، نور نو نه پوهیږم چی څه وکړم؟

ذوالفقار- ولا حول ولا قوه دا نو څنگه کار شو؟ باید یو خبر دی شاوخوا شفاخانو ته هم ورکړو، شاید هلته یی پیدا کوو.

د ذوالفقار پدی خبره د بنځو چغې نور هم پورته شوی.. احساس می کوو چی په پښو نشم دریدلی، او ځمکه می د پښو لاندی څرخي، نه می غوښتل څوک زما د خراب حالت متوجه شی په همدی خاطر ژر د دروازی اندی ته پر یو نالې کیناستم، فکر می کوی چی فشار می ښکته شوی وو ځکه د هغه وینه ورکول لکه چی خپل کار کړی وو کله چی کیناستم یوسه حال می ښه شو.

همغه دوه نفرانو کې چې دواړه ماته د فرید ماماگان ښکاره کیدل یو نفر چې نوم یې نعیم و وویل: باید اعلان هم وکړو.

ذوالفقار- کوچنی خو ندی چی ورک شوی، او ته ځی مسجد کې ورپسی اعلان کوی.

نه پوهیږم ولې خو ناساپه مې یو خبره ذهن ته راغلل او همغه مې وویل: زه فکر کوم چی تښتیدلی؟؟

زما په خبری ټولو زما خوا ته راوکتل، او د ټولو تندی تروش سو! د فرید مشر ماما وویل: څنگه تښتیدلی؟

- ه... هغه اوس وخت ډیر ځوانان خارج ته قاچاقبری تښتې بغیر لدی چې کورنی خبر اوسیدې.. شاید فهمیم هم.....

فرید په غوسه او طعنه وویل: په هر چا باندې خپل گمان مه کوه ته به خپل د کورني څخه تښتیدلې اوسیدې او شاید د خارج تلو پلان دی هم درلود...؟ خو فهمیم ستا پشان بیغرت ندی..

ذوالفقار- زما پر عصابو مه څه فرید کنه وهم دی..

د فرید لځایه ناساپه د هغه ماما نعیم یو دم ذوالفقار باندې خوله خلاصه کړه او ویې ویل: د خولی خبری ته دی پام کوه.(او خپل د اشاری گوته یی د گواښ په شان د ذوالفقار مخکی ونيول چی ذوالفقارم په کلکه باندې د هغه پر لاس ووهی او شاته یی ټیله کړو. ذوالقرنین کاکا ژر مداخلت وکړو ترسو جنگ ونشی خو د فرید ماما بیخی د کنټرول نه وو او خوله یی خلاصه کړی وه او کنځل یی کول، ذوالفقارم د کنځلو جواب ورکوه، د فرید ماما نږدی نه راتلی شاید پوهیدی چی نشی کولی ذوالفقار ووهی...!

خو ما داسی احساس کوی چی د ذوالفقار زړه غواړې چی هغه رامخکی شی او دی ښه جوړ وډبه ویی. په همدی خاطر ذوالفقار خواته نږدی شوم او د هغه لاس می ځان طرف ته راکش کړو او ومی ویل: بس کړه ته وخدای، رښتیا وایی زما خبره غلطه وه.

ذوالفقار زه په آرامه باندې شاته ټیله کړم او په همغه غوسه یی وویل: نه ستا خبره غلطه نه وه، دا فکر زما ذهن ته هم راغلی وو خو ډاډمن نه وم، خو اوس چی هیس خبر یی نشته مطمئن شوم چې تللی هسی هغه ورځ یې چغې وهل پیسی گتم او فلان کوم بستان کوم...

نعیم- ویلې پیسی گتم ویلې ندی چې د کور تختم په هر چا باندې خپل ددی وراره گمان مه که(نعیم زما خوا ته اشاره وکړل... یو خو حالت مې ښه نه وو بل خوا ددوی داسې بیځایه خبرو بیخی طبیعت راخراب کړو، ذوالفقار بیا د جنگ خوا ته

نږدی کیدی خو دا ځل بابا مداخلت وکړو، او زه یو دم د بابا د خبرو څخه هک حیران شوم ... باور مې نکیدی چې دا خبری دی بابا کړی اوسپړی؟

بابا- نعیم خپل د خولې خبری ته پام کوه...! په یو سپړی سل مخونه خوړپړی ... ته چې هر خبره محمد طاها ته کوی مطلب ما ته یې کوی...
نعیم- نه زه تاسو ته دا خبری نکوم تاسو خپل هم پوهپړی چې طاها....
بابا- طاها څه...؟ تا کوم انجلې سره لاس تړلی گیری کړی؟ یا کوم بل غلط کار باندی ددی گیر کړی..؟ که فرض مثال تا پدی کارونو گیر کړی هم اوسپړی بیا هم ته حق نلری زما زوی ته داسی بیځایه خبری وکړی...

حیران حیران مې د بابا خوا ته کتل، یعنی اوس هغه زما څخه دفاع وکړل؟ عجیب وه بیحده... بابا زما خوا ته په تروش تندی راوکتل او ویې ویل: ورځه شابه کاکا دی هم ددی ځایه بوځه...

د بابا په خبره په سل زاری باندی مې ذوالفقار دهغه ځای بهر کړو، هیس رقمه نه راضی کیدو زړه یی غوښتو د فریدد ماما ښه وږی. موټر کی کیناستو او ذوالفقار موټر چالانده کړو په لاره کی یوه خبره لا ونکړه، بیحده په غوسه وو ما هم خبری ونکړل چی هسی نه نور هم په غوسه شی او د فریدد ماما بدله زما پر وهلو واخلي. او بلخوا څخه تراوسه د بابا په خبرو حیران وم! او فکرمند وم...! په تاریخ کې لومړی ځل بابا په یو مجلس او جنگ کې زما پلوی کړی وه...!

د شپی لس بجو خوا وه چې د ذوالفقار کور ته ورسیدو، البته ما غوښتل خپل کور ته لارشم خو دومره گنگس و چې د تلو توان نه وو، د موټر څخه چې ښکته شوم میاشا مې د بام په سر ولیده! ذوالفقار هم د موټر څخه راښکته شو او بغیر لدی چې د هغې خوا ته وگور په تروش تندی وویل: هره ورځ زما د موټر په غږ راځي د بام سر ته او گوری چې شاید ته راغلې اوسپړی...

د ذوالفقار خوا ته مې وکتل چې هغه په مشکوکه انداز وویل: ما ته رښتیا ووايه
طاها تا خو دی انجلې ته کوم د دروغ امید او گپ خو ندی ورکړی..؟
- نه پخدای که ما ورسره خبره لا کړی اوسپړی گپ ورکول خو لری..
ذوالفقار د بام سر د میښا خوا ته وکتل او بیا په تروش تندی ما ته راوکتل او ویې
ویل: گوره طاها که یو ورځ خبر شوم تا داسې یو رزیل کار کړی خپل پر لاسونو دی
مړ کوم... اوس هم ننوڅه کور ته...

بغیر لدی چې کوم څه ووايم کور ته ننوتلم، یو همدا پاتی د یو انجلې په سر ذوالفقار
زما سره جنگ وکړی! همدا چې دهلیز ته ننوتلم په نالې پریوتم، اه که زه خبر وایې
500 سی سی وینو ورکولو باندی زه داسې بیخود کیدم استاذ ته مې وینه په پیسو
اخیسته... فکر مې کوی سر مې راباندی دروند دی، داسې چې کیناستلې نشوم او
خملاستم ذوالفقار چې د دهلیز ته رانوت اول فکر وکړو چې زه هسی پروت یم خو
وروسته چې زما تک ژیر رنگ ته یې فکر شو نو په ورختای زما خوا ته راغې، پداسې
حال کې چې زما پر تندی لاس کیخودی ناری کرل خو ما بیخې د هغه غږ وا نه
وریدی...

دومره ضعیفه وم او دومره لرزه او تبه می وه چی بیچاره ذوالفقار راباندی دوه دری
کمپل واچول د تبې گولې راکړل خو بیا هم زه د یخ له لاسه لږزیدم! احساس مې
کوی چې د ژمی تور سیله ده او زه یخ واورو کې بغیر د کوم کالو ناست یم..! د
زیات یخ له لاسه مې شونډی تک شین شوی وه! تر دی حده چې ذوالفقار زبیر ته زنگ
ووې ترسو د تبې لپاره یو سیروم او سو پیچکاری راوړی او خپل هم پاسیدی او
برقې بخاری راته روښانه کړل، زه د بخاری انډی ته بیخی نږدی ناست وم تر دی حده
چی ذوالفقار یو دوه ځل راباندی غږ وکړو چی ویښتیان دی ونسوزی...

خو ما بغیر ددی چی د ذوالفقار خبری ته کوم توجه وکړم بخاری خوا ته نږدی کیدلم
زبیر ږیر ژر دوا په لاس راورسیدی، ذوالفقار غوښتل چې بخاری خاموش کړی او ماته
د تبې سیروم تیر کړی خو زه یو ثانیه لا حاضر نه وم چې بخاری خاموش کړی ځکه

احساس مې ګو که بخاری خاموش کړې زه د یخ له لاسه مړ کېږم نو ځکه مې د
ذوالفقار خبره ونه منل او بخاری مې خاموش نکړل د زبیر خبره لږ نور پاتی وو چې
بخاری غیږ کې ونیسم.. دومره ورته نږدې ناست وم ...

دری ساعته بخاری روښانه وه او اخیر کې لکه آتشفشان پشان کوټه یی ګرمه کړل تر
دی حده چې ذوالفقار مجبور شو د کوټې کړکې خلاصه کړې خو زما یخ تراوسه نه
وو کم شوی او د یخ له لاسه لږزیدم..

زبیر- زموږ یو شپونکې "چوپان" کلیوال و هره ورځ به یې خپل میږی، اوزی د چره
ولو لپاره بهر دښتې ته راباسل یو ورځ سخت ژمی و وآوره وریدل چې زه ولاړم د
هغه خواته په یو ټیم.. "قوټی ډوبی" همدا د غوړو اوسپنه والا قوټی یی د لرګیو،
کاغذونو، او پلاستیکونو څخه ډک کړی وو. او په هغه تش میدان یی ورته اور اچولی
وو او کرار بیغمه په مزه مزه د هغه اور لمبو ته ناست وو زه ورغلم ورته می وویل:
څه خبره ده شپونکې؟ سړی چې زه ولیدم نو خپل ځان یی یوسه نور هم د اور لمبو
خوا ته نږدې کړو ستا پشان بیا یی ماته وویل: یاره زبیر خدای مو هغه دنیا مه بې
اوره ګوه...

حالت می بیحده خراب وو خو بیا هم د زبیر په خبره خدا راغله ذوالفقار هم په
خدا شو چې زبیر وویل: څنګه طاها تخو داسی کوم امید نلری؟
په نیولې غږ مې وویل: زه که وغواړم او ګنه..! بیا هم هغه دنیا پریمانه اور مې
نصیب کیږی.

د شپې تر دولس بجو خو د یخ دلاسه کمپل کی ننوتی وم خو یوه بجی خواته ګرمی
می وشوه... داسې چی په بدن می اور بل شو کمپل مې د ځان څخه لری کړو فایده
ونکړل هر کار مې چی کوی بیا هم د بدن تاودوخه می پورته وه اخیر مجبور شوم په
هغه وخت د شپې بغیر لدی چی سوک راویځ کړم په آرامه ګامو حویلی ته ووتلم د
دهلیز دروازی څنګ ته په برنډه کی د یو کمیس سره هغه یخ ته کینستم نیم ساعت

هله ته ناست وم او تازه احساس می کوی چی بدن می یوسه یخ شو چی د دهلیز
دروازه خلاصه شوه. او..

شمویل - سلام..

د شمویل په غږ له ویری مې اوږی وپریدل..

شمویل - و می ډاره ولې ماشومه؟

- اهوم یوسه.. کوم خبره ده چې داسې راغلې؟

شمویل - هو.

- څه؟

شمویل - ته ولې ډوډی نخوری؟

په حیرت مې وروکتل فکر مې کوی چې هسی ټوکې کوی خو هغه په تروش تندي
کتل تر سو زه جواب ورکړم! په کرار مې وویل: ډوډی خورم خو اوس مې زړه
نغواری..

شمویل - په تا باندی چې د ډوډی بوی ولگیږی نو ته فکر کوی چې موږ شوی یې؟!
په حیرت مې وروکتل او ومې ویل: ته له کوم خوا خبر شوی؟ (دا سو وخته داسې
شوی وم د ډوډی بوی به چې راباندی ولگیدی نو فکر مې کوی چې موږ شوی یم! نن
ماښام لږ پاتی وو پدی کار ذوالققار وهلې وایې چې ته ولې ډوډی نخوری؟ خو ځکه
چې مریض وم څه یې راته ونه ویل)

شمویل په خفه انداز زما خوا ته رانږدی شو او ویې ویل: دا ټول زما د لاسه..!

- څه مطلب دا ټول ستا د لاسه؟؟

شمویل - دا چې ته پیریانو گوری او خبری ورسره کوی دا ددی سبب کیږی چې ستا د
بدن مقاومت او توان ضعیف شی او ته لږ لږ زمو خاصیتونه ځانته واخلي..! ته فکر
کوی د ډوډی په بوی موږ کیږی خو داسی نده، ته یواځي دا دروغجن احساس لری..
ته انسان یې او ستا بدن ډوډی ته اړتیا لری..

- زه ښه یم شمویل لږ تبه مې وه نو ځکه اشتها مې ډوډی ته نه راتلل..

شمويل- ته نه يې ښه طاها ته فکر کوی هغه 500 سی سی وینو ته داسې بیحال او مریض کړی یی خو داسې نده اصل کې ستا ارتباط د پیریانو او د هغوی د نړی سره ددې صیب کیږی چی ته کمزوری شی...

- نو زه اوس څه وکړم..؟

شمويل- دا واخله (شمويل زما خواته دوه کوچنې کاغذونه ونيول او ویې ویل: دا شویست دی دا په پاڅو اوبو کې حل کړه یو پیاله اوبه یې وڅکه او په پاتې اوبو یې ولامبه انشاءالله د بدن څخه به دی زموږ د لمس اثرات لارشی... البته تر یو څه وخت.

غوښتل مې ورڅخه پوښتنه وکړم چې څه مطلب تر یو وخته؟؟
ذوالفقار- طاها دلته څه کوی؟ ښه یی؟

د ذوالفقار په غږ شمويل یو دم غیب شو! ددی څخه مخکې چې کوم جواب ورکړم ذوالفقار زما طرف ته چی په یو تیاره برخه د برنډی ناست وم راغی لاس یی زما په تنډی کیخودو او په قهر یی وویل: تبه لری بدن دی لکه اور دی. راځه کوټی ته..
- زه ښه یم ذوالفقار غواړم یو سو دقیقې دلته کینم.

ذوالفقار- بدن دی اوس گرم دی نه پوهیږی وروسته مریض کیږی ولاړشه شابه.

ذوالفقار زه ځان پسی دهلیز ته ننباسلم، د شمويل لخوا راکړل شوی هغه دوه دانې کاغذونه مې تراوسه لاس کې وه ددی څخه مخکې چې ذوالفقار یې وگوری لاس کې مې پټ کړل، او ذوالفقار ته مې وویل: اممم زه غواړم یو حمام وکړم فکر کوم لږ به تبه مې کمه شي..!

ذوالفقار- ښه خبره ده حمام کولې شی؟

- هو ولې نکولې شم؟

ذوالفقار- لږ حالت دی ماته نرمال ښکاري.... په هر حال ته حمام وکړه زه درته ږوی تیاره کوم یو گوله وخوره..

ددى څخه مخکې چې د ډوډۍ خوړلو څخه انکار وکړم ذوالفقار په گواښ لرونکې لهجه وويل: گوره زه اوس يو دم ښه يم خوشحال يم... نو خپل په خبرو زما پر عصابو مه ځه چې وهم دى.. شابه ته حمام وکړه او زه به تر هغه وخت درته ډوډۍ تيار کړم..

نور څه مې ونه ويل او حمام خواته روان شوم د شمويل ويل شوى کار مې عملې کړو او هغه کاغذونه مې اوبو کې حل کړل لږ مې ورڅخه وڅکل او په نورو مې حمام وکړو، او باور مې نکيدى کله چې د حمام څخه بهر شوم نو فکر مې کوى بدن مې سپک شوى! نه مې تبه درلود او نه هم بدن مې درد کوى او د هغه څخه عجيبه دا چې فکر مې کو د کلونو کلونو وېرى يم او بيحد مې اشتها خلاصه شوى وه. ذوالفقار چې وريچې او لوبيا مخکې راته کيخودل لکه د سوماليا وېرو پشان مې ورباندې حمله واچول او ټول مې وخوړل، ذوالفقار خالي کاسې ته په ځير ځير او حيرت کتل..

ذوالفقار- که موږ شوى نه يې وريچى نور هم شته..!
د وېرى احساس مې درلود خو شرم وو ووايم نور هم راته راوړه نو ځکه مې کرار وويل: نه مننه موږ شوم، بيحده خوندور دى پاخه کړى وه..
ذوالفقار- ما نه وه پاخه کړى زبیر راوړل لکه چې د هغه مور پاخه کړى وه..
- اها هر چا چې پاخه کړى وه خو بيحد خوندور وه..

ذوالفقار قابونه ټول کړل ما هم جاى نماز هوار کړو او په لمانځه و درېدم، د لمونځ وروسته هملته دهليز کې مې ځانته ځاى واچوى لو غوښتل مې چې ويده شم چې ذوالفقار وويل: که خبر وايې يو حمام کولو باندې داسې جوړېږى خپله مې وړى حمام ته...

د ذوالفقار په خبره مې وځنډل خو جواب مې ورنکړو، خداى دى شمويل ته جنتونه نصيب کړى بيحده ښه احساس مې درلود نه مې د بدن کوم برخه درد کول او نه مې هم تبه درلود... همدا چې سر مې بالښت ته ورسيدى ويده شوى وم...

سهار ذوالفقار ويل کار ته مه راخته او آرام وکړه، خو زه يو دم ښه وم نو ځکه مې پريکړه وکړل چې دا اخيري سو ورځی چې د ذوالفقار شرکت کې کار کوم په کامل ايمانداري او زحمت باندې خپل کار وکړم او بيخايه ټنبلې ونکړم.. موټر کي د کيناستلو مخکې ذوالفقار ته زنگ راغې او هغه ماته د موټر کيلې راکړل تر سو موټر دباندې کوڅې ته وباسم، ما هم په کراره کراره موټر د حويلې څخه دباندې وباسې، او په تمه شوم تر سو ذوالفقار د موبایل سره خبری خلاص کړی او راشې، ذوالفقار په تروش تندي لگيا وو خبری کول...

زما فکر د ذوالفقار خوا ته وو چې يو چا وويل: ای ديخوا...!

ددی لفظ په آوريدو مې رنگ يو دم وپريدی. او د سترگو مخکې مې سپين په وينو لړلی بوجی او د هغه څخه راوتلې تور ويښتيان انځور شول، خپل سر مې په تلوار وخوځه وی او د غږ د صاحب پسې مې وکتل چې چا ماته ناری وهلې وه؟ چې سترگې مې په دوه حجاب کړو انجونو ولگيدل..! يو دانه مې وپیژندل میښا وه خو دا بل چې ماته غږ کړی وو دا مې ونه پیژندل! همغه انجلې چې پر ما غږ کړی وو موټر ته رانږدی شوه او ويې ويل:

انجلې- کولې شې موږ دواړه خپل موټر کې تر يو ځای ورسه وی؟
ددی څخه مخکې چې زه کوم جواب ورکړم ذوالفقار وويل: لکه تر کوم ځای؟ ځای خو نوم لری؟

د ذوالفقار په غږ هغه دواړه و ډاری شوی او په بند بند لهجه يې وويل: ه... هغه...
ت... تر... دا نږدی شفخانی پوری..

ذوالفقار- اممم کوم نږدی شفخانه؟ دا لقمان حکيم ياده وی؟
انجلې- هو..

ذوالفقار- اول خو دا چې دا دوه قدم لاره ده او موټر کې رسه ولو ته ضرورت نشته پياده لارشی ورزش مو کيږی. او دويم دا چې (ذوالفقار خپل د لاس ساعت ته اشاره وکړل او په مشکوک لهجه يې وويل: اوس ساعت 7:15 دقيقی دی او خدای خبر

هغه شفخانه خلاصه وی.. ځکه هغه شخصی روغتون دی او د 9 بجو وروسته فعالیت شروع کوی..

د ذوالفقار په خبرو هغوی یو دم خاموش شول، ذوالفقار هم نور کوم خبره ونکړل او موټر ته راپورته شو، په تروش تندی زما خواته وکتل او ویې ویل: حرکت وکړه. موټر مې روښانه کړو او بغیر لدی چی د هغه دواړو خوا ته وگورم حرکت مې وکړو، د ذوالفقار تندی د څو دقو لپاره تروش وو بیا ناسابه وویل: رښتیا پلار دی زنگ وهلې وو.

- د څه لپاره؟

ذوالفقار- ویل یې د فهمیم درک یې معلوم کړی..

- عجب چیرته وو؟

ذوالفقار په غوسه وویل: اخ زما لاس ته به رانشی دا فرید و نعیم هسی زیات دوی دواړو ستونې شکوو چې فهمیم نه تختی او فهمیم بیغرت ندی او فلانکې ندی او بستانکې ندی...پرون ماښام یې فهمیم یو شناخته د نیمروز باډر کې لیدلې چې ایران ته روان وو..

په پسڅند مې وویل: دا خو معلومداره خبره وه خو دوی نه منل.

ذوالفقار- همم خو زه هم یو خبری ته حیران شوم..!

- څه ته؟

ذوالفقار- دا چې ته د کوم خوا پوی شوی چې فهمیم قاچاقې خارج ته روان دی؟

په خندا مې وویل: تیر به شو لدی بحث.

ذوالفقار- نه ماته ووايه ته څنگه پوی شوی؟

- هسی سو وخت مخکې کله چې د کلې څخه راغلم ښار ته نو یو سو ملگرو راته دغه

د قاچاق لاره وښودل چې لارښه ایران بیا ترکیه و اروپا ته...

ذوالفقار- دا ملگری دی سوک وه؟؟

- څنگه پوی نشوم؟

ذوالفقار په غوسه وویل: سوک وه نوم آدرس؟

په حیرت مې وویل: نوم او آدرس سه کوی؟

ذوالفقار- غواړم خوله و پوزه یې ورمات کړم پدی بیخایه مشورو او خبرو باندې..

- اوس نشته زما په خیال مسکو کیدی روسیه... هی که هغه وخت ورسره تللی وایې

اوس به زه هم روسیه کې وایې..

ذوالفقار- بنده کړه خوله دی....

- بغیر د ټوکو د رښتیا هم کله ناکله مې زړه غواړی ددی ځایه لارشم..

ذوالفقار خپل لاس د وهلو پشان را پورته کړو او ویې ویل: یو بل خبره وکړی طاها

پدی خوله دی وهم..

ذوالفقار دومره په کلک گواښ وکړو چې نور مې د خولې کشک وتړی او خاموش

شوم، شرکت ته چې ورسیدو د تل پشان خاله مبارک مخکې راته ولاړه وه په خوار

نظر مې د ذوالفقار خوا ته وکتل چې هغه هم په تروش تندی راڅخه لری شو...

خاله- سلام ښاغلی طاها..

- علیک سلام ښه یاست..

خاله- شکر د خدای فضل دی، تاسو ښه یاست..

- اممم شکر ښه یم...

هیس مې زړه نغوښتل چې هلته اوسیدم خو بل چاره نه وه، په خفه انداز ولاړ وم او

ورته کتل مې چې هغې په تلوار وویل: ما ټول دواگانې چې دلته دی نومونه او بیه

زده کړی نور هم شته که خلاص شول؟

- اممم یو دوه قلم نور دواگانی لپاتې...

خاله- اوس بیکاره یاست..؟

- هو ... هو نن درته اخیری قلم دواگانی معرفی کوم بیا زموږ کار خلاصیږی..

دا چې نن ددی مصیبت اخیری ورځ وه نو په تلوار مې د هغه دواگانو نومونه او بیه

نبودل شروع کړل.. کله چې کار مې خلاص شو یو راحت ساه مې واخیستل اه شکر تمام شو دا مصیبت... لا خوشحالی مې تمام شوی نه وه چې هغې کرار وویل:

خاله- هغ.... هغه ښاغلي طاها زه دا څو وخته کیږي چې کوښښ کوم یو مناسب وخت پیدا کړم ترسو ستاسو سره خبری وکړم، نن زما په نظر مناسب وخت دی

خاله خبری بندې کړی کرار مې وروکتل سړي ښکته وو او د ډیر شرم څخه تکه سره شوی وه، څه خبره غواړي وکړي چې داسی سره او سپین کیږي؟ یو دم مې ذهن کی دا خبره راوگرځیده چې هسی نه د میښا قیصه بیا راباندی تکرار شی! هیس می زړه نغوښتل بیا کوم داسی خبره وشي، ځکه که دا ځل که خدای نکرده داسی کوم کار وشو او دا پر ما باندی مټین شوه نو ضرور د یو چا د لاس څخه مړ کیږم. نور می کار ته زړه نکیدو او یواځی په تمه وم چې هغه خپل خبره وکړي او لاړشی.

خاله - زه احساس کوم تاسو بهترینه کس یاست چې دا خبره ورسره شریک کولی شم، یو هفته کیږي چې دی وخت ته په تمه وم ترڅو تاسو ته دا خبره وکړم او نن راته دا شانس پیدا شو چې ستاسو سره خبری وکړم، هغه.... دا څو وخته کیږي زه ښاغلی ذوالفقار باندی مینه شوی یم...

خاله همدا چې دا خبره وکړل چوپه شوه، دا خبره چې مې ورڅخه آاوریدل یو راحت ساه می واخیسته او بی اختیاره می یو مسکا وکړل، البته ډیر می ځان کنټرول کړو چې د څو دقیقو مخکی فکرنو باندی مې ونه خاندم. خو یو خبری ته حیران وم چیرته دا خاله او چیرته ذوالفقار...؟

- تاسو ډاډمن یاست؟ اخ ستاسو یو هفته لا نکیري چې ذوالفقار پیژنی دومره کم وخت کې سَنَکه...

خاله- زه خپل د احساساتو څخه ډاډمن یم ښاغلي طاها..!

- اهوم ډیر ښه بیا نو دا خبره مو ولی ذوالفقار ته ونه ویل؟ او ماته مو وویل؟

خاله - نه .. نه .. زه د هغوی مخکی داسی خبره نشم کولی، دا څو وخته را معلوم شوه چی هغوی ستاسو سره بیحده صمیمی دی او.. همدا چی ستاسو د هغوی کور ته زیات ورشه درشه لری او کاکا مو هم دی نو تاسو دا خبره ورته بهتره کولی شی. - تاسو د ذوالفقار څخه ویریبی؟

زما پدی خبره خاله د شرم څخه تکه سره شوه سړی بښکته واچوی او په رپریدلی غړی وویل: نه.. هغه زه نغوړم مخامخ داسی خبره هغوی ته وکړم او هغوی بد برداشت ورڅخه وکړی...

خاله دا خبری وکړل او زما د څنگ لری شوه! نه پوهیدم څه وکړم؟ په هر حال هغې پر ما دومره باور کړی وو او ماته یې خپل د زړه راز وویل زه باید د هغې خبری تر ذوالفقار ورسه وم نور فیصله بیا د ذوالفقار چې منې او کنه؟ پدی فکر د ذوالفقار دفتر ته داخل شوم هغه په کوچ ناست وو او حساب کتاب یې کوی! زییر تراوسه نه وو راغلې کرار ولاړم او د ذوالفقار څنگ ته په کوچ کیناستم، د یو ثانې لپاره هغه د لیکلو څخه لاس واخیست او ماته یې راوکتل خو بیرته خپل په کار لگیا شو..

یو څه نور هم ورته نږدی شوم نه مې غوښت غږ مې بل سوک وآوری زما په نږدی کیدو ذوالفقار په غوسه وویل: داسې نکیرې طاها راشه زما غږ کې کینه..! څه مرگ دی هې زما خوا ته راتخته کیږی؟

په خدا مې وویل: غواړم درته یو خبره وکړم خو نغوړم بل سوک یې وآوری! ذوالفقار- څه خبره؟ د اوس څخه وایم که خبره دی د شرکت څخه د تلو یا هم کوم بل بیخایه خبره وه د اوس څخه خپل د غاښونو فاتحه ووايه.. - دا اوس چې خاله سره وم هغې راته ویل...

ذوالفقار- خاله؟ خاله بیا چیرته ده؟

- دا راغلې نوی انجلې درته ښایم..

ذوالفقار- دا انجلې نوم لری او نوم یې هم فاطمه ده.

په شیطان خدا مې وویل: هو هو همدغه اغلې فاطمې راته ویل چې دا سو وخته د

یو موقع او فرصت پسی وه چې زما سره د یو موضوع په اړه خبری وکړی..؟!
ذوالفقار- د څه په اړه؟

- هغه دا چې ذوالفقار دا انجلې دا اغلې فاطمه پر تا مئین شوی..
ذوالفقار سو دقې هک پک راوکتل بیا یې په خدا وویل: ښه ټوکه وه و مې خندل..
- زه ټوکې نکوم پخدای همدغه خبره یې وکړل..
ذوالفقار په پریشان حال وویل: ته څه اپلاتی لگیا یې طاها؟! د کوم خوا مئین
کیدل؟ د کوم خوا عشق او عاشقی؟ دا انجلې پرون راغلی نن بیا د لیلا مجنون
داستان یی ماته شروع کړی؟

- ولای ما هم همدغه ورته وویل خو هغې ویل زه خپل په احساساتو باندی ډاډمن یم
زه په ښاغلي ذوالفقار مئین یم...
د مئین لفظ مې له قصد کش کړو او په شیطان خدا مې وویل چې ذوالفقار په
غوسه راوکتل او ویې ویل: خولې سره دی پام کوه طاها هغه انجلې یو غول خوړل
یو خبره وکړل، ته نور هسی ډنډوره مه جوړه وه او دا خبره همدلته خلاصه کړه، زه
سبا سلطان خیل راغواړم او دا انجلې ددی شرکت څخه رخصته وم..
- یعنی جواب دی دهغې ومینې ته "نه" دی؟

ذوالفقار په غوسه لځایه پاسیدی د کړکې پرده چې بیرون ورڅخه ښکاره کیدی را
کش کړل او ویې ویل: دا ماشومه انجلې ده یو دقه پر ما مئین ده بل دقه پر تا هسی
د دوی د خبرو پسی سر مه گرځه وه سبا یې زه خبره خلاصه وم ددی څخه مخکې
چې کوم غلط کار وکړی..

تر غرمه آذان چې شرکت کې وم ذوالفقار خپل د کوټې پرده ښکته کړی وه، تر سو
ورته هغه خاله چې اوس پوی شوی وم نوم یې فاطمه ده ښکاره نشی... د غرمې
وروسته اجازه مې واخیست او د استاد د کور خوا ته روان شوم د استاد د کور
دروازه مې چې ټکول نه پوهیږم څه چل وو خو یو ناشناس احساس مې ویل کاش
بیا د استاد لور راته دروازه خلاصه کړی او غږ وکړی سوک یې؟ لومړی ځل وو چې

زړه مې غوښت د یو انجلې غږ واورم سترگې وگورم او په ساعتونو یې خبرو ته غوږ شم..

خو زما د فکرونو خلاف استاد راته دروازه خلاصه کړه، او زما په لیدو یې په خوش اخلاقې راسره ستړې مشی وکړل او زه یې د میلمه خانې خواته دعوت کړم، نه پوهیږم ولې خو له قصد مې خپل بوټونه باسل ځنډوله چې شاید د استاد لور د کوم خوا څخه وگورم خو افسوس لکه چې کور کې نه وه ځکه ما ونه لیدل..

استاد- پخیر راغلې محمد طاها ښه یې؟

- شکر دی تاسو طبیعت اوس ښه دی؟

استاد- د خدای فضل دی گوری خو اوس یو دم رک روغ یم..

- خدای مو تل همداسې روغ لره...

استاد- بخښنه کوه هغه ورځ زما له وجهې په زحمت شوی..

- خدای دی نکوی د څه زحمت.. شکر دی چې اوس ښه یاست..

په ظاهر مې د استاد سره خبرې کول خو په باطن کې غوږونه مې تیز کړي وه تر سو د کوټې د دروازی ټک ټک واورم او یو شانس وو موقع په لاس راوړم تر سو یو ځل بیا هغه تور عجیب سترگو ته وگورم..

خو زما د دومره انتظار وروسته هم چا دروازه ونه ټکول! لکه چې نن چا چای نه راوړل..! د لږ درس ویلو وروسته استاد وویل: یو بهترینه عمل درته ښایم چې د هغه پر کولو به نور هیسکه کوم پیری تاته تکلیف و نه رسه وی...

- کوم؟

استاد- اودس..بغیر د اوداسه هیس کله مه گرځه اودس کې خدای ډیر حکمت ایخودلې، بغیر د ایت الکرسی ویلو مه گرځه پدی کی الله ډیر غټ برکت ایخودلې، کله چې آیت الکرسي وایې نو اويا زره ملایکې که شپه یی ووايې تر سهار ستا ساتنه کوی او که د ورځې ووايې بیا تر شپې ستا ساتنه کوی. او بغیر د چهار قل هیسکه

مه گرځه تل یی وایه ددی سورتونو پر ویلو تعوید، جادو او سحر څخه خدای نجات درکوی..

مازديگر خوا وه چې د استاذ د کور څخه روان شوم، اول ځل و چې د خدای پامانی او تلو وروسته مې یو ځل د استاذ د کور خواته وکتل نه پوهیدم ولې؟ د هیچا په نه لیدو خپل پدی کار مې غوسه راغله پر ما څه مرگ شوی چې هی اخوا دیکخوا گورم؟ لعنت مې پر شیطان وویل او د استاذ د کور څخه روان شوم، په زر فکرنو کې غرق روان وم د کور خوا ته کور ته یو دو کوڅې پاتی وه چې یو نفر د شالخوا زما پر اوږه لاس کیخود..!

په تلوار را وگرځیدم چې وگورم چا زما پر اوږه لاس کیخودلې؟ چې د مخامخ نفر په لیدو مې سترگي د حیرت څخه راووتل او په ډار و ویری مې وویل: تاسو؟ جنرال - ستا سره مې لږ کار دی.. - خ..... څه کار؟

جنرال د کوڅې شاوخوا وکتل او کله چې کوڅه یې خالې ولیده ویې ویل: گوره ځوان زه پر تا هیس کار نلرم او نه هم کوم مشکل درسره لرم، یواځې غوښتل مې درته یو خبر داری درکړم...

پداسې حال کې چې د ویری له لاسه د جنرال څخه سو قدم شاته تلم او شاوخوا مې کتل چې هسی نه جنرال راپسی کوم سوک راوړی نه وی چی ما ووهې.. کرار مې وویل: د څه خبر داری؟

جنرال یو ځل بیا په مشکوک انداز شاوخوا وکتل او ویې ویل: دلته نه ویل کیږی سبا راشه اتم حوزی ته هلته زه درته ټول قیصه کوم.. خو دومره پوی شوه (جنرال خپل په هغه هیبتناک نظر زما خواته راوکتل او په کلکه لهجه یې وویل: ستا ژوند ته خطر دی.. هغه هم د مرگ... کوښښ وکړه تل یو داسې ځای کې اوسیدې چې یو سو نفره درسره وی یواځی ځان مه گرځه..

جنرال د دی خبرو وروسته په تیز قدمو زما څخه لری شو! خو زه هک حیران هملته ولاړ وم دا نو سنگه چل شو؟ سنگه زما ژوند ته خطر دی؟ د چا لخوا؟ اولې نفر مې چې ذهن ته راتلې هغه همدا جنرال وو بل سوک خو نشته هسی ما پر ده او د ده پر خدای بخښلی لور شکایت کړی وو حوزی کې شاید د همغه وخت څخه یې راته په زړه کې کینه ساتلې وی او اوس غواړی ما تر اتم حوزی کش کړی او هلته مې مړ کړی!؟

خو یو بل حس مې راته ویل که جنرال ستا مرگ غوښت نو ستا د کرر آدرس ورسره ډه د شپې لخوا د څو نفرو سره درتلی او هملته یې ستا چاره کول.. نه دا چی په رڼا ورځ راشی او درته خبرداری درکړی؟ هر شې چې وو خو بیحده ویریدلی وم او خپل کور ته د تلو جرئت می نه درلود فکر مې کوی هلته لاړشم یو سو نفره به راباندی حمله وکړی او مړ به مې کی... غوښتل مې یو چا سره دا خبره شریک کړم کنه لیونی کیدم د زیات فکرونو څخه، اول مې ذهن ته راغلل چې ذوالفقار ته ووايم! خو نه هغه جنگ ته تیار دی خبره به معلوم نه وی او هغه به د جنرال سره لاس و گریوان شوی وی..

زبیر راته بهترینه نفر ښکاره شو نو لاره مې د هغه د کور خواته واړول او روان شوم، کل چې ورسیدم نو د زبیر مشر ورور زمري راته دروازه خلاصه کړه او زه یې میلمه خانې ته دعوت کړم...! او خپل ولاړی ترسو زبیر ته غږ کړی.. خپل په بې فکر مې لعنت وویل کاش اول مې زبیر ته زنگ وهلې وایی چې بیکاره دی او کنه؟ ما د هغه ددی ورور څخه هیس ښه نه راتلل البته هغه هم زما څخه چندان ښه نه وړل.. څو دقیقي وروسته زبیر راغې او غوښتل یې ما خپل کوټې ته ویسې خو زمري ویل همدلته کینې زه هم ستاسو سره مجلس کوم..

د مجبوری هملته کیناستو ما خو پر ځان بار بار لعنت ویل چې ولې مې اول زبیر ته زنگ ونه وهې او ډاریک راغلم کور ته یې.. همدی فکرونو کې وم چې زمري وویل: ښه نو څه خبری طاها؟

- خيروخيريت.

خو ثاني خاموشي شول د زمري په شتون کي په راحتۀ مي د زبير سره خبري نشو کولي. زبير هم نه پوهيږم ولي گونگي شوي وو او خبري نه کول؟ د هغه حالت د خلاصيدو لپاره مي وويل: زبير راته خو ورځې مخکې وويل چي زوي دي پيدا شوي؟ مبارک دي ويی.

زمري- مننه ستا شيرني البته په زبير قرض ده.

زبير- ولي پر ما قرض ده؟ زما زوي خو ندي پيدا شوي؟

زمري- ستا ملگري شيرني غواړي، خپل د وراره په خوشحالي کي ورکړه.

زبير- ورځۀ ورک کيږه وراره! هغه چينجي زما غيږ ته لا نه راځي ستا زړه غواړي زه يي په سريو کلي ته شيرني ورکړم؟ نه چي هغه سويلې آفريقاي ډير ښايسته دي؟

زمري- خلک خپل د وراره گانو لپاره څه کارونه چي نکوي، او يو ته يي چي حاضر نه يي د هغه د پيدا کيدو په خوشحالي کي شيرني ورکړي؟ ته بايد کاکا توبي ورشي د طاها د کاکا څخه زده کړي.

د زمري پدي خبري کي بيحده طعنه او پيغور وو، زبير هم لکه چي پوي شو چي ژر يي زما طرف ونيوي.

زبير- طاها خپله داسي ښه هلک دي چي داسي کاکا هم لري.

- مننه

نور هلته د پاتي کيدو زړه مي نغوښتي په همدې خاطر پاسيدم چي لارشم

زبير- چيرته؟

- ناوخته دي کور ته ځم بيا يو بل وخت به خبري وکړو..

زبير هم لکه چي پوي شو د هغه د ورور خبري راباندې بد ولگيدي ځکه نور ټينگار يي

ونکړو او راپاسيدي ترسو زما سره د کور تر دروازي لارشي...

زبير- د زمري په خبرو خفه نشي هغه بيخايه خبري زيات کوي..

- نه مشکل نشته نه يم خفه ورنه..

زبیر- نو ولې داسې فکرمند یی؟

- یو بل خبری ته فکرمند وم هرکله چې بیکار وی بیا درته وایم..

زبیر- ته لارښه کور ته زه هم ماښام خوا ته درځم..

- سمدې خدای پامان..

زبیر- خدای دی مل.

د زبیر د کور څخه په فکرمند انداز خپل د کور خوا ته روان شوم، زړه مې غوښت د ذوالفقار کور ته لارښم خو بیا مې ځان سره وویل یو څه نر اوسیدلی په هر خبره او هر مشکل ذوالفقار ته پناه نشی ورلی باید خپل مشکل خپله حل کړی.. پدی خبرو باندې مې ځانته دلدارۍ ورکړل او کور خوا ته روان شوم، کور دروازی ته چې ورسیدم نو خپل د کور د دروازی سره مې دا ځل همغه پولیس قومندان ولید چې د جنرال د لور د قتل په ورځ د ذوالفقار کور کې زما څخه اظهارات اخیستلي وه...

زما په لیدو هغه رامخکې شو او د سلام په توګه یې لاس رامخکې کړو، د لاس ورکول حال کې هغه په ځیر ځیر زما خوا ته وکتل او ویې ویل: سترګه یې ښه یی؟
- شکر دی خپله ښه یاست.. کوم کار مو دلته درلود؟

قومندان زما د کور خوا ته اشاره وکړل او ویې ویل: ستا سره مې لږ کار وو، خبری کولې شو؟

په مشکوکه نظر مې شاوخوا وکتل زړه مې نغوښت خو کوم چاره نه وه، دروازه مې خلاص کړل او لاره مې پریخود ترسو قومندان دننه داخل شې، قومندان کور ته ننوت او شاوخوا په کتو شو..

- چای څکی؟

زما پر غږ هغه راوکتل او ویې ویل: نه دومره وخت نشته لږ کار لرم درسره کینه..
د هغه ومخ ته په یو نالې کیناستم هغه هم کیناستې بیحد تلوار مې وو چې پوی شم څه خبره غواړی وکړی؟

قومندان- د ټولو څخه اول درته وایم هر خبره مې چې وکړل ورختا کیږي به نه او د خبرو تر اخیره به غوړ نیسې..

زه ورختا او ویریدلې وم هغه هم بیحد خو ومې ویل: سمدې غوړ نیسم مهرباني.. قومندان- حوزی ته راغلې وایې بهتره توضیح مو درکولې شو خو تا چې سنگه ریکشن وځودو د جنرال په لیدو نو پوی شو حوزی ته نه راځې!! نو ځکه زه راغلم چې قیصه درته وکړم. تقریبا یو میاشت مخکې د جنرال د لور... ته خپل عینې شاهید د هغه موضوع وی.. په ویری مې وویل: ښه..!؟

قومندان- زموږ اول شک پر تا وو خو د همغه ورځ په سبا خبر شو چې د هغې خاوند هغه وژلی وه، او خبر در رسیدلی به وی چې سنگه پوی شو؟

د زییر خبری مې یاد ته راغلل چې ویلې وه هغه سړی د جنرال د لور د سترگو د ښځ کولو حال کې گیر کړی وو، نو ځکه مې خپل سر د هو پشان وڅوځه وی، چې قومندان په تروش تندي وویل: موږ فکر وکړو هغه سترگې د جنرال د لور دی خو وروسته پوی شو چې هغه سترگې اصل کې د هغه هلک وه کوم چې د جنرال لور غوښتل ورسره وتختې..

د ویری له لاسه مې سترگې خلاصې پاتی وه.. په بند بند ژبه مې وویل: ی...یعنی ه... هغه هلک یې هم د داسی وحشیانه وژلی ووو؟

قومندان- متاسفانه هو... او د هغه هلک ټوټې ټوټې بدن یې بغیر له سترگو څخه په بوجی کی د یو خط سره د هغه هلک د کور مخکې ایځودلې وو.. فکر مې کوی چې د زیات ویری او ډار څخه مې فشار ښکته شوی، زړه مې ویلې دا خبری او قیصې هسې تاته نکوی...

- ت.... تاسو خو هغه گیر ... کړو کنه...؟ اعدام کړی مو دی کنه....؟ قومندان- اعدام چیرته وو، که هغه تراوسه زموږ لاس کې وایې بیا هم اعدام کولې مو نشو هغه خپل یو افسر جنرال دی...

- څه ... مطلب ستاسو لاس کې وايي؟ هغه مگه زندان کې ندي؟؟

قومندان- گوره زه درته واضح خبره کوم ځکه ستا حق دی چې په موضوع خبر شی.. همغه ورځ مو چې قاتل گیر کړو همغه شپه نه پوهیږم څنگه خو د زندان څخه وتختیدی...

هک حیران مې ورته کتل، سنگه امکان لری یو قاتل په دومره آسانې وتختې د زندان څخه؟

قومندان- اوس تختیدل یې بلا ورپسی کاش د وطن څخه بیخی تللې وایې خو....
- خو څه؟

قومندان- سنگه دی پوی کړم قاتل اصل کې د جنرال صیب هم رزم ملگری وو، د جنایې بخش بهترینه او تکره ترینه قومندان وو اصل نوم یې جلالدین امیرخیل دی، قوم، دنده، کورنې، پیسه، رتبه، عزت او هر شی کی ځانته نوم درلود او دا چې ښځه یې داسې د هغه سره دوکه وکړل هغه یې سم دم لیونې کړی..

- خو هغه خپل غچ واخیستو هغه هم په بدترینه طریقه هم انجلې مړه کړل او هم هلک، نو تاسو بیا ولی وایست چې کاش بیخی د وطن څخه تللی وایې؟ هغه خو اوس کوم خطر نلری؟

قومندان- خبره هم دلته ده موږ هم همدغه فکر کو چې اوس به هغه و غواړی وتختې خو، سنگه مې چې درته وویل هغه ددی انجلې په سر خپل ټول شیان له لاسه ورکړل نو ځکه اوس ورڅخه یو لیونې جوړ شوی، یو میاشت کې هغه خپل د ښځې او هغه هلک علاوه دری نور قتل هم کړی...

په حیرت مې وویل- څه..؟؟.. ش.... شاید هغه نه ویې کړی تاسو له کوم خوا پوی شو چې همدغه کړی؟

قومندان- اول دا چې هر هلک چې وژل شوی په یو رقم د جنرال د لور سره یې ارتباط وو، او دویم هم د وژلو طریقه یو شانتې ده توتې، ټوټه کول او بوجی کې اچول... دریم هم دا چې د مقتول ټول اعضا کامل او پوره وی خو سترگې نشته!

اوڅلور هم يو خط..... او هغه کې يو جمله ليکې "زما ناموس ته چې سوک وگوري سترگې به يې زه خپل په لاسو باندې ځمکه کې ښخ کړم." څلور هلکان وژل شوي تر دې دمه.. او هغه کې يو دانه خو همغه وو چې د جنرال د لور سره تختيدی دويم هم د جنرال د کور اندی ته دوکاندار وو او دا دوه نور د جنرال په کوڅه کې اوسيدل او زموږ گمان دی چې شايد راروان کس ته اوسيدی...

د قومندان پدی خبره فکر مې کو زړه مې د درزیدو څخه ودریدی..! نفس اخیستل مې د څو ثانې لپاره لیاډه ووتل، چې قومندان په ورختای لځایه پاسیدی یو پیاله اوبه یې زما خواته ونيول او بیا پداسې حال کې چې زما اوبه یې منبل کرار او د دلداری ورکول پشان وویل: آرام اوسیدې هغه هیس کار نشې کولی تراوسه موږ نه پوهیدی چې د هغه مقصد څه دی؟ او راروان نفر به سوک ويې؟ خو اوس موږ خبر یو او معلومات لرو نو ویریدلو ته ضرورت نشته...

فکر مې کو چې لاس او پښې مې سستې کیږي او حرکت مې نشو کولې کامل توگه په بالښت مې تکیه ووهل او سر مې کیخودی.. قومندان- اندیښنه مه کوه زموږ پام دی درته هغه هیس کار نشې کولې، ما درته خبر درکړو ترسو ته هم لږ چمتو اوسیدې کنه دا دری ورځې کیږي موږ ستا کور د نظر لاندې نیولې... - رښتیا؟ وایست؟

قومندان- هو موږ د ډیر وخت راهیسې پر تا فکر دی.. هیس د ورختا کیدو ځای نشته..

په پسڅند مې وویل: بیا نو هغه څلور هلکان یې څنگه مړه کړل؟ کله چې د اول جسد سره لیکل شوی وه "زه خپل د ناموس غچ اخلم" تاسو هلته پوی نشوی قاتل سوک دی؟ او سنگه راگیر کړی؟

قومندان هیس ونه ویل، د هغه شتون عصاب راخراب کول زړه مې غوښتل خپل د کور څخه یې وشړم، خو هیس توان راکې نه وو خپل ټول ژوند مې برباد شوی لیدی

فکر مې ګو د یو لیونې افسر قوندان په لاس به مرګ سومره دردناک وی؟ یعنی ما به هم ټوټې ټوټې کړی؟ زما سترګې به هم وباسې؟ پدې فکرونو حالت مې نور هم خراب شو او قومندان ته مې وویل: خبری مو خلاصې شوی؟ که کوم بل شی هم پاتی؟

قومندان- نه خلاصې شوی..

- نو مهربانې وکړې زما د کور څخه لارشی..

قومندان- هلک حالت دی ښه ندی پرېږده یو سو ساعت همدلته اوسېږم..

- نه زه ښه یم مهربانې تاسو لارشی..

قومندان- اممم رنګ دی بیحده پریدلې ویرېږم هسې بې هوښ نشې.

- نه بې هوښه کیږه زه ښه یم مهربانې تاسو لارشی..

قومندان زما د څنګ پاسیدی او ویې ویل: سمده زه ځم خو زنگ ووهه یو سوک دی مرستې ته راشې.. او هو د کوڅې سر کې په هغه کوچنې دوکان کې هغه دوه نفر پولیسان دی او ستا د ساتنې لپاره هلته دی که کوم مشکل وو هغوی ته ویلې شې. او دا هم زما شخصې نمبر دی هر وخت ... تاکید کوم هر وخت کوم مشکوک شی دی ولیدی ماته زنگ وهلې شی..

قومندان خپل کارت چې هغه کې نمبر لیکلی وو زما څنګ ته کیخودی او د کور ووت، د هغه د تلو وروسته کور کې یو دم خاموشی خپره شوه، او زما زړه کې بیحد ویره او نامیدی وولیدل... خدایه ولې دا دومره مشکلات زما په سر راوړې؟ اخیر ولی؟ ما ستا په حق کې کوم بدی کړی چې زه دی رانیولې یم او پرېږدی می نه؟ خو وګوره دومره خلک پر یو بل چا دا بلاوی نازل کړه تنها زه خو دی بنده نه یم چې هې پر ما باندي....

شمویل- استغفرالله ماشوم کفر مه وایه...

د شمویل په ناساپه غږ درې متری لځایه مې خیز کړو او په غوسه مې د هغه خوا ته چې کرار د کوټې مینځ کې ولاړ وو وکتل...

شمويل - لکه چې و مې ډاره ولې ماشوم..!

- ته هميشه اول زما زاره چوى بيا وايې لکه چې ومې ډاره ولې ماشوم..! هو انسان نه يې چې پوى شى ناساپه راتلل هغه هم داسې زما زاره راچوى... شمويل - ښه سمدې وبخښه راغلې وم يو خبره درته وکړم او لاړشم..

- څه؟

شمويل - د قومندان او جنرال سره همکاري وکړه کوبښې وکړه، د هغوى سره اوسيدې او يواځې مه پاتې کيږه زه د پيريانو څخه ستا ساتنه کولې شم خو نشم کولې مخامخ د انسانانو موضوع کې لاس وهنه وکړم ځکه زموږ د قوانينو خلاف دى.. نو ته خپل ځان د انسانانو څخه وژغوره زه به دى د پيريانو څخه وژغورم..! - بيخي ښه کار دى زما ژوند خو ندی د جنگ ميدان دى يو ځل ستا قوم خویش راپسى و او اوس د جنرال ليونى زوم..!

شمويل - ناميده کيږه مه خداى مهربانه دى، د هر تياري وروسته رڼا شته او د هر ناکامې وروسته کاميابې دا به هم تير شي...

- هوم تير به شي البته زما په مړه کيدو هغه هم د يو ليونى انسان پر لاس.. شمويل - بيځايه خبرې مه کوه ترسو چې د مرگ نيټه دى پوره نه وې د دنيا هيس طاقت تاته ضرر نشې رسه ولې... زه بايد لاړشم خو زما خبرې ياد کې وساته طاها...

د شمويل د تلو وروسته لځايه پاسيدم داسې په مفته خو هم نشم کولې مرگ ته تسليم شم بايد خپل ټول وسه او توان مصرف کړم... هسى هغه د جنرال زوم د عمر څخه بوډا وو که يواځې ځان راشې زور به مې ورباندې ورسيدې؟.. خو هغه جنايى قومندان وو همغه بوډاتوب کې لا غښتلي معلوميدى... که لاس په لاس لا وجنگيږو بيا هم زما زور ورباندې نه رسيدې..! موبایل ته مې زنگ راغې خو هيس د جواب ورکولو حوصله مې نه وه نو همغسې مې پريخود د سو دقيقو زنگ وهلو وروسته خاموش شو.. حويلې ته لاړم د کور دروازه مې قفل کړه د کور کړکي مې ټول بندې کړې...

یو غټ چاقو مې راوخیست او د هلیز کې کیناستم.. دواړه سترګې مې د دروازی خواته نیولې وه! فکر مې کو اوس دروازه خلاصه کیږی او هغه لیونی قاتل راځي...! هیس ځای نشوم تللې ویریدم هسې نه زما د لاسه کوم بل نفر ته ضرر ورسیدي...! نه د ذوالفقار کور ته تللې شوم نه زیږ او نه هم بابا کور ته هیس ځای نشوم تللې...! فکر مې کو یواځې پاتی یم کامل یواځې... پدی فکرونو سترګې مې د اوښکو ډکې شوی.. چې موبایل ته مې زنگ راغې په نه زړه مې جواب ورکړو.. زیږ وو..

ویل یې نن ماښام زما کور ته راتلې نشې ځکه لږ کار لری، ما هم ورته هیس ونه ویل او د سمدې کوم مشکل نلری په ویلو مې موبایل بند کړو ذوالفقار هم سو ځله زنگ وهلې وو او پوښتنه یې کړی وه خو د جواب ورکول حوصله مې نه درلود، یو خوا خوشحال وم لدی چې زیږ رانغې ځکه نه مې غوښتل زما د لاسه دی کوم بلا د هغه په سر راشې.. خو بلخوا زړه مې غوښت چې کاش راغلې وایې او زه داسې یواځې نه وایې پاتې شوی...!

د ماښام تر یو دوه بجو همغسې چاقو په لاس ناست وم د هر خرپ سره به مې د زړه درزا یو سلواتیا ته پورته کیدل او ځان سره به مې ویل چې راغې...! ویره هم بد شی وی انسان باندی خپل ژوند گران ویی، مرګ خو اخیر ټول مړه کیږو خو داسې ظالمانه مرګ زه خپل دښمن ته لا نغوایم نور خو لری..

نه پوهیږم څه وخت به د زیات بیخوبې له امله د غفلت نړی ته تللې وم.. د موبایل په بیحد او پرلپسې زنگونو راوینس شوم، په پټو سترګو مې موبایل راوخیست خو د جواب ورکولو مخکې زنگ قطع شو، ذوالفقار زنگ وهلې وو دومره حوصله مې نه درلود چې بیرته ورپسی زنگ ووهم او د هغه کنځلو ته غوږ ونیسم نو ځکه مې موبایل یو طرف گوزار کړو او دا ځل سم په نالې پریوتم، چاقو مې تراوسه لاس کې وو د لمر وړانګی د کړکی څخه کوټې ته رانوت. ساعت ته مې وکتل د سهار اته بجې وه..

د سهار لمونځ راڅخه قضا شوی وو، پر ځای پروت وم شاوخوا مې خپل کور ته کتل
د کلونو وروسته د کور صاحب شوی وم، کار مې پیدا کړی وو، د بابا سره لږ څه نا
څه د آشتې او صلح کولو اراده مې کړې وه، هغه هم د بابا د هغه ورځ په کار چې د
ذوالقرنین کاکا کور کې د فرید د ماما مخکې زما طرف نیولې وو، پدی شیانو دومره
افسوس نخورم چې ولې اوس چې زما ژوند د رښتیا هم ژوند کیدی دا حالت راپیښ
شو؟ د ټولو څخه زیات آرمان او افسوس پدی کوم چې تازه مې د یو چا سره زړه
لگیدی، تازه مې راتلونکې ته پلانونه جوړه ول خو لکه چې د خدای منظور نه وو زما
پلانونه چې داسې راته برباد کړل..

په ځای کې پروت وم او د دنیا ټول نامیده فکرونه مې ذهن کې گرځیدل، لځان سره
مې وویل هسې هم د ژوند اخیری شپې او ورځې ددې راځه دغه خو په خوند تیر
کړه که نور نکیږې یو کرار آرام او پر سکون خوب خو پکې وکړه، پدی فکر کرار بیرته
له سر ویده شوم د دروازی په ټک، ټک له خوبه راپاسیدم ساعت ته مې وکتل دا
غرمې دولس بجې وی، کوږ، کوږ او خوب نیولې لارم او د کور دروازه مې خلاصه
کړه، یو 25/26 کلن ځوان هلک چې تور سترگې او گیره درلود د دروازی مخکې ولاړ
وو..

هلک- ښه یاست؟

- شکر د خدای فضل دی .. اممم تاسو سوک؟ آیا زه تاسو پیژنم؟

هلک- نه اصل کې زه ستاسو ساتونکې پولیس یم قومندان صیب دلته وظیفه راکړې،
نن تر غرمې منتظر وو چې تاسو له کور را ووځې خو ستاسو په نه راتلو ورخطا شو
او قومندان صیب ته مو خبر ورکړو هغوی ویل چې کور ته درپسی درشو تر څو
ستاسو حال معلوم کړو چې ښه یاست او کنه؟

پوی شوم دا همغه د دوه پولیسانو له ډلې څخه یو پولیس دی کوم چې قومندان ویل
زما د کور مخکې په دوکان کې زما د ساتنې لپاره ټاکل شوی! د ښه یم پر ویلو دروازه
مې ورباندې بنده کړه.. یعنی دوی امید لری هغه لیونی قاتل گیر کړی؟ که پوی دومره

تکړه وايي نو اول ځل به ددوی د زندان څخه نه وايي تختیدلې! بیرته کور ته راغلم
ډوډی ته مې زړه نکیدی بیرته ولاړم ځملاستم...! زړه مې غوښت یو ځل د استاز د
کور خوا ته لاړشم او د اخیری ځل لپاره ... نه پوهیدم ولې مې زړه غواړی هغه خوا
ته لاړشم؟ او د اخیری ځل لپاره نه پوهیدم غواړم سوک ووينم؟ زړه مې ولې غواړی
هله ته لاړشم؟ گنگس وم خپل هم نه پوهیدم چې څه غواړم؟

په همدی فکرونو کې بیا ویده شوی وم... د موبایل په زنگ راوینښ شوم دومره
غوسه راغلې وه چې بغیر لدی چې وگورم سوک دی خاموش مې کړو، د مازدیگر
څلور بجې وه! نن مې د ټولو ورځو قصد واخیست دومره زیات ویده شوی وم..
اراده مې وه بیا ویده شم چې د دروازی ټک ټک شروع شو ځان سره مې وویل شاید
بیا همغه پوليسان وی؟ سخت غوسه راغلې وه زړه می غوښت دروازه خلاصه کړم،
خو هغه نفر هم د کرار کیدو نه وو ویریدم که دروازه خلاصه نکړم مات یې کړی...!
دومره په کلکه باندی ډب ډب ټکوی...

مجبور لځایه پاسیدم اراده مې کړی وه همدا چې دروازه خلاصه کړم هر سوک چې
وو ښه سم صحیح یی بیاب کړم خو دروازه مې چې خلاصه کړه نو ذوالفقار مې
ولید...! د دروازی خلاصیدو څو ثانې وروسته هم ذوالفقار د دروازی څنډه ټکه ول...!
په بې حوصله لهجه مې وویل: هااا...؟ څه خبره ده؟
ذوالفقار- ما ویل داسې وټکوم شاید غږ وآوری...!
- وا مې وړیدی...

ذوالفقار په غوسه باندی زه ټیله کړم او کور ته راننوت.. ما هم دروازه بنده کړه او
ورپسی دهلیز ته ننوتلم، د ذوالفقار د کارو څخه معلومیده چې غوسه دی خو ما هم
چندان ښه عصاب نه درلود، ذوالفقار د دهلیز مینځ کې ولاړ وو او شاوخوا یی په
مشکوک نظر کتل...

ذوالفقار- د پرون ماښام نه تراوسه څه مرگ دی کول؟ ولې شرکت ته رانغلې نن؟
- بڅښنه کوه لږ سترې وم ...

ذوالفقار- سترې وی...؟ دومره سترې وی چې موبایل ته دی لا جواب نشو ورکولي؟

- هومم خو یو کار به مې درلود چې جواب مې ندی درکړی، اوس څه دی غوښتل

ووايې چې زنگونه دی وهلې وه؟

ذوالفقار- هیس غوښتل مې پوی شم چې مړ یې؟ ژوندی یې؟ په څه حال یې؟ هسی

دی وخت کې زما مسئولیت دی چې راټول دی کړم...

- که مړ شوم د مرګ خبر مې تر تا در رسیږی، او هو ته چا مجبوره کړی نه یې چې پر

ما پام وکړی او ما راټول کړی که خفه یې مهرباني زما له کور ووځه...!

ذوالفقار پداسې حال کې چې کوښښ کوی خپل غوسه کنټرول کړی ویې ویل: طاها

زما پر عصایو مه ځه کنه داسې دی ووهم چې د سپې غږ وکړی...

بیحده غوسه راغلې وه هیس مې ځان نشو کنټرول کولې او خوله مې خلاصه کړه:

کوم سپې چې غایي هغه غاښ نشې لګولې...

پدی خبری ذوالفقار یو دندان شکن جواب راکړو... هو یو رقم یې په خوله ووهلم

چې نږدی وو غاښونه مې مات شوی وایې، دومره کلک یې ووهلم چې تر څو ثانيو

مې خپل نوم لا لیاده وویست...! د وینو خوند مې خوله کې احساس کوی دا هم د

خدای فضل وو د لاس په شا یې ووهلم که په بوکس یې وهلې وایې بغیر له کوم

شک چې غاښونه مې مات کیدل.. پوهیدم چې زور مې په ذوالفقار نه رسیږی او

وهلې نشم! ځان سره مې وویل ډب خو ما وخوړی وهلې خو نشې راځه لږ په خبرو

باندی خپل زړه ورباندی یخ کړه نو ځکه مې ورته وویل:

- پوهیږی ولې رانغم شرکت ته؟ ځان سره مې ویل چې لیلا و مجنون پرېږدم عشق

و تماشي ته... (مطلب مې فاطمه وه ... دا خبره مې چې وکړل خپل پوی شوم چې

څه بد مې وکړل! اصلا یو دقه مې د ذوالفقار سترګو کې د قاتلانو پشان غوسه او

قهر ولید.. بدبختانه بیحد مې غوسه کړی وو دا ځل په سپړی په خوله ووهلم، نه

پوهیدم چې څه وکړم زور مې ورباندی نه رسیدی او یواځې مې کولې شو چينجې

خبری وکړم...

- ولې غوسه يې تخو بايد خوشحال اوسيدې تاته مې د يار سره د ليدو فرصت برابر کړو..

د سترگو په رپ کې ذوالفقار زما لاس ونيوی او د شالخوا يې قات کړو، دومره کلک يې لاس راقات کړو چې اخ مې پورته شو خو ذوالفقار هر ثانيه خپل د لاس فشار زيات کوی، ما هم ددی لپاره چې نور هم زور ورکړی د خاله خبره مې نيولې وه او نه مې خوشې کول.. فکر مې کو کله چې د خاله نوم ذوالفقار ته اخلم غوسه کيدې، او صحيح مې کمان کړی وو ځکه ذوالفقار طاقت ونشو او ددی لپاره چې زما خوله بنده کړی زه يې پر ځمکه د شاه پر تخته چپه کړم خپل دواړه زنګونه يې زما پر لاس کيځود او زما پر سينه ناست وو دوه درې ځله يې پر خوله ووهلم البته دومره کلک نه بيایې زما زنه کلک خپل لاس کې ونيول او گواښ لرونکې انداز باندې وويل:

ذوالفقار- طاها بل ځل به داسې خبرې نکوی کنه پخدای قسم مړ کوم دی..
ما هم د ويري له لاسه خپل سترگې پټې کړې وه او ژر ژر مې خپل سر وخوځه وېې ترسو خوشې مې کړی د ذوالفقار لاندې مې نفس قيد شوی وو، فکر مې کوی د سينې هډوکې مې په مات کيدو دی.. شکر ذوالفقار خوشې کړم او په تلوار زما له کور ووت د حويلې دروازه يې هم داسې په کلکه بنده کړل چې زما د کور ديوالونه لا ولړزيدل ورسره....

د ذوالفقار د تلو وروسته په زحمت پاسيدم او خپل خوله باندې مې اوبه تيري کړې، شونډه مې خوږه شوی وه او وينه ورڅخه راتلل، او په مخ مې د ذوالفقار د گوتې نشان وو، شونډه مې زيات وينه نکول او د يو دوه ځل مينځلو باندې وينه راتلل يې بند شول.. لکه خر پښيمان وم لدی چې د ذوالفقار سره مې هغه رقم خبرې وکړل کاش همغه مابښام مې د موبایل جواب ورکړی وايې، خو بيا هم نه بايد هغه زه وهلې وايې! خو ذوالفقار همداسې قهرجن شئ دی زه خو خبر وم بيا ولې مې داسې خبره يو پر دوه کړل ورسره...! اول و اخير خپل ملامت وم..

لاس او مخ مې ومينځي او غوښتل مې کوټې ته لاړشم چې د کلا درواه وټکیده!
ناساپه زړه ته مې ویره وولیدل هسی نه ذوالفقار وی؟ او راشې بیا مې ووهې؟ خو
ذوالفقار دومره هم لیونې ندی چې دویم ځل راشې زما د وهلو لپاره! خپل په وینه
شوی شونډه مې لاس نیولې وو او ولاړم دروازه مې خلاصه کړه زیږ وو، زما د مخ
په لیدو یې په ورخطای وویل:

زیږ- څه خبره طاها؟ ښه یې؟

- هو گوزاره کوم..

زیږ- بیا گوم پیری درباندي حمله کړی؟

- کاش پیری وایې...

لاره مې پریخودل او زیږ زما پسې کور ته راداخل شو، نه پوهیدم ولې خو زړه مې
نغوښت زیږ ته ووايم چې ذوالفقار وهلې يم! خو هغه په کراره نه پریخودم هې
پوښتنه یې کول چې څه درباندي شوی؟

- اوس چې دومره شوق لری پوی شې نو درته وایم یو چا ووهلم صحیح شو..

زیږ- چا ووهلې؟

په افسوس باندی مې خپل سر وخوځه ویې او ومې ویل: ذوالفقار..

زیږ- ټوکې کوی؟

- د څه ټوکې رښتیا وایم....!

زیږ اول څو ثانې وخندل بیا یې په حیرت وویل: د څه لپاره یې ووهلې؟ ولې مو
جنگ وکړو؟

- ماښام یې څو ځله زنگ وهلې وو ما فکر نه وو شوی، اوس یو څو دقیقې مخکې
ستا څخه راغې خبره مو سره یو پر دوه شول او

زیږ- منم چې ذوالفقار عصبی انسان دی او ډیر ژر غوسه کیږی، خو داسې کس ندی
چي ایله میدان یو سوک ووهې ضرور تا کوم خبره ورته کړی، کنه هغه هر سوک
ووهې پر تا باندی لاس نه پورته کوی...

- اوس خو يې لاس هم پورته کړی او لغته هم ...

زبیر- رښتیا ووايه څه دی ورته وویل چې داسې خشم يې درته راغې؟

- هیس... یو خبره کې مو اختلاف نظر راغې...

زبیر په خندا وویل: لکه چې اختلاف نظر مو یو څه زیات وو..

- هو لکه چې معلومیږي خو همداسې..

زبیر په خندا وویل: یعني اوس تاسو دواړه یو دبل څخه مرور یاست؟ جنگی جنگی؟

- بلا بلا..

زبیر په خندا وویل: اله وی خدایه همیشه مې آرمان وو تاسو دواړه داسې حال کې

وگورم بیا راسم هې دواړه پعذاب کړم اخ چې خوند کوی...

- زموږ دواړو جنگ خوند لری؟

زبیر- اف ف مه وایه غسل و مریا... داسی خوند کوی وای وای..

هیس مې ورته ونه ویل چې زبیر په خندا وویل: په هر حال که کوم وخت دی د

ذوالفقار پسی زړه تنگ شو نو ماته داسې کوچنې اشاره کک وکړه، نور زه درته

موضوع حل کوم..

- همدغه پاتی ته موږ دواړه آشتې کړی..

زبیر- زړه دی مه خوشحاله وه اوس آشتی نکوم پریږده یو څه پدی مینځ کی زه

خوند واخلم بیا... ښه دا خبری اوس پریږده پرون دی څه ویل غوښتل؟

- ما؟

زبیر- هو تا... خو د زمري په شتون کیدی څه ونه ویل بیا شپه هم ونشو چې زه

راشم ستا کور ته، اوس وایه څه خبره وه؟

- هیس... هسی راغلي وم ستا لیدو ته..

زبیر په مشکوک انداز راوکتل او ویې ویل: ستا په نظر زه خر معلومیږم؟

- نه یم خبر شاید..

زبیر- بلای شاید... لکه انسان پشان ووايه څه خبره دی غوښتل وکړی؟
- و مې ویل کنه هیس...

لځایه پاسیدم او د آشپزخانې خوا ته لاړم نه مې غوښتل خبره زبیر یا هم کوم بل چا ته ووايم، اول خو فايده نه درلود ځکه د هغوی د لاسه کوم کار نه کیدو، دویم هم دا چې نه مې غوښتل زما د لاسه دی زبیر، ذوالفقار یا هم کوم بل چا ته کوم تکلیف ورسپړی، زبیر چې هر سومره کوښښ وکړو ما ورته یوه خبره لا ونکړل تر دی حده چې غوسه شو او د کور ولاړی، د هغه په تلو لږ خفه شوم خو په عین حال کې خوشحال هم وم... دا زما ستنوزه او مشکل دی ولی زما په خاطر دوی ته کوم نقصان ورسپړی.. د ذوالفقار سره په جنگ خفه وم... ځان سره مې ویل اخیر وقت دی کاش مې داسې جنگ نه وایې ورسره کړی... خدای خبر بیا به یې ووينم او کنه؟

لگیا شوم د کور په پاک کولو ترسو فکر مې د دی منفې فکرونو څخه واوړی، خو نه کیدو... هر رقم چې کوښښ مې کوی بیا هم زر رقم بیځایه فکر مې ذهن ته راتلل زبیر لس دقیقې وروسته گرم ږوږی په لاس بیا راغې...

زبیر- ته فکر کوی زه تا په دومره آسانې ايله کوم تر سو چې پوی شوی ونه اوسېږم چې ولې دی شونډان بوک نیولې او خفه یې قدم لا نه ځم لدی ځایه..!

د هغه په راتلو خوشحال وم لدی چې یو چاته واقعاً زما د خفگان او خوشحالي مهم وه، په خدا مې ورته وویل: اول ږوږی وخور چې د ماښام راهیسې می هیس ندی خوړلې..

زبیر- ولې کور کیدی ږوږی نه وه؟

- ږوږی خو وه خو حوصله او اشتها نه وه..

زبیر نور څه ونه ویل په گډه کیناستو او د زبیر اخیستل شوی، دوه خوراک کباب د گرم ږوږی سره مو وخورل.. د ږوږی خوړلو وروسته زبیر په تمه ناست وو تر سو ورته خبره وکړم خو زه اوس هم زړه نا زړه وم او نه پوهیدم چې زبیر ته ووايم او کنه؟

زبیر- ښه آورم..!

لگیا شوم او د قومندان ویل شوې ټول خبرې مې زبیر ته وکړل، فکر مې کو چې شاید زبیر ته د خبرو کولو وروسته یو څه به راحت شم خو برعکس کار وشو لدی چې زبیر ته مې حال وویل خبره نور هم خراب شوه..! ځکه زبیر لکه لیونیانو پشان وای وای شروع کړو او بیحده ورخطا شو داسې چې وویریدم خدای مکره کوم شی ورباندی ونشي..

- زبیر یو دقه کینه دومره پدی کوټه کې مه ګرځه راګرځه زما عصاب دی خراب کړل.. زبیر پداسې حال کې چې د کوټې مینځ کې د زیات تشویش له لاسه ګرځیدی ویې ویل: وای... طاها ته سنگه داسې بی فکره اوسیدی شې؟ یو لیونې قاتل ستا پسی دیراو غواړی تا ټوټه، ټوټه کړی او بوجی ته دی واچوی او هغه وخت ته داسې کرار ناست یې...؟

- نو څه وکړم؟ زما د لاس هیس کار نکړې مجبور یم صبر وکړم... زبیر- وای.... وای ... طاها راځه لارښو هغه دوه پولیسان وګور.. - څه یې کوی..؟

زبیر پداسې حال کې چې د کوټې دروازی خوا ته تلې وویل: باید ویې ګورم او خبرې ورسره وکړم شابه راځه..

په نه زړه د زبیر پسی شوم د کور و وتلو او همغه د قومندان یاد کړی کوچنې دوکان ته ولاړو، دوه نفر په دوکان کې ناست وو زموږ په ورتګ ولاړ شول، یو دانه مې وپیژندی همغه د نن غرمې هلک وو خو دا بل مې ونه پیژندی.. د دواړو سره مو سترې مشی وکړل د کیناستلو مخکې زبیر خبرې شروع کړل..

زبیر- ښه تاسو تر کوم وخت د طاها ساتنه کوی؟ قاتل دیخوا راغلي؟ مطلب د طاها کور ورته معلوم دی؟ هغه نور کسان چې مړه شوی تاسو د هغوی ساتنه هم کول؟ دا نو سنگه ساتنه وه؟

زبیر بغیر له وقفې لگیا وو او هغه دوه دانو پولیسانو څخه یې پوښتنی کول، هغه

دواړه هم په خلاص خول زبیر ته کتل.. تر دې چې مجبور شوم ځان مې د زبیر خبرو کې واچوی او زبیر مې لږ کرار کي، تر یو ساعت زبیر د هغه دواړو پولیسانو شجره نامه راویستل دومره پوښتنې او خبرې وکړل چې د هغه دواړو پولیسانو له څهرې معلومیدل چې زړه یې غوښت پاسیږي او موږ دواړه ښه سم وږیو...

اخیر په سل منت او زاریو مې زبیر راضی کړو چې نور د دوکان څخه لاړشو، نه تلې زړه غوښت دی هم کینې دوکان کې او ځان څخه پولیس افسر جوړ کړی دومره پوښتنې وکړل..! کور ته چې داخل شو زبیر په تشویش وویل: طاها زه ډیر وخطا یم..

- کامل معلوماته خبره ده چې سومره ورخطا یې..
زبیر- باور وگره زما لاس کې ندی هسی فکرونو مې ذهن ته راځي که ویې نه وایم لیونې کیږم..

- او که ویې وایې ما لیونې کوی.. دا یو ساعت کیدی زه زر ځل په بوجی کې ننویستلم او راوباسلم بس دی ..

زبیر- زه ستا په غم کې یم نغوړم د یو لیونی جنرال له لاسه مړ شي پدی ځوانې کی.. اصلاً زه یو پلان لرم..
- څه پلان؟

زبیر- همدا اوس څو ذوالفقار ته ټول خبره کو او شپه د هغه کور کې پاتی کیږو..
- پولیسان زما د کور ساتنه کوی نه د ذوالفقار د کور..

زبیر- سمده که تللې نشې نو زنگ وهو او ذوالفقار دلته راغواړو او خبره ورته کو..
- او ستا په نظر د هغه جنگ وروسته ذوالفقار حاضر کیږي زما کور ته راشي..؟
زبیر- که خبر شي ستا ژوند ته خطر دی همدغه دقه راځي..

- نه..

زبیر- هو.. تا بیعقل تراوسه ذوالفقار ندی پیژندلی هغه ضرور راځي کله چې د خبرې څخه خبر شي..

- خو زه نغوایم ذوالفقار لدی موضوع خبر شی..

زبیر- ولی؟

- تخو خپله ذوالفقار پیژنی هغه عصبي شی دی د قاتل مخکې راځي یا ما مړ کوی یا هم دا پولیس افسران او قومندان ..

زبیر- دا خو ده که خبر شی اول ددغه دوه بیعقلو پولیسانو چاره کوی، و دی لیدل طاها زه ورڅخه پوښتنه کوم لکه کونگیان راگوری او جواب نه راکوی...

- ستا پوښتنې یو څه بې ډیزاینې وی..

زبیر- د څه بې ډیزاینې خو سم صحیح پوښتنه مې کول..

- دا نو ستا په نظر سم پوښتنه وه چې تا وویل هغه قاتل چې لاستې دی که راسته؟

زبیر- خو ته بیعقل یې ددی پوښتنې په مطلب نه پوهیږی..

- ښه ته مې پوی کړه..

زبیر- گوره ما آوریډلې چې لاستې خلک زیات ظالمان او تکړه ویې خو راسته لاس

خلک یو څه رحم دله او مهربان وی..

یو څو دقیقې مې په ځیر ځیر د زبیر خوا ته وکتل اخیر بغیر لدی چې څه ورته

ووايم، لځایه پاسیدم نالې او کمپل مې ورته راوړو او خپل ځای مې هم واچوی..

زبیر خپل نالې زما د نالې سره جفت واچول او ویې ویل: طاها ونه خاندی ښه خو

باور وکړه که ستا خاطر نه وایې له وخت ددی ځای تختیدم خو بس څه وکړم

مجبوری ده نو څه به نه وایې نن شپه زه ستا څنگ ته ویده کیږم..

خندا مې راغلې وه د زبیر دومره ویری ته خو کله چې خپل د پرون شپه حالت او

چاقو په لاس ویده کیدل مې یاد ته راتلل زبیر ته مې حق ورکوی چې داسې

ویریدلې وایې، زه پرون د دی خبرو په آوریډو د زبیر څخه زیات ویریدلې وم خو

اوس د زبیر په شتون کې ویره مې لمینځه تللې وه.

- مشکل نشته حق درکوم داسې و ویریدې پرون شپه چې زه هم اول ځل خبر شوم

ستا څخه مې حالت بتر وو.

زبیر- ډیر بیعقل یې نو ولې دی همغه شپه ماته یا هم ذوالفقار ته خبر ورنکړو؟؟
- نه مې غوښتل زما د لاس بل چا ته تکلیف ورسیدې.. اوس مې هم تاته نه ویل بس
زیات ټینگار دی وکړو مجبور شوم درته خبره وکړم..
زبیر- تا بد کول چې ما ته دی خبره نکول.. د ټولو څخه اول تا باید زه خبر کړی
وايې..
- بیا تا څه کول؟

زبیر- بس یو کار مې کوی.. خو دا چې ته ځان څخه د هندي فلمو هیرو جوړ کوی
هیس مې نه خوښیدې(او بیا پداسې حال کې چې زما د خولې پیښی کول ویې ویل:
نغواړم زما په خاطر بل چاته ضرر ورسیدې...

زبیر- دا خبری اوس پریږده زما خبره ومنه د ذوالفقار سره آشتې وکړه، او رایوړه دلته
خپل کور ته، پدی پولیسانو باور مه کوه که دوی دومره تکړه وايې همغه اول کې به
ورڅخه تختیدلې نه وايې، ذوالفقار را وغواړه د هغه څنگ کیدی امنیت ددی
پولیسانو څخه زیات دی..

- ستا خبره یې صحیح خو خدای خبر ذوالفقار زما مخ ته لا وگوری د هغه جنگ
وروسته راتلل خو لری...

زبیر- عه خبره دومره مه کسه وه.. یو خبره تا وکړل یو ډب هم هغه درکړو خبره
خلاصه.. سبا ورشه یو بښنه ورڅخه وغواړه و من الله توفیق..

- ستا لپاره دا خبری کول آسانه دی... خو باور کوی یواځې 6/7 ساعت کیږی چې
نمې دی لیدی... خو فکر کوم چې کلونه کیږی ورسره خبری مې ندی کړی دومره
ورڅخه شرمیږم او خجالت زده یم ورته.. ذوالفقار زما حق کې وروروالې نه بلکه پلار
توبې کړی بلکه یو اصلي پلار لا دومره نیکی خپل د اولاد حق کې نکوی سومره چې
ذوالفقار زما حق کې کړی او ما په بدل کې ورته

زبیر- اممم دا خو ده.. او هو یو خبره ... ذوالفقار ما ته ویل چې طاها بیحد
شرمندوک او خجالتې دی خو زما باور نکیدل اوس ستا په خبرو ډاډمن شوم... غم
مه کوه زما رقم دوست لری خپله دی د ذوالفقار غیږ کې اچوم او آشتی آشتی..

- نه نه دا کار ونکړې بیخی نو رسوای ده.. زه خپل یو رقم ورسره آشتی کوم.
زبیر- ښه ده افرین خو یو څه ژر آشتی وکړه، کنه زه خپل په طریقه مو صلح کوم..
- سمده.. زبیر..!

زبیر- ها..؟

- گوره تر کوم وخت چې ما ذوالفقار ته خبره کړې نه وی، ددی قاتل په اړه ته ورته
هیس ونه وایې..!

زبیر- ولې؟

- بس مه وایه ورته..

زبیر- سمده.

د شپې دوه بجو شاوخوا وه چې د ویده کیدلو اراده مو وکړل، زبیر د هغه دومره
ویری او ډار با وجود کرار ویده شو خو ما ته خوب نه راتلې، هسی فکرونه مې کول
او سترگې مې د کوټې چت ته نیولې وه چې حویلې څخه مې یو غږ واورید! د غږ په
آوریدو په تلوار لځایه پاسیدم د کوټې پرده مې لږ کش کړل ترسو وگورم څه خبره
ده؟ چې د یو ثانی لپاره متوجه شوم یو وړوکی ماشوم په حویلی کی روان دی، او د
دهلیز دی بلخوا څخه یو بل ماشوم د زبیر بوټ په هغه ماشوم گوزاره وی.. د هغه
صحنی په لیدو پرده می دلاس څخه ایله شوه! بیحده ویریدلی وم ځکه پوهیدم که
د پیریانو کوچنیان دیخوا گرځی هر ورو مرو خپله هم دلته دی؟

خو دا چې هغوی لوبې کول او کوم جنگ او گواښ لرونکې انداز ما ورنه ونه لید نو
یو څه فکر مې راحت شو، بیا مې چې پرده پورته کړه نو هیس هم نه وه..! آیت
الکرسې مې څو ځله ځان سره وویل او خپل ځای کې ځملاستم.. خوب نه راتلې
ځکه درسته ورځ ویده شوی وم د سهار تر آذان مې سترگه پټه نکړل.. سهار آذان
وروسته پاسیدم مونځ مې وکړو او زبیر مې هم راوینس کړو لمانځه ته..

زبیر په خوبجن انداز وویل: ته تراوسه وینس وی؟

- زه پرون درسته ورځ ویده شوی وم نوځکه خوب مې نه راتلې..

زبیر پاسیدی مونځ یې وکړو او بیرته خپل ځای ته راغې ما تازه خوب راغلې وو او غوښتل مې چې ویده شم چې زبیر وویل: اوس که ویده شې تر دوه ساعت وروسته شرکت ته د تلو لپاره نشې راپاسیدلې..

- چا ویل زه شرکت ته ځم؟

زبیر- مگر نغوایې د ذوالفقار سره آشتې وکړې؟

- پرون یې لکه خر وږبولم او نن لارېشم د هغه لاس او پښې ښکل کړم چې راشه زما سره آشتی وکړه؟

زبیر- خو تا مابښام ویل چې ذوالفقار فلانکی او بستانکې حق پر ما لری او زه ورته خجالت زده یم ... بیا ولې اوس وایې نه؟

- ما وویل چې هغه حق لری اوس هم وایم خو د یو قاتل له ویری هیس کله د ذوالفقار سره آشتی نکوم... هغه هم ملامت وو پرېږده یو څو وخته مرور اوسیدو تر سو ذوالفقار خپل په غوسه کنټرول پیدا کړی داسې خو نه کیږی چې خبره یو پر دوه شوی نه وی او هغه وهل شروع کړی..

زبیر چې هرسومره وویل راځه خو ما خبره و نه منل، او ویده شوم د غرمې په آذان راوینس شوم د لمانځه او ږوږی خوړلو وروسته زړه مې کور کې تنگ شو او لځایه پاسیدم له کور ووتلم او بغیر لدی چې پولیسانو ته کوم خبر ورکړم روان شوم، زړه مې غوښت لږ شاوخوا وگرځم ترسو فکر مې لږ سم شې خو یو وخت مې چې فکر شو نو د استاذ د کور د کوڅې مخکې ولاړ وم! حیران وم چې زه سنگه دلته راغلم؟ غوښتل مې بیرته شاته وگرځم او د هغه ځای لارېشم خو یو ناشناس حس نه پریخوډم چې د هغه ځای دی روان شم...! بی ارادی بغیر لدی چې وغواړم د استاذ کور ته نږدی شوم او دروازه مې وټکول...

- سوک یې؟

د هغه غږ په اوریدو مې سترگې پټې کړل احساس مې کوی د بدن رگ، رگ مې د هغې د غږ د اوریدو تږی وو، هغې بیا غږ وکړو خو ما بیا هم جواب ورنکړو یواځې د هغې

د ښایسته غږ په ترڅ کې غرق وم چې دروازه یې خلاصه کړه او زما سترګې په هغه دوه تور سترګو کې بندې شوی، اول ځل مې و چې د یو انجلې سترګې ته مې داسې کتل دومره په ځیر، ځیر چې هغې د حیا څخه خپل د سترګو نظر رانه واخیست او ما بغیر له ارادې ورته له خولې ووتل: زما څخه نظر مه اخله...

زما پدې خبرې هغې په حیرت راوکتل او زه تازه پوی شوم چې عجب بد لفظ مې ورته وویل ژر مې خپل خبره بدل کړل او ومې ویل: ه ... هغه استاذ چیرته دی؟ استاذ لور- بابا مسجد کیدی د غرمې وروسته هلکانو ته د قران کریم ترجمه ورکوی.. -ا. اها رښتیا وایست زما اوس یاد ته راغلل...

نور مې څه ونه ویل او ژر د هغه ځای څخه ولاړم، پر ځان مې لعنت ویل چې داسې بې اختیار الفاظ د هغې و مخ ته وایم! اوس به زما په اړه څه فکر کوی؟ چې دا یو ناپاک، بیحیا، او سپین سترګې هلک دی...! پدې فکر نور مې هم ځانته غوسه راغله خو کار تر کار تیر وو، لعنت استول او کنځل کول کومه فایده نه درلود... مسجد ته ننوتل استاد د یو سورت تفسیر هلکانو ته کوی زه هم ولاړم او د مسجد په یو کوچ کې کیناستم، استاد ما ته فکر نشو ..

استاد- ما ته هغه ورځ یو ځوان هلک راغې عمر یې کم او زیات د 24/25 کالو شاوخوا کې و زما په لیدو یې په بیحد غمژن لهجه وویل چې مولوی صیب یوه دعا راکړه، دم راکړه، تعویذه راکړه ما ورته وویل ولې بچي خیرت خو دی د څشې دعا و دم غواړې؟ ما فکر وکړو چې شاید کوم د مینې قیصه او داستان به وی چې داسې پریشان دی خو هغه راته یوه داسې خبره وکړه چې خپل په ایمان کې مې شک راغی.. ماته یې ویل مولوی صیب زه یوه خارجې موسسه کې کار کوم او کوم بخش یا ځای

کې چې زما دنده او وظیفه ده هلته زما سره دوه درې دانې نجونی دی.. او دا نجونی حجاب نه مراعت کوی او زیات داسې ايله سره دي... نو زه زیات په تکلیف یم، هره ورځ خپل زړه ته خدای و رسول مخکې کوم ترڅو کوم بد کار ونکړم .. تاسو

راته یو وظیفه یا عمل وښایست ترڅو د هغه پر کولو زما زړه ته نور کوم داسې خراب فکر او عمل رانشې او شیطان مې وسوسه نکړي راته دعا وکړي..

ما ورته ویل بچیه ته وماته دعا وکړه ستا ایمان زما څخه زیات قوی او مضبوط دی، زه دلته په کتاب ناست یم (استاد خپل د خبری دې ځای کې په خدا وویل: یادوم شینکې خالونه و ناری لونگینه و ناری.. (د هغه پدی خبره مسجد کې موجود ټولو هلکانو وخنډل چې استاد هم په خدا وویل: زما ایمان دلته مه معلومه وه بلکه زما نه د ټولو کسانو ایمان په مسجد کې مه معلومه وه په مسجد کې هر زنا کار، بدکار، سود خور، حرام خور، شراب خور، پلید او نجس شخص به درته ځان څخه نیک او صالح کس جوړکړي..

زما ایمان د مسجد څخه بهر د یو مظلوم په حق کې د فیصله کولو په حال کې معلوم کړه، زما ایمان د یو زنانه سره د خبرو کولو په حال کې معلوم کړه، هاروت او ماروت چې دلته آیت شریف کې نومونه راغلې دا اصل کې دوه دانې ملایکې وه، دوي دواړو چې د انسانانو نافرمانې او قتل و قتال د ځمکې پر سر ولید نو الله "ج" ته یې گيله وکړل او ویې ویل: یا الله دا انسانانو ته تا دومره عزت و احترام ورکړي او هغوي دی اشرف المخلوقات گرځه ولې، بیا هم هغوي ستا نافرمانې کوي او ستا حکم نه مني..

نو ته یې ولې نه تباہ کوي؟ الله "ج" په جواب کې وفرمایل: چې ای زما ملاپکو د انسان خلقت ستاسو سره فرق کوي! ستاسو وجود کې شهوت نشته! پداسې حال کې چې د انسانانو بدن کې ما شهوت، هوس، او غرایض ایخودلې او کله چې هغوې دا ټولو شیانو ته ماته ورکوي او زما سجده کوي نو د هغوي رتبه او درجه پر تاسو ځکه پورته ده او هغوي اشرف المخلوقات دي.. خو دا ملاپکو د الله "ج" خبره ونه منل او ویې ویل: چې موږ انسانان کړه موږ به هیڅکله هم ستا نافرمانې ونکړو او څنگه چې دلته ستا عبادت کو پر ځمکه به یې هم وکړو..

دا زیات غټ بحث دې خو زه به یې لږ رالڼد کړم ځکه د ماښیگر د لمانځه وخت دې...
اخیر فیصله پدی وشوه چې الله "ج" دا دواړه ملاپکې ځمکې ته واستوي هغه هم د

انسانانو په خوې او جسم..! ځمکې ته د راستولو مخکې الله "ج" دې ملایکو ته درې شرط کیخودل چې تاسو به هیڅکله دا درې کارونه نکوي (استاد ټول هلکانو ته وکتل او ویې ویل: کوم درې خبرې ورته وویل؟

هیڅا جواب ورنکړو دا کیسه یوځل مخکې هم ما یوځای اوریدلې وه نو ځکه مې لاس پورته کړو زما د لاس په پورته کولو استاد تازه ما ته فکر شو او په ورین تندې او خوشحالي وویل: ماشالله نوی څهره د تفسیر درس کې گورم.. کوم شرطونه وه محمد طاها؟

- اول دا چې د الله "ج" سره به شریک نه نیسې.

استاد- افرین دویم..؟

- دویم دا چې شراب به نخوري.. او دریم هم زنا به نکوي..

استاد- ای ماشالله هو همدغه درې شرط او خبرې ورته وکړل او بیایې هغوی ځمکې ته راوستول، که چا راته وویل دا ملابکې د کوم پیغمبر په وخت کې ځمکې ته راغلل؟ او هغه وخت کې کوم عمل او کار بیحد زیات وو؟

بیا هم چا جواب ورنکړو چې استاد زما خوا ته راوکتل او ویې ویل: محمد طاها! تاته جواب درځې..؟

- اممم لږ شک لرم جواب ورکولو کې..

استاد په نرې مسکا وویل: مشکل نشته ته ووايه که سم نه وو بیا زه درته صحیح جواب وایم..

- زما په نظر چې د سلیمان "ع" د پیغمبري زمانه وه او هغه وخت کې سحر و جادو بیحد زیات وو او الله "ج" دې ملابکو ته دا حکم کړی وو چې خلکو ته د معجزې او سحر و جادو فرق وښايې..!

استاد- خو خلکو ددوې دواړو څخه څه زده کړل؟

- خلکو د هغوي دواړو څخه جادو زده کړو هغه جادو چې د ښځې او خاوند مینځ کې نفاق او جدایې رامینځ ته کول..

استاد په خوشحالي وويل: اي ماشالله تخو زيات تكړه راوختې..

په خندا مې وويل: دا ټول مې هم ستاسو څخه زده كړي..

استاد وخنډل او ويې ويل: نو دا خبره خو دلته پريږدي لاړ به شو هغه درې شرطونو ته، الله "ج" د دوي د امتحان كولو لپاره د دوي دواړو مخې ته يو بڼايسته حسينه) استاد په خندا وويل: د خلكو خبره دلريا ددوي دواړو مخې ته راوستل، نو ځكه چې دوي اوس ملايكې نه وه او انساني خوي و خاصيت پدوي كه موجود وو نو ددې نجلې په ليدو په دواړو باندي هوس، شهوت غلبه وكړل..

او د نجلې څخه يې د غلطې رابطې غوښتنه وكړل نجلې ورته وويل: كه غواړي زما سره داسې كار وكړي نو اول به زما شرطونه منې.. هاروت او ماروت وويل: د خشي شرطونه؟ نجلې وويل: اول به بوت ته سجده كوي بيا به شراب څكې د هغه څخه وروسته به زما سره داسې يو عمل كوي.. نو شهوت او هوس وخت كې د انسانانو سترگې ړندي كيږي او خدای رسول نه پيژني همداسې كار پدې ملايكو هم وشو او هغوی په يو دقه كې د خدای ټاكل شوي درې سره شرطونه مات كړل. او كله چې شهوت و هوس يې خلاص شو تازه يې خدای ورياد شو او چغې و فرياد، الله "ج" ورته وفرمايل: چې دی دنيا كې عذاب غواړي او كه آخرت كې؟ نو هغوې دواړو پدې دنيا خپل د كار عذاب ومنل.. نو دا دواړه ملايكې به تر قيامت په زنځيرونو كې تړل شوي اوسيدې (د خبرې خلاصيدو وروسته استاد وويل:

استاد- او دا كيسه او روايت اصل كې څه دی؟ (ټول هلکان خاموش شول او جالب دا وه چې ټولو زما خوا ته راكتل چې ما په خندا وويل: دا كيسه په زيات اختلافاتو بيان شوی او صحيح و غلط يې الله اعلم..

استاد- هو بلکل همداسې ده داسې کيسی زيات ويل شوی د دوي دواړو ملايكو په اړه دا يې اولې كيسه وه چې ما تاسو ته وكړل دويم روايت داسې ديې چې (استاد تفسير راوخيست او دا ځل يې د تفسير څخه كيسه بيان كړل:وايې هاروت او ماروت دوي اسماني فرشتي وي چه د الله ج په امر په انساني قالب كي د هغه وخت

بابل ښار يا اوسني عراق ته راواستول سوي او هوري يې ددي هدف لپاره ژوند شروع کړ چه د هغه ځای يهود د الله ج د کتاب په پريښولو سره او د سليمان عليه السلام د وفات څخه وروسته په سحر او جادوگري اموخته سول.

تردي حده چه جادوگري تر هر کور پوري ورسیده عامو خلکو د جادوگرانو د پيروي په اساس ويل موږ جادوگرې د سليمان عليه السلام څخه زده کړي ده او حتی د سليمان عليه السلام ټول قدرت يې په جادوگري پوري تړلی باله الله ج د جادوگرانو پليتي څيري رسوا کړي پدي ډول چه هاروت او ماروت يې ورته راواستول په مصداق د سورت بقري د 102 ايات چه الله جل و علاشانه پدي اړه فرمايي :

وَاتَّبِعُوا مَا تَتْلُوا الشَّيَاطِينُ عَلَىٰ مُلْكٍ سَلِيمٍ وَمَا كَفَرَ سَلِيمًا وَلَكِنَّ الشَّيَاطِينَ كَفَرُوا يُعَلِّمُونَ النَّاسَ السَّحَرَ وَمَا أُنْزِلَ عَلَى الْمَلَكَيْنِ بِبَابِلَ هَارُوتَ وَمَارُوتَ وَمَا يُعَلِّمَانِ مِنْ أَحَدٍ حَتَّى يَقُولَا إِنَّمَا نَحْنُ فِتْنَةٌ فَلَا تَكْفُرْ فَيَتَعَلَّمُونَ مِنْهُمَا مَا يُفَرِّقُونَ بِهِ بَيْنَ الْمَرْءِ وَزَوْجِهِ وَمَا هُمْ بِضَارِّينَ بِهِ مِنْ أَحَدٍ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ وَيَتَعَلَّمُونَ مَا يَضُرُّهُمْ وَلَا يَنْفَعُهُمْ وَلَقَدْ عَلِمُوا لَمَنِ اشْتَرَاهُ مَا لَهُ فِي الْآخِرَةِ مِنْ خَلَقٍ وَلَبِئْسَ مَا شَرَوْا بِهِ أَنْفُسَهُمْ لَوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ .

ژباړه : پيروي يې وکړه هغه څه چه شيطانانو ويل د سليمان عليه السلام په زمانه کي ، او سليمان ع کفر اختيار نکړ ، مگر شيطانان کافران سو ، او زده کول يې خلکو ته جادو ، او پيروي يې کوله د څه چه پر دوو فرشتو رانازل سوي وو د بابل په ښار کي د هاروت او ماروت په نومونو ، مگر دوی هيچا ته نه ور زده کول تر څو چه ورته ويل به يي دا هغه څه دی چه موږ تاسو په ازمايو ، مه کافران کيږئ ، وروسته دوی زده کول ددوی څخه جادو ، او جلاوالي يې راوستی د ښځي او ميره په منځ کي يعني (د شيطان هيله داده چه کورنۍ وپاشي او په کورنيو کي جگړې رامنځته کړي

ترڅو ددوی ښځي فاحشي ، اولادونه يې بي تربیي او ميړونه يې نارواو لکه زنا ، لواطت ، شراب ، چرس ، هيروئين او انسان وژنه باندي اموخته سي) ، نه وو د دوی څخه زيان رسوونکي په جادو هيڅ يوه ته مگر دالله ج په اراده ، او هغه څه يي زده کول چه تاوان يي رساوه دوی ته ، او گټه يي نه ورته کوله دوی ته ، هغوی پوهيدل

څوک چه جادو رانیسي په آخرت کي نصیب نلري ، او څومره بد وو چاچه د هغه په وړاندي ځانونه خرڅول که چیري پوهیدل (هغه علم چه څوک پر سمه لاره برابر نکړی جهالت دی).

پدي آیت شریف کي الله "ج" د جادو او سحر څخه یادونه کړېده که څه هم په اغلب گمان جادو حتی د آدم ع د زامنو په منځ کي په پاشلي ډول ښکاره سوی وو مگر خلک یې د اصل منبع په اړه نه پوهیدل او الله تعالی د موضوع د لا روښنایي په خاطر ښه مثال د سلیمان ع تخت د حق او شیطانان د باطل په مثال او همدارنگه د هاروت او ماروت حضور یې ورکړی دي ، له دي جهته به هاروت او ماروت خلک سره راجمع کول او دوی ته به یې نصیحت کاوه او ویل به یې :

د جادو دزده کولو او عملي کولو نتیجه د ایمان زوال راوځي خو ددي فرشتو په ذریعه د الله ج اهداف دخلکو ازمویل او د سحر او معجزو یعنی حق او باطل سره جلا کول وو چا چه له ملایکو ځینی جادویی اسرار زده کول او عملي کول به یې نه یواځي په دې نړۍ کي نه بلکه په آخرت به هم ذلیل او د جهنم د سون مواد وي که توبه وکارې ممکن الله تعالی ورته بخښنه وکړي .

فلهاذا نو اوس هم مسلمانان باید د یهودو نصاراوو ، اهل هنودو فال لیدونکو او نورو بي ایمانه ډلو د ورتگ څخه پرهیز وکړي او باید ووايم چه د سحر او جادو ، نظر او د پیریانو په ذریعه د اذیت مخنیوی یواځي د قرآن کریم په ایاتونو کیږي څرنگه چه الله جل و علاشانه د اسراء سورت په (81-82) نمبر آیتونو کي څرگنده کړېده او فرمایي چه :

وَقُلْ جَاءَ الْحَقُّ وَزَهَقَ الْبَاطِلُ إِنَّ الْبَاطِلَ كَانَ زَهُوقًا {81}. وَتُنَزَّلُ مِنَ الْقُرْآنِ مَا هُوَ شِفَاءٌ وَرَحْمَةٌ لِّلْمُؤْمِنِينَ وَلَا يَزِيدُ الظَّالِمِينَ إِلَّا خَسَارًا {82}.

ددي ملایکو په اړه ځيني نور روایات هم سته چه وایي دوی الله ج ته وویل چه ستا بني ادم بندگان گناهونه او انسان وژني کوي الله ج په دوی کي انساني غرایض پیدا

کړل او دوی یې وازمایلي د دوی څخه گناه وسوه الله ج ددوی په خوښه د آخرت پرځای پردي دونیا باندي سزا ورکړه (والله اعلم)

استاد- دا لاندی الفاظ یې همغه کیسه وه چې ما تاسو ته بیان کړل، نو د نن درس مو همدلته ته خلاصیږی پدی امید چې یوشی مو زما له خبرو څخه زده کړی وی. (د درس خلاصیدو وروسته ځینی هلکان د مسجد څخه ولاړم او ځینی نور هملته د مازدیکر لمونځ لپاره کیناستل زه د استاد خوا ته ورغلم او سترې مشې می ورسره وکړل..

استاد- چیرته یې بیخي نه ښکاره کیدی دا څو ورځې؟
- لږ کار مې درلود ونشو راشم..
استاد- امم خدای دی درته کارونه سم کړی..
- امین.

استاد- رښتیا څنگه شو کاکا دی؟
په گنگس انداز مې وویل: کاکا مې؟
استاد- هو همغه ذوالفقار خان.. پرون دلته راغلې وو.
په حیرت مې استاد خوا ته وکتل ذوالفقار دلته څه کول؟ په همغه انداز مې پوښتنه وکړل: د څه لپاره راغلې وو؟

استاد- ما ته یې ویل: مولوي صیب یو د غوسې تعویذ راته راکړه، ویل یې مولوی صیب بیحده ژر غوسه راځي او کله چې غوسه شم خپل و پردي نه پېژنم او ټول له یو سره ډېوم..

لدی چې ذوالفقار فکر کوی هغه ملامت دی او راغلي و مثلاً خپل مشکل حل کړی خفه شوم.. ذوالفقار ملامت نه وو هغه ورځ ټول ملامت زه وم او هغه وهل مې هم حق وه حتا بتر له هغه وهلو څخه مې حق وه.. د استاد سره مې خدای پامانې وکړل او هغه چې هرسومره وویل راځه کور ته یو پیاله چای راسره وڅکه ومې نه منل، د

استاد کور کې زه خپل کنټرول له لاسه ورکوم او د یو بیعقل، نفهم او نمک حرام انسان پشان د هغه په کور کې د هغه د ناموس پسې څلور سترګې کورم..

شاید زما کنټرول هلته زما اختیار کې ونه اوسېږي خو تګ خو مې خپل کنټرول کیدی؟ زه د استاد کور ته تر هغه وخت نه ځم تر څو چې خپل مشکلات مې حل کړي نه ويې او کوم ورځ چې د استاد کور ته ولاړم هغه ورځ به د هغه د لور د غوښتنې لپاره وی...

د کور طرف ته روان شوم خپل د کور کوڅې ته چې ورسیدم نو قومندان او هغه دوه پوليسان مې خپل د کور مخکې ولیدل زما په لیدو، قومندان ژر زما خوا ته راغې... قومندان- چیرته تللې وی؟

- امم تر یوځای مې کار وو خیرت خو دی؟
قومندان په غوسه وویل: د تلو مخکې باید خبر دی ورکړې وایې داسې بیخبر سوک نه ځې..

په پسڅند مې وویل: یعنې ستاسو ساتونکو زه ونه لیدم چې کله له کور ووتلم؟ نو آیا ستاسو په نظر کوم امید شته چې دوی هغه لیونې قاتل راگیر کړي؟

قومندان هیس و نه ویل او ما هم په همغه پسڅند هغوي کوڅه کې پریخودل او کور ته ننوتلم، یعنې دوي ته امید هم شته؟ دوي چې زما د تګ راتګ خبر نشې اخیستې خاوری به د یو لیونې قاتل مخه ونیسې، لا کوټې ته ننوتلې نه وم چې موبایل ته مې زنگ راغی ناشناس شماره وه! یعنې ما نه پیژندل په نه زړه مې جواب ورکړو..

- الو.. سوک..؟

- سلام علیکم .. زه یم ..!

هیس مې ونه ویل اصل کې حیرت زده وم لدی چې د کلونو وروسته پلار مې راته زنگ وهلې وو! نه پوهیدم څه ووايم؟ څه پوښتنه وکړم؟ همغسې خاموش غوږ مې

نيولې وو چې بابا وويل: الو زما غږ آوری محمد طاها؟

- ه. هو.. غږ مو راځي...

بابا- نو عليك سلام..!

تازه مې لږ مغز ځای ته راغله او ومې ويل: هو .. هغه سلام عليك تاسو ښه ياست؟

ادی، طاهر، مروه ټول ښه دي؟

بابا- امم شکر د خدای فضل دی، هغه نن شپه د طاهر د کوژدی شپه ده، ذوالفقار ته

مې زنگ ووهې چې تا خبر کړي او یوځای راشې، خو هغه ویل زه کار لرم خپله طاها

ته زنگ ووهه! نو ځکه مې زنگ در ووهه نن شپه راشه مور دی درته په تمه ده..

زړه مې غوښت نه ووايم او یو بهانه راوړم او د تلو څخه انکار وکړم.. خو د استاد

خبري مې یاد ته راغلل هغه ویلې وه کوم زوی چې خپل د پلار څخه مرور اوسېږي

او خپل د پلار سره ورشه درشه قطع کړي که عابد او نماز گزار د عالم هم اوسېږي

خدای نه بڅنې.. ځان سره مې وویل بچیش طاها اخیر وخت ددې نو ورشه دعا

واخله آشتې وکړه دا دنیا خو دې برباد شول خدای به دې هغه دنیا ښه کړي..

بابا- الوو.. محمد طاها غږ مې درځي؟

- هو ... هو اورم...

بابا- راځي کنه؟

- هو ضرور ولې نه، خپل کارونو سم کړم درځم..

نه پوهېږم ما داسې احساس کړو یا که د رښتیا هم د بابا غږ کې خوشحالي وه کله

چې ویې ويل: سمدې نو درته په تمه یو ژر راشه..

خدای پامانې مې وکړل او موبایل مې بند کړو، د ماښام د لمانځه وروسته یو موټر

مې ونيو او د بابا کور خوا ته روان شوم، زما په نظر دومره غټ رسمي کوژده نه وه

یواځې یو څه زموږ خپلوان او یوڅه هم د نجلۍ خپلوان خبر شوی وه بس..! کله

چې د بابا کور ته ورسیدم نو د ذوالفقار موټر مې د کور مخکې پارک شوې ولید..

خدای خیر لدې چې د ذوالفقار سره مخامخ شم بیحده شرمیدم..! دعا دعا مې کول

چې میلمانه یو څه زیات وي او زه په هغه جماعت کې چاته معلوم نشوم بلخصوص ذوالفقار سره سترگو په سترگو نشم...

د عمه ماشوم زوی مصطفی راته دروازه خلاصه کړه او زه یې د کور خوا ته دعوت کړم هې خدایه زما د کور لاره دا ماشوم ماته ښایې؟! هرسومره چې کور ته نږدې کیدلم هغومره مې د زړه درزا زیاتیده... مصطفی راته لاندې زیرزمینې لاره وښوده لکه چې سپړیان هلته ناس وه! د پورت منزل څخه د سندری او نجونو د شورماشور غږ راتلې... د بوټو باسلو حال کې وم چې د پورته منزل څخه مې د یو نجلۍ غږ واوریدی چې مصطفی ته یې ناری وهل لکه چې د عمه لور وه! مصطفی زما د څنگ ولاړی او زه یواځې پاتې شوم! دا چې باید یواځې ځان میلستیا ته ننوتلې وایې هیس ښه احساس مې نه درلود

هر سومره آیتونه او سورتونه مې چې زده وه په ځان مې چوف کړل او لاندې زیرزمینې ته داخل شوم، اول شئ چې زما نظر جذب کړو هغه د زیرزمینې پراخ والي وو! بیحده لویه زیرزمینې وه.. ښه وه نفران زیات راغلې وه او زما ورتګ د چا فکر دومره زما خوا ته نکړو، راسته لاس ته په یو قطار کې په څو دانو نالې باندي بابا، ذوالقرنین کاکا او احمد خیل او د هغه اندی ته یو بل نفر ناست وو چې ما ونه پیژندی.

ضرور د نجلۍ له طرف وو! د هغوي و څنگ ته د زیرزمینې د یو پایې لاندې ذوالفقار په تروش تندی ناست وو، د ذوالفقار اندی ته انوار ناست وو! زما د راتګ سره ذوالفقار یو نظر لا زما خواته ونکړو، ما هم بغیر لږې چې نور تحقیق وکړم چې سوک راغلې او سوک نه..! هرسوک مې چې مخې ته راغلل بغیر لږې چې ویې پیژنم چې سوک دي؟ ورسره ستړي مشې مې وکړل، او غوښتل مې یو کونج کې ځانته ځای پیدا کړم چې بابا را غږ کړل:

بابا- محمد طاها! دلته راشه..

د بابا په غږ ټولو زما خوا ته راوکتل ذوالفقار هم په تروش تندی یو نظر راواچوی او

بیرته یې نظر واخیست، د بابا په غږ د مجبورې څخه د هغه و خواته روان شوم، کله چې د هغوي څنگ ته ورسیدم نو غوښتل مې احمد خیل ته لاس ورکړم د سترې مشې لپاره خو هغه زما و مخ ته راپاسیدي؟! د هغه پدې کار هک حیران شوم خو د مجبوري مې ورسره بغل کشې وکړل، فکر مو شوي کله چې یو مجلس کې د یو نفر سره بغل کشې وکړې نو هغه نور نفران هم لځای پاسیدې تر څو ورسره همغه شان سترې مشې وکړي! پر ما هم همغه چل وشو د احمد خیل د کیناستلو وروسته د هغه د څنگ نفر پاسیدي او ما مجبوری د هغه سره هم بغل کشې وکړل...

او بیا یو پر بل پسې یو، یو نفر راپاسیدي تر دې چې ذوالفقار ته ورسیدم..!

هغه ته په رسیدو د ډیر شرم څخه تک سور شوی وم، ذوالفقار یو نظر راواچوی او نه پوهیږم زما څهره کې څه ولیدل چې کرار یې وویل: موږ هغه ورځ یو بل زیارت کړل سترې مشې ته به حاجت نه ویي؟

هیس مې ونه ویل او په تلوار غوښتل مې بیرته خپل اول ځای ته لاړشم او ددوي د نظرونو څخه پناه شم خو لکه چې نن شپه زما د بدشانسې شپه وه ځکه ذوالقرنین کاکا په خندا وویل: انوار بچې د ذوالفقار څنگ ځانته صاحب لري نو شابه سیت د هغه صاحب ته پریږده..

- نه مشکل نشته زه یو بل چیرته ځانته ځای پیدا کوم..

ذوالقرنین کاکا- نه ولې بل چیرته؟ ته تل د ذوالفقار اندې ته کینې اوس هم کینه.. هغه دقه دومره راباندې فشار او بوج راغلې وو چې یواځې مې غوښتل د هغه ځای او ماحول څخه وتختم نور هیس هم نه یواځې الفرار... ذوالقرنین کاکا په زوره باندې انوار د ذوالفقار د څنگ څخه ولاړ کړی او زه یې هلته کینه ولم! زما د کیناستلو سره سم بابا د احمد خیل څنگ نږته ناست په عمر پوخ سپی ته وویل:

بابا- محمود خان دغه زما کشر زوی محمد طاها دی..

د بابا په خبره هغه سپی چې محمود معرفې شوی وو زما خوا ته راوکتل او ویې ویل: ښه .. ښه ماشالله دا زوی دی هم ځوان دی ذوالکفل (زما د پلار نوم ذوالکفل

وو) ده ته لڅيره كله واده كوی؟

بابا د جواب وركولو مخكې ذوالقرنين كاكا وويل: ولاي د ده واده د ذوالفقار سره تړلې دواړه كاكا او وراره قسم كړي چې تر څو مقابل كس واده ونكړي دا بل يې هم نكوي (ذوالقرنين كاكا د ذوالفقار خوا ته وكتل او ويې ويل: ذوالفقار يو نيك كار وكړه خدای به درته اجر دركړي.. واده وكړه تر څو لاره طاها ته هم خلاصه شې او دی هم واده وكړي..

ذوالفقار- زه ستا ريشخند يم او كه د طاها؟ هر سوک چې د واده شوقې دی او غواړي واده وكړي لاره يې خلاصه ده ما د چا لاره نده نيولې..

د ذوالفقار په ټنده او قهرجن لهجه يو دم ټول خاموش شول، بابا ژر بحث بدل كړو او خبری شروع كړل ترڅو كوم جنگ ونشي، خو د ذوالقرنين كاكا تندي له ورايه تروش شو! لكه چې د ذوالفقار خبری ورباندی بيحده بد ولگیدی.. غوښتل مې د ذوالفقار خوا ته وگورم ترڅو پوې شم چي آيا زيات غوسه دی او كنه؟ خو د كتلو جرئت مې نه درلود، نيم ساعت هلته ناست وم او يو ځل مې د يو نفر خولې ته كتل چې څه وايي بيا د بل نفر، په همدی حال لا شكر وو چې ناساپه زما د بدبختي هينداره فريد راوړسیدی د بحث میدان ته...

نيم ساعت لگيا وو بر، بر بيځايه خبری كول د ذوالفقار عادت وو د كيناستلو وخت كې خپل يو لاس د څنگ نفر پر بالښت تكيه كړي خو نن ځكه چې مرور وو نو زما سره يې د كيناستلو وخت كې كامل فاصله نيولې وه او خپل يو لاس كې هې پياله څرخه ول.. فريد لگيا وو ځان څخه يې د معدنو رئيس جوړ كړي وو او داسې علمي، تخصص معلومات يې د معدنو په اړه وركول ناساپه خپل د خبرو مينځ كې زه مخاطب كړم او ويې ويل:

فريد- ستا څه نظر دی طاها؟

خپل ستونې مې صاف كړو او ومې ويل: د څه په اړه؟

فريد- دا چې د الماسو څخه به بل كوم قيمتي شئ دنيا كې موجود وي او كنه؟

دا چې فرید داسې یو خراب بحث د دومره مشرانو مخ کې راخیستې وو، او خپل لکه مات رادیو لگیا وو او بر، بر یې وو او بل چا ته یې د خبرو اجازه نه ورکول دا کار یې زما عصاب راخراب کړل نو ځکه مې په جواب کې وویل: ولای زه نه یم خبر ته د معدنو رئیس یې ته به زما څخه زیات خبر اوسیدې، هسی د افغانستان ټول معدنونه او خزاني ستا د لاس لاندې دی...

زما په خبرو د ذوالفقار کرار خندا مې تر غوږ شول، او د فرید سړی د غوسې سترگې چې لکه قاتلانو یې راکتل خو ما ورته یواځې په پسڅند وکتل داسې، چې د عمه کوچنې زوی مصطفې راغې او ماته یې وویل چې ادی راسره کار لری، زه هم لځایه پاسیدم او بیرون ووتلم د دویم منزل په زینو کې مې ادی ولیده زما په لیدو اول ادی ښه سم صحیح گیلې راته وکړل او بیایې په ډیر شرم او حیا وویل چې نجونو راستولې ترڅو زه خپل موبایل ورکړم او هغوی ځانته په ټیپ کې سندرې ولگوي، د موبایل ورکولو حال کې مې وویل چې زما موبایل کې چندان سندرې نشته خو بیا هم ویسې چې ونه وایې طاها خپل موبایل چا ته نه ورکوي..

ادی زما موبایل واخیست او پورته منزل خوا ته ولاړه ما هم غوښتل بیرته لاندې زیرزمینې ته لاړشم چې فرید د زیرزمینې څخه را ووت او کله چې زه یې د دویم منزل په زینو ولیدم نو په غوسه یې وویل: هلته څه کوی؟ نجونو ته گوري؟

د فرید په خبره سخت غوسه راغله او ومې ویل: خپل گمان په هر چا مه کوه..

فرید- گمان نکوم کوم ځای کې چې ولاړ یې همدغه معنا لری..!

- په تا باندې اړه نلری چې زه چیرته ولاړ یم او څه کوم؟

د فرید غوسه نور هم زیاته شوه او ویې ویل: هلته زما ښځه ده زما ناموس دی او زه نغواړم یو بیغرت انسان هلته و درېږی او زما د ناموس تماشا وکړی..

- خولې سره دی پام کوه فرید، ستا ښځه زما خور ده او زه ستا څخه زیات په هغې

باندې غیرت او ننگ لرم هسې خپل خیرن او تور زړه ته د غیرت او اسلام نوم مه ورکوه.

زما په خبرو فرید زما خوا ته رانږدی شو دومره چې یو بل ته مخامخ شو، هغه په غوسه زما خوا ته کتل..

- څه؟ غواړی ما ووهی؟

فرید- فکر کوی نشم دی وهلی؟

- زه دومره بیکاره نه یم چی وغواړم ستا پشان بی شخصیت انسان ته فکر وکړم.

دا خبره مې وکړل او د زیرزمینې خواته روانشوم چی فرید د شالخوا زما کمیس کش کړو، دا ځل د رښتیا په قهر شوم. غوښتل می په یو بوکس باندی د هغه جواب ورکړم او خوله یی وربنده کړم چی د ذوالفقار آواز می تر غوږ شوو چی په کلکه او ننده لهجه یی وویل: ته څه بد کوی فرید؟

فرید بغیر لدی چی زما څخه سترگی واخلي ویی ویل: هیس یو مردانه گپ مو لگوی. (او بیایې کرار زما د غوږ اندی ته وویل: ستا سره زما ډیر کار پاتی دی طاها.. فرید دا خبره وکړل او په تلوار د ذوالفقار د اندی څخه تیر شو.. ذوالفقار- څه یی درته ویل؟

- مهمه نده هسی خفه و چی ولی په مجلس کی می دده خبره رد کړل او و مې شرمه وی..

ذوالفقار- بد یی کول چی خفه وو، بیځایه خوله دی نه خلاصوی او اپلاتې دی نه وایی چی سوک یی ونه شرمه ویی...
- هوم..

هلته یواځې د ذوالفقار سره په اوسیدو بیحد شرمیدم او ښه احساس مې نه درلود نو ځکه مې غوښتل چې ژر د هغه ځای لارښم همدا چې راغلم د ذوالفقار د څنگ تیر شم هغه زما لاس ونيوې او د تلو څخه یې منع کړم.

ذوالفقار- چیرته پخیر؟

- ه... هغه هلته مجلس ته به لارښو...

ذوالفقار- اممم فکر نکوی مجلس ته د تلو مخکې باید ما ته یو وضاحت راکړی د هغه

ورخ په اړه؟

د خولې لارې مې په سخته تیر کړل او په بند بند ژبه مې وویل: ه ... هغه ز...ب...
زبیر به درته ووايي..

ذوالفقار- عجب...! جنگ تا وکړو وضاحت ورکول یې په زبیر دی؟

هیس مې ونه ویل او یواځې خپل د تندې خوله مې خپل په لاس پاک کړل، فکر مې
کو نفس نشم اخیستلې د ذوالفقار خبری ما ته د یو جنايي افسر د اظهاراتو اخیستلو
څخه په کمه نه معلومیدل، هغه چې زما خراب حال ولید نو لاس یې را خوشې کړو
او پداسې حال کې چې یو غټ ساه یې اخیستل په کرار او نرم لهجه یې وویل:

ذوالفقار- مشکل دې څه ده؟

ورومې کتل په ظاهر آرام او خوش اخلاق معلومیدی خو نه پوهیدم ولې شرمیدم
لدی چې ورته ووايم هغه ورخ پدی مې عصاب خراب وه ځکه یو روانې قاتل راپسې
وو! اول خو ددې خبرو لپاره مناسب ځای نه وو او دویم دا چې د ذوالفقار څخه
شرمیدم...

- زبیر درته څه ندی ویلې؟

ذوالفقار- نه..

- نظر نشې اول ځل دې یو خبره د زبیر په خوله کې ټینگ شوی ده، او ټول دنیا یې
نده خبره کړی..

ذوالفقار په قهرجن لهجه وویل: اوس وایې او کنه؟ څه مرگ دی؟

- کولې شې د زبیر څخه پوښتنه وکړې هغه درته وایې...

ذوالفقار څو ثانې په ځیر، ځیر زما خوا ته راوکتل او ویې ویل: سمده... د زبیر څخه
پوښتنه کوم... که غواړې لارې شې زه به دی ورسه وم..

- اوس؟

ذوالفقار- هو زه ځم لږ کار لرم که غواړې تا به هم تر کوره ورسه وم..

- نه .. زه غواړم یو څو ساعت دلته تیر کړم..

ذوالفقار- عجب.. د کوم وخت ته د مجلسونو شوقې شوی یې؟
- ژوند باندې اعتبار نشته غواړم د کورنې سره مې یو څه وخت اوسېږم..

زما پدې خبرې د ذوالفقار تندې تروش شو او په مشکوک لهجه یې وویل: خبرې دی
ما ته کړې ښکاری خدای دی خیر کړې بیا دی څه کړې؟
- هیس...

نور مې څه ونه ویل او د زیرزمینې خوا ته روان شوم، د ذوالفقار د تلو وروسته زه
دوه درې ساعت نور هم کیناستم او د لس یوولس بجو شاوخوا وه چې د بابا د کور
څخه روان شوم، د راتګ وخت کې بابا زیات وویل چې مه ځه او پورته منزل کې یو
کوټه کې کرار ویده شه خو ما ونه منل، د نن لپاره همدومره آشتی کول بس وه! که
ژوند وو کرار کرار نور به هم سره سم شو.. او که مړ نشوم تر هغه وخت نو پورته
منزل کې به هم خوب وکړم..

کور ته چې ورسیدم پداسې حال کې چې ټول ورځ مې خوب کړی وو بیا هم، بیحد
خوب راتلو د دولس بجو شاوخوا وه چې زړه مې ډوب شو او ویده شوی وم... د
ویده کیدلو څخه مې زیات وخت نه و تیر شوی چې په یو غږ راوینښ شوم!

غږ د ذوالفقار وو؟ خپل په ځای کې کیناستم او شاوخوا مې وکتل.. په ویره باندې
مې څو ځله ذوالفقار ته نارې کړل، خو کامل خاموشی وه! د څو ثانیو وروسته بیا د
ذوالفقار غږ راغې چې ماته یې نارې وهل..! زړه کې مې ویره وولیدل پدې نیمه شپه
ذوالفقار زما کور کې څه کوی؟ که را هم شې داسې خو نه راځې..! او دا خبرې زه
ویره ولم، ځینی پیریان دی په نوم د مردآزما هغه کله ناکله خلکو ته آوزونه کوی که
هغه کس ورته جواب ورکړو نو مړ کوی یی!

دا اولی فکر وو چی مغزو ته می راغې بغیر لدی چې کوم جواب ورکړم غوښتل مې
په یو طریقه ځان قانع کړم او ویده شم چی ناساپه د کوټې دروازه په پوره طاقت او
قدرت خلاصه او بیرته بنده شوه! دومره کلک یې ټک کړو چی زه خپل له ځایه درې
متره وپریدم اوضاع راته خرابه معلوم شوه، نو غیرت میرت می پریخودو او غوښتل

می زبیر ته زنگ ووهم چی راشې همدا چی موبایل می راواخیستی د ذوالفقار غږ
می وآوریدی دا خل د هغه بل خل څخه فرق یی کوی دا خل غږ یی د کوټی د
دروازی، دیوال، کړکی ټول ځایونو څخه راتلې چی ماته یی ناری وهل، څه سبب وو
چی د ذوالفقار په آواز په نیمه شپه باندی یو څو پیریان ما و ویره ویی؟

مگر دا چی د ویره ولو خبره نه ویی؟! ژر می موبایل راواخیستی او ذوالفقار ته مې
زنگ ووهې خو د هغه خاموش موبایل ورختا کړم نو دا خل مې زبیر ته زنگ ووهی
راته مهمه نه وه چی ساعت څو دی؟ ویده دی که ویښ؟ منتظر وم چی جواب راکړی
خو موبایل یی خاموش وو. لږ لږ په زړه کی می ویره او شک زیات شو د څو دقو
زنگ وهلو او جواب نه ورکول وروسته د زبیر څخه هم نامیده شوم.. او لځایه
پاسیدم.

دومره ورختا وم چې ژر تیار شوم او د ذوالفقار کور خوا ته روان شوم، دولس بجې
وه کوڅه کې بغیر د سپې څخه یو انسان هم په سترگو نه ښکاره کیدی، د تلو مخکې
مې غوښتل هغه ساتونکو پولیسانو ته خبر ورکړم خو په نهایت حیرت کې دوکان
خالې وو او پولیسان نه وه! دوی نو چیرته تللې؟ دومره ورختا وم چې زیات توجه
مې د هغوی نه شتون ته ونکړل او تر سړک په منډه لاړم هر سومره چې موټر ته په
تمه شوم خو په هغه نیمه شپه یو موټر لا زما د کور خوا ته نه راتلې، نو مجبور پیاده
روان شوم.. موبایل مې هم لاس کې وو او ذوالفقار ته مې زنگونه وهل خو هغه
جواب نه راکو.. هیچا جواب نه راکو، نه ذوالفقار، اونه هم زبیر...

د زیات ویری او ورختای څخه لکه لیونیانو پشان منډي مې وهل، عجیب وه خو د
ذوالفقار او خپل د کور دومره زیات فاصله او واټن مې دوه دقیقو موده که تمام کړو!
د ذوالفقار د نوی کور مخکې ولاړ وم دلته هم کامل خاموشی وه او هیس سوک نه
ښکاره کیدل! غوښتل مې دروازه وټکوم چې په نهایت حیرت کې د ذوالفقار د کور
دروازه مې خلاصه ولیده..! په ویری او ډار مې شاوخوا وکتل، نیمه شپه که ذوالفقار
خپل کور کې که حاضر هم اوسیدې بیا هم خپل د کور دروازه خلاصه نه پرېږدی!

په ډار او وېرې سره کور ته ننوتلم د کور ټول برقونه روښانه وه! د حویلي څخه د دهلیز خوا ته په حرکت شوم او د همغه ځای څخه ذوالفقار ته مې ناری وهل شروع کړل، خو هیس جواب مې ترلاس نکړو.. د هلیز دروازه مې چې خلاصه کړه اول شئ چې نظر مې ورباندې ولگیدی یو اوږده سره کرښه په غالي باندې وه چې تر تشنابه کش سوی وه، د هغه صحنې په لیدو د زیات وحشت او ویرې څخه مې لاسونه او پښې په لرزیدو شوه... هغه سره کرښه پر غالي یو خبره زما ذهن ته راوړل او هغه دا چې یو جسد ددې ځای څخه په کش کید یو چا تر تشناب وړی!

او د هغه دومره زیات وینو په لیدو پوهیدم چې ضرور د کوم ټوټه، ټوټه شوی جسد سره مخ کیږم د حمام د دروازی خلاصیدو مخ کې می یو آرمان وکړو او هغه دا چې خدایه که زه ستا بنده یم او یو ورځ می هم یواځي ستا په خاطر تاته سجده لگولې نو ذوالفقار دي هلته ونه اوسیدې بس.... دروازه مې کرار تیله کړل شاته یې هیس هم نه وو او په کرار خلاص شول.. د دروازی مخکې بیحده وینه تویه شوی وه، په لرزانده لاسونو مې د حمام گروپ بل کړو او د مخامخ صحنې په لیدو مې نفس اخیستل لیاډه ووتل ..

ذوالفقار په وینو لړلې د حمام په کاشیانو پروت وو، نه پوهیدم خپل ځان مې سنگه تر هغه ورسه ویې.. انډی ته یې کیناستلم خپل لاسونه مې د هغه د سر لاندې کړل او خپل غیږ خوا ته مې راکش کړو، سپین جوړه کالي د ډیر وینو تلو له لاسه تک سره شوې وه، ټول بدن یې زخمې وو.. کله چې غیږ کې مې ونيوی نو بدن یې یخ پخ وو، خو نفس یې اخیستې.. څو ځله په کرار مې په مخ ووهې او ناری مې کړل ورته.... بی اختیار مې اوښکې د سترگو څخه په بهیدو شول..

ذوالفقار په سل زور او زحمت باندې خپل سترگې لږ خلاصې کړل خو دومره ضعیف شوې وو چې د خبرو کولو توان یې نه درولو، بیحد ورخطا شوې وم نه پوهیدم چې څه وکړم؟ چا ته زنگ ووهم؟ چاته خبر ورکړم؟ پداسې حال کې چې د زیات بې

وسې له لاسه مې ژړا په ساندو بدله شوې وه او اوښکې مې لکه سیلاب په مخ رابهیدی په ژړا مې ذوالفقار ته وویل: که په تا باندې کوم څه وشول زه مړ کېږم...

د رښتیا هم احساس مې کوي چې زړه مې د درد له لاسه په چویدو دې، پوي شوم چې ذوالفقار غواړي راته یو څه ووايي خو نشو ویلې حتا خوله یې لا د وینو څخه ډک وه، همدغه ثانیه وه چې احساس مې وکړو چې ذوالفقار نو ساه نه اخلې! لاس مې د هغه خولې خوا ته نږدې کړو خو کوم گرم نفس مې احساس نکړو، لاس مې د هغه په زخمې بدن د هغه په زړه کیخودو خو زړه یې درزا نکول....! هغه ثانیه دنیا مې په سر ورانه شول..

د ذوالفقار یخ بدن مې نور هم پخپل غیږ کې کلک ونيوې او په ساندو او په چغو ورته په ژړا شوم، ډاډمن وم چې زما مرګ هم نږدې دی زه د ذوالفقار څخه بغیر یو ساعت لا ژوندی نشوم پاتې کېدلې... مخ مې ورنه ښکول کړو او په ژړا او چغو لکه لیونیانو پشان ځان سره لګیا شوم...

- دا ځوانې او بدن د تور خاورو لیاقت نلري، دا ستا حق نه وو ذوالفقار... ته د نیمې لاری ملګری نه ویې ذوالفقار.... پاسه ته و خدای ولاړسه .. خیر دی... زاری درته کوم.. ته مګر زما نه خفه نه وې؟ ولاړسه ګوره زه راغلې یم... را ولاړسه ومې وهه هر سومره چې زړه دی غواړي و مې وهه خو داسې مه ځه ذوالفقار.. کاش ستا لځایه زه مړ وایې.. ای کاش...

ناساپه د یښ اوبو په شیندلو په تلوار خپل لځایه پاسیدم...

شمویل- اممم بخښنه کوه ماشوم خو څه وکړم خوب دی زیات دروند وو او هیس رقم نه پاسیدی..

په خلاص سترګو مې هغه ته کتل بیا مې خپل شاوخوا ته وکتل زه خپل کور کې وم! ذوالفقار...

شمویل- ذوالفقار یو دم جوړ تیار دی او اوس هم ستا د دروازی مخکې د پولیسانو سره په جنګ دی... تا خوب لیدې طاها...!

د شمويل په خبرو مې باور نه راتلې تراوسه مې احساس کوی چې د ذوالفقار مړ جسد مې غيږ کیدی، او جالب دا وه چې ژړل مې؟ همغه ژړا باندې پاسیدم او نه پوهیدم په څه طریقه مې خپل ځان د کور دروازی ته ورسه وی، همغه د شپې دولس بجې وه! باور مې نکیدی ما یو دقیقه کې دومره غټ خوب لیدلې اوسیدې؟ همدا چې دروازه مې خلاصه کړه ذوالفقار مې پورته لاس د دروازی ټکولو حال کې ولیدی... هغه زما د داسې حال په لیدو هک حیران شو ... او زه ... زه د هغه په ژوندی لیدو یو لس نظرونه او یو سل دانې صدقې او خیراتونه مې په غاړه واخیستل..

بغیر لدې چې کوم خبره وکړم په ژړا باندې مې ذوالفقار په غيږ کې ونیوې، ژړا مې بیحد زیات شوی وه، فکر مې کوی د مرګ وروسته خدای ما ته دویم ځل ژوند راکړی. زما پداسې ژړا او کار باندې ذوالفقار ورخطا شو د هغه څخه یو څه لری پوليسان ولاړ وه لکه چې ذوالفقار یې پیژندلې نه وو او دا چې پدی نیمه شپه زما د کور دروازه یې ټکه ول، غوښتل پوښتنه وکړی او ټول هم لکه چې زما راتګ په تمه وه تر څو زه تایید کړم ذوالفقار زما کاکا دی..!

خو زما پدی کار هغه دوه پوليسانو زه او ذوالفقار یو کونج ته ټیله کړو او وسله په لاس کور ته ننوتل..

زما په نظر هغوی فکر کړی وو چې کور ته قاتل راغلې چې زه داسې ژاړم؟ دا ځل ذوالفقار زه غيږ کې ونیول او پداسې حال کې چې کرار زما پر ملا لاس وهې ویې ویل: کرار شه طاها هر شی سمیږی اوس ددې ځایه دی وړم.. د ذوالفقار په هر خبره زما ژړا زیاتیده... هر دقه مې هغه لیدلې خوب د سترګو مخکې پورته ښکته کیدی او ویریدلم چې د رښتیا ذوالفقار له لاسه ورنکړم.. لس دقیقې د کور دروازی مخکې ذوالفقار زه خپل غيږ کې نیولې وم او هغه پوليسان کور کې گرځیدل تر څو قاتل پیدا کړی؟

په پښو د دریدلو توان مې نور نه درلود د دروازی مخکې کیناستلم او دومره ویریدلې وم چې ذوالفقار مې هم د اوږې څخه ونیوې او هغه مې هم د ځان سره کینوې، زما د

بد حال په لیدو بیچاره ذوالفقار زما په کارو هیس نه ویل او یواځې ما چې کوم شی ویل هغه یې کو.. خو دقیقې وروسته پوليسان له کور را ووتل، او ددې خبرې پر ویلو چې هیس مو پیدا نکړل له کور ووتل ... د هغوي پدې خبره ذوالفقار یو څه ورخطا شو ځکه تراوسه یې فکر کو ما قاتل لیدلې چې داسې ډاریدلې یم! خو کله چې پوی شو قاتل ماتل نشته. زه یې د لاس څخه ونیولم او د هلیز ته په ننوتلو یې کرار پوښتنه وکړل:

ذوالفقار- طاها څه خبره ده ولې داسې لوند خيشت یې؟ چا درباندي اوبه پاشلې؟
 بغیر له ژړا څخه مې هیس جواب نشو ورکولې زما ددی حالت په لیدو ذوالفقار نور هم گنگس او ورخطا شو او کرار یې پوښتنه وکړل: بیا دی کوم پیرې میرې ولیدې؟
 وه یې ډاره ولې؟

هغه خوب پوهیدم چې د پیریانو مضريت وو نو ځکه مې د ذوالفقار په خبره سر د "هو" پشان وڅوځه ویې چې ذوالفقار خپل ویښتیانو کې لاس کش کړو او کرار یې وویل: زه دلته یم نور هیس سوک تاته څه نشې ویلې طاها... نو ته وو قران کرار شه ستا ژړا چې گورم عصاب مې خراب کیږي...

د سمدې په توگه مې سر وڅوځه ویې او کوبښنې مې وکړو نور ونه ژاړم او لږ لږ بریالي هم شوم او ژړا مې بنده شوه، ذوالفقار لځایه پاسیدی او یو پیاله اوبه یې راته راوړل د اوبو څکلو وروسته سرمې پر بالښت کیخود احساس مې کوی فشار مې ښکته شوی او د هیس کار توان مې نه درلود، ذوالفقار زما څنگ ته کیناست او پداسې حال کې چې زما په تندي لاس کیخودي وویل: بدن دی یخ پخ دی..

د ذوالفقار پدی خبره بیا مې هغه صحنه او د ذوالفقار بی روح یخ پخ بدن یاد ته راغې او ټول وجود مې د وحشت له لاسه ولړزیدی په سل زحمت خپل ځای کې کیناستم ذوالفقار مرسته وکړل او یو بالښت یې زما شاته کیخودو چې و نه غورځیدم په بند بند ژبه او په ژړا مې وویل: ته حق نلری زما څخه مخکې مړ شې پوی شوې ذوالفقار...

زما پدی خبره ذوالفقار هک حیران راوکتل او کرار یې وویل: تا زه د مرگ..(خبره مې ورپری کړل او په همغه ژړا مې وویل: پخدای قسم زما نه مخکې درباندي کوم شی وشې هغه دنیا درپسی درځم له گریوان دی نیسم...
زما په خبره ذوالفقار کرار وخنډل او ویې ویل: میدان حشر کې به هیچا کالې نه ویې اغوستې بیا ته څنگه غواړی ما له گریوانه ونیسې؟

دومره دمه او توان راکې نه وه چې د ذوالفقار د ټوکو او شوخې جواب ورکړم بیرته ځای کې پریوتم، سر مې گنگس وو او سترگې مې پټې پټې کیدل، ددی څخه مخکې چې د بیخبري نړۍ ته لاړشم د ذوالفقار غږ مې واوریدی چې کرار یې وویل: تر څو چې ته ښه اوسیرې پر ما هیس نکیږی زه درته قول درکوم طاها....

تراوسه کامل وینې شوې نه وم چې احساس مې کړو لاس مې د یو چا لاس کیدی؟ اصلا کلک یې نیولې نه وو خو ما دا احساس کولې شو چې لاس مې یو چا نیولې؟ په ویری او وحشت له خوب پاسیدم او خپل ځای کې کیناستم. همدا چې سترگې مې خلاصې کړې نو نظر مې په ذوالفقار ولگیدی چې په نهایت تشویش او مهربانې زما څنگ ته ناست و او ماته یې راکتل ... د هغه په لیدو مې د پروڼ شپې ټول خبرې او کارونه یاد ته راغلل.. او د زړه له خلاص بی اختیار مې لځان سره وویل: خدایه شکر دی..

پداسې حال کې چې د ذوالفقار خوا ته مې کتل کرار مې وویل: ته درسته شپه زما سر ته وینې ناست وی او ما ته دې راکتل؟
ذوالفقار- هو..

په حیرت مې وویل: ټول شپه زما سر ته وینې ناست ویې؟
ذوالفقار- هو پام مې وو چې بیا و نه ډار شې.
- هومم مننه..

ناساپه د ذوالفقار تنډې تروش شو او په غوسه یې وویل: زه باید دا دومره مهم موضوع د زبیر له خولې خبر شم؟؟

- هومم خو تا پرينخودم هغه ورځ...

ذوالفقار- تا هم چندان کار ونکړو هغه ورځ..! لياده مې ندې وتلې چې ما ته دې وويل "سپې" خو د اوس لپاره هغه خبر لياده باسم خو د هغه خبرې وهل دې پر ما قرض دی ..

شايد که کوم بل وخت وايې بحث او جنگ مې کړی وايې خو د پرون شپې او هغه خوب وروسته حاضر وم، لکه خر د ذوالفقار څخه وهل و خورم خو يواځې هغه دې ښه، خوشحال، ژوندی او روغ اوسيدی بس.

يو مياشت د هغه خبرو څخه تيريدل او پدی يو مياشت کې ما نه هغه ليونې قاتل وليد او نه مې هم کوم نوې خبرو ورڅخه ترلاسه کړو، لکه چې قاتل نيت بدل شوې وو او نه يې غوښتل ما مړ کړی؟ معلوميدل خو همداسې د يوه مياشت وروسته پوليسان هم د هغه د راتلو څخه نااميد شول او زما د کور مخه يې پريخودل زه هم بيرته راغلم خپل عادی ژوند ته د همغه شپې په سهار چې ذوالفقار د قاتل د موضوع څخه خبر شو زه يې سهار خپل شرکت ته ويوړم او ماښام به زما سره زما کور کې ويده کې دې، او جالب دا چې شرکت کې خاله نه وه؟ کله چې پوښتنه مې وکړل نو !معلومه شوه چې خاله ذوالفقار د شرکت څخه ويستلې زموږ د جنگ په دويم ورځ

د استاد کور ته نه تلم پدې يو مياشت کې يواځې د هغه جومات ته تلم او هلته مې د استاد سره درس ويل، اراده مې کړه وه چې دا خبره يو چا ته وکړم تر څو يو لاره چاره را وښايې خو نه پوهيدم چا ته ووايم؟ او البته دا شک هم راسره وو چې استاد به آيا زما مرکې ته "هو" ووايې او کنه؟ د دې يو مياشتې د عادت مطابق د استاد سره مې خدای پامانې وکړل او د جومات څخه راووتلم او خپل د کور خوا ته روان

شوم. خپل د کور کوڅې ته رسيدلې وم چې موبایل ته مې زنگ راغې جواب مې کړو
ذوالفقار وو..

- الو سلام عليكم..

ذوالفقار- عليكم سلام چيرته يې؟

- تازه راورسيدم خپل کور ته لگيا يم دروازه خلاصه وم..

ذوالفقار- زه سمدې يو څه استراحت وکړه بيا يو ځل راشه زما د کور خوا ته زبیر هم
دلته دې شپه به يوځای تيره کړو هسې قليون مو هم لگولې...

- اوو اوس خو ضرور درځم...

خبره مې لا پوره شوې نه وه چې د شالخوا يو چا په يو کلک شپې په سر ووهلم او د
يو اخ پر ويلو ځای پر ځای په ځمکه وغورځيدم، په سل زور او زحمت مې خپل
سترگې لږ خلاصې کړې، هر شئ مې دوه دوه تر سترگو کېدل په څو ځله سترگو پټه
ولو او خلاصه ولو وروسته لږ لږ مې خپل شاوخوا شيان سم وليده! يو تور تياره
کوټه کې وم! بغير د يو کوچنې کرکې څخه چې د کوټې په اخير سر کې وه نور هيس
شپې راته سم نه ښکاره کې دې سر مې بيحد درد کوې او وچ شوې وينه مې خپل په
وينبتيانو کې احساس کولې شو.

عجيب وه خو لاس او پښې مې خلاصې وه! په سل جبر او مشکلاتو له ځمکې څخه
پاسيدم غوښتل مې د کوټې د دروازی خوا ته روان شم او له هغه منحوس ځای څخه
ووځم خو دوه قدم لا تللې نه وم چې خپل د شالخوا مې يو ډډ کلک مردانه غږ
واوريدې چې په خوشحالي وويل: سلامونه جناب محمد طاها خان احمدزی صيب..

د هغه غږ په اوريدو بيحد و ډار شوم او په تلوار هغه خوا ته مې مخ وگرځه وی،
ډاډمن وم چې همغه ليونې جنرال دي چې زما د مړ کولو قسم يې اخيستی. يو خو
کوټه توره شپه وه بلخوا زما سر دومره گنگس وو چې سم مې نشو ليدلې چې څنگه
کالې اغوستې او څه رقم دی؟ دا ځل د غږ سره سم يې د کوټې گروپ هم روښانه

کړو، د څو ثانيو لپاره د تيز رڼا له امله سترگې مې پټې کړل خو کله چې مې خلاص کړل نو هر څه راته يو څه واضح ښکاريدل..!

کوم ځای کې چې وم هغه اصل کې يو زیرزمینې پشان ځای وو، شاوخوا دیوالونه وه يو کوچنې کړکې پورته د دیوال په سر وه او يو دروازه چې د ننه لخوا یې يو غټ قفل وراچولې وو، د ځای د کتلو څخه مې نظر واخیست او هغه نفر ته چې دا یوه میاشت زما د ژوند د بربادې سبب گرځيدلې وو وکتل، او د لیدلو څخه یې حیران شوم، ما انتظار درلود يو وحشې، خیرن، او لیونې پشان انسان سره چې لاسونه یې پر وینو لړلې مخ شم خو زما ټول ذهنیت د هغه پر لیدو خراب شو..

د هغه ځل څخه چې د جنرال د کور مخکې د هغه د لور سره مې يو نظر لیدلې وو او راته بوډا ښکاره شوې وو زیات یې توپیر درلود، يو جوړه تور کالې اچولې وه برابر منظم گیره او ویښتیاں یې پریخودلې وه البته لږ لږ سپین ویښتیاں یې په گیره او ویښتیاڼو کې له ورايه ښکاره کیدل خو دومره نه چې د څهرې جذابیت او ښکلا یې کمه کړي..! اوس چې د دومره نږدې څخه یې گورم نو باید اقرار وکړم چې دا لیونې جنرال پدې بوډا والو کې لا ښکلې او زړه راښونکې وو...

خو دا دټول خبرې ددې سبب نکیدل چې زما ویره دې د هغه څخه زړه اندازه لا کمه شي، خندا په خوله زما خوا ته رانږدی او خپل لاس یې د سترې مشې پشان زما مخ ته ونيوې او ویې ویل: امممم موږ معرفې شوې نه یو کنه؟(کله چې زما لخوا یې کوم جواب وانخیست نو زما لاس یې په زور خپل لاس کې ونيوې او د پورته ښکته کولو حال کې په خوشحالي وویل: اممم دا خلک ډیر مضر کسان دی شاید زه یې درته سم معرفې کړی ونه اوسیرم.. زه جلالالدین امیرخیل یم د جنايې بخش د *** قطعي قومندان .. او تاسو؟

د هغه پدی کارونو زما وېره نور هم زیاته شوه، هغه امریکایې فلمونو کې قاتلان دی چې ښایسته استایلي گرځې او خبري کوې خو ناساپه روانې کسان ورڅخه جوړېږي جنرال هم ماته همغسې ښکاره کېدی.. د زړه درزا مې یو زرو اتیا ته پورته شوې وه

په زوره مې خپل لاس د هغه د لاس څخه کش کړو البته که هغه اجازه نه وایې
راکړې هیس کله مې خپل نشو ورڅخه خوشې کولې.. په وېرې او ډار د هغه څخه
لری شوم او د کوټې دروازی خواته ولاړم، پوهیدم چې هغه دومره غټ قفل نشم
خلاصه ولې خو بیا مې هم لږ زور ووهې چې شاید خدای مهربان شې خو افسوس...

د هغه په غږ مې وروکتل: اممم هسې خپل انرژي مه مصرفه وه هغه قفل ته خو لرې
هغه ستا لیونې کاکا ذوالفقار هم راشې نشې خلاصه ولې...
د ذوالفقار د نوم په آوریډو د بیخایه کش مکش څخه مې لاس واخیست او حیران
مې د هغه خوا ته چې یوه چوکې د کوټې له کونج راوخیست او ماته مخامخ
ورباندی کیناست وکتل، مغزو کې مې یوه خبره ګرځیده دې له کومه خوا ذوالفقار
پیژنې؟ خپل جواب مې خپله ورکړو هغه وویل د جنایې بخش قومندان وو نو دومره
اطلاعت خو ضرور پیدا کولې شې..! خو بیا مې هم زړه طاقت ونکړو او په بند بند
ژبه مې پوښتنه وکړل:

- ت ته ذوالفقار ... ل... له کوم خوا پیژنې؟
جلالالدین- اممم طاها ګورم وېرې درباندي بېحد بد تاثیر کړې.. کنه ویلې مې وه چې
زه سوک یم؟ باید له هغه خبرو پوې شوې وایې چې زه څه کارونو کولې شم؟!
- غ.... غواړې م... ما مړ کړې؟
جلالالدین- که زما خبرې دی خیال راحت کوې نو باید ووايم "نه" زه غواړم تا مړ
کړم... بلکه زه ستا سره هغه کار کوم چې مرګ ورته په زیرې کې و ارزې..

د هغه د خبرو په آوریډو لاس او پښې مې د وېرې له لاسه یخ شول هغه دقیقه کې
غټ ترینه آرمان مې دا وو چې خدای زما زړه و دره ویې او د زړه په هات هاتیک مړ
شم، نه ددې لیونې قاتل په لاس ټوټه، ټوټه شم پدی فکرونو د زیات وېرې څخه د
دروازی مخکې کرار کرار کیناستم نور راکې دومره انرژي او توان نه وو چې پر پښو و
درېږم پداسې حال کې چې سترګې مې د اوبنکو ډکې وه په لږزانده غږ مې وویل:
م.... ما څه کار په تا کړې چې ته غواړې ما مړ کړې؟

جلالدين- اممم طاها ته بايد پوې شې سترگې نيول د خلکو ناموس ته اخير کې سزا لري... بد دردناک سزا هم لري... او که هغه زما ناموس اوسيدې نو سزا يې پدې دنيا کې زه ورته د جهنم د سزا څخه لا دردناک ورکوم...

- م... ما.. س... ستا... ناموس ... ته پخداى .. که... کتلې ويې..

جلالدين- خپل د کرې کار څخه مه پيښمانه کيده... نر اوسيدې او خپل د کرې کار مسؤليت په غاړه واخله..

- کوم کار چې کرې مې ندې سنگه مسؤليت په غاړه واخلم؟

جلالدين- اممم تا هغه ليدلې وه کنه؟

جواب مې ورنکړو چې هغه په غوسه وويل: تا د هغې غږ آوريدلې وو کنه؟(بيا مې هم جواب ورنکړو او په وېرې او ډار مې ورته کتل چې هغه په غوسه وويل: ها...؟ (په ډار مې د "هو" پشان سر وغوځه ويې چې هغه خپل وريځه پورته کړل او ويې ويل: هوممم نو تا زما ناموس ته کتلې وه اوس دې ومنل..؟!

پوهيدم چې خبرې کول او دلايل راوړل فايده نلري، هغه زما د مرگ اراده کړې وه او هيس رقم امکان نه درلود چې ما خوشې کړي.. په لږزانده غږ مې وويل:

پ... پوليسان دې پيدا کوي...

زما پدې خبرې هغه په لوړ غږ وخنډل او ويې ويل: يو داسې خبره وکړه چې ما و وېره وي.. زه يو مياشت کامل ستاسو مينځ کې وم ستا په ژوند کې خو هيچا زما شتون ته پام نشو اوس ته فکر کوې هغه کمعقل قومندان به ما پيدا کړې؟ هغه چې يوه ورځ زه زندان کې و نه ساتلې شوم؟

نور نو واقعا د هر خوا څخه ناميده شوې وم او ناساپه مې له خولې ورته ووتل: که غواړې ما مړ کړې نو څه ته په تمه يې؟ ژر دا کار وکړه..!

جلالدين- مننه چې راياد دې کړل..

خپل د خبرې سره سم خپل لځايه پاسيدې او زما خوا ته په راتلو شو، د هغه په پاڅيده خپل د کرې خبرې څخه پښيمان شوم، اى کاش خوله مې مات شوې وايې

خو داسې خبره مې ورته نه وايې کړې، دې خبرې ته په فکر کولو چې غواړې ما
سنگه مړ کړې زاره راچول همدا چې رانږدې شو په زاری شوم ورته: ن.... نه... ته....
وخدای..هسی یو خبره مې وکړل...

همدا چې زما څنگ ته راوړسیدې نفس اخیستل راته ستونزمن شول، یو دم د کوټې
فضا درنه شوه او ساه اخیستل راته گران کار شو زما څخه په لږ فاصله کې په ځمکه
کیناست پداسې حال کې چې مسکا یې په خوله وه کرار یې وویل: ډارېده مه زه تا
دومره ژر نه مړ کوم پوهیږې ولې؟
نه مې غوښتل بیا داسې کوم بیخایه خبره وکړم چې هغه غوسه شې نو کرار مې
ووویل: ولې؟

جلال‌الدین- اممم ځکه ستا نه وروسته بل نفر نشته..! ته آخیرې نفر یې او پوهیږې ما
ولې ته د ټولو څخه اخیر انتخاب کړې؟ او ولې مې دومره وخت درکړو؟(د "نه"
پشان مې سر وخوځه ویې چې هغه کرار وویل: ځکه ته په هغه ټولو هلکانو کې
کمترینه او په عین حال کې زیاترینه گناه دې کړې وه..!)(پداسې حال کې چې زما
سترگو ته یې په ځیر ځیر راکتل ویې ویل: پوهیږم ستا په نظر به زه یو وحشي
ځناور څخه لابتره راځم.. او زه دا خبره رد کوم نه زه یم همداسې خو...

خو زه داسې نه وم... (خپل سر یې لږ کوږ کړو او ویې ویل: زما د ژوند کیسې ته غوږ
نیسې؟) خپل د مرگ له وېرې مې ژر ژر سر د "هو" پشان وخوځه ویې چې هغه کامل
زما و مخ ته په ځمکه باندې چهار زانو کیناست او ویې ویل: زه دا کیسه لدې لپاره
نکوم چې خپل ځان بې گناه ثابت کړم یا ستا زړه پر ما وسوځیږې، نه هیڅکله هم
نه.. زه دا کیسه درته کوم تر څو ته لږ درس عبرت حاصل کړې البته اخیر وخت کې
کوم فایده هم نه درته لرې خو بیا هم د مرگ څخه مخکې به دې یو لوې عبرت
اخیستی ویې.. زه په یوه بیحد غریب کورنۍ کې پیدا شوې یم د شپږ کالو وم چې
پلار مې د کلې د خان سره د ځمکې په سر په جنگ کې مړ شو...

خُمکه زموږ وه هغه نه راکول اخير کې جنگ شو زما پلار مړ شو خُمکه مو خان واخيسته او مور مې... (جنرال خپل غاښونه وچيچل او ويې ويل: او مور مې د ميراث په توگه ورسیده زما مشر کاکا ته.. بوډا سړی وو د اويا کالو وو پداسې حال کې چې زما مور تازه د ۲۵/۲۶ کالو وه، ډير ظالم انسان وو زه هغه وخت د شپږ اوه کالو ماشوم وم، همدغه يو اولاد وم نه مې خور درلود او نه هم بل وروڼ، مور مې په سخته د هغه سره وخت تيره ويې. دري څلور کاله ژوندی وو حرام خور مړ شو، د هغه څخه شکر خدای هيس اولاد زما مور ته ورنکړو، د مرگ وروسته يې بيا زموږ په سر قيامت شو..

دوه نور کاکا گان مې درلود هغوي هم گيره کې لاس وهې او زما مور ته يې نظر وو، خو زما مور کلک اراده کړې وه ټولو ته يې وويل: چې نور نغوړم واده وکړم او غواړم خپل په زوې سر سپين کړم.. خو چا د يو ځوانې کونډې خبره آوريدل؟ ياد مې دې ادی د ماسخوتن مونځ وکړو او زما څنگ ته يې خپل ځای واچوی (جنرال چې خبرې کول نظر يې خُمکې ته نيولې وو داسې چې هغه وخت ته تللې ويې..؟) د تل پشان يې ماته غوښتل کيسه وکړې زما د پلار کيسه زما مور او پلار په عشقو او عاشقې کې واده کړی وو..

مور مې د مرگ تر ساعت زما پلار هير نکړو.. راته هغه کيسه يې کول چې زه تازه پيدا شوې وم او پلار مې زما د پيدايښت په خوشحالي کې ټول کلې باندې شيرنې ويشلې وه، چې ناساپه دروازی خړپ وهل او زما دويم کاکا لکه يو وحشې ځناور کوټې ته راننوت.. (جنرال چپه سترگه بې اختيار به پريدو شوه! آوريدلې مې وه کوم نفران چې عصبې مشکل لرې نو چپه سترگې د غوسې حالت کې بې اختيار ريږدې! دا حالت ما ذوالفقار کې هم کله ناکله ليدو، خو دومره نه! جنرال خپل په لاس خپل هغه سترگه ونيول او کرار يې وويل:

جلالدين- نه زما د مور عزز او زاريو ته غوږ شو نه هم زما ژړا او چغو ته، زما مور يې له وينښتيانو ونيول او په زوره يې خپل کوټې ته ويوړل (جنرال په پسخند وويل: يو

د خدای جاهل ناپوه یې راوړې وه د مولا په نوم دوه کلمې اخوا دیکخوا شول او زما مور شول د هغه ښځه... د کال په سر اولادونه راوړل شروع شول یو هرموني به راغلې نه وو چې بل به په نس شو.. د پنځم ماشوم په سر زما مور مړه شول (جنرال خو دقې خاموش بیا یې کرار وویل: هغه وخت زما عمر زیات او کم د اولس اتلس کالو به وو.. د مور مړینه راته درد نه بلکې خوشحالي او آزادی ښکاریده هم هغه د عذاب خلاصه شوه او هم زه آزاد شوم..

د هغې په خاطر د کاکا کور کې تینگ وم همدا چې جنازه مو وکړل همغه شپه مې حرکت وکړو سهار ته په تمه نشوم.. هغه وخت عسکری کې ځوانان ژر نیول خصوصاً د اطرافو ده ملي اردو کې اول داخله مې وکړه بیا کرار کرار په څو کالو کې بخش پر بخش او ډلو تقسیم شو ترڅو چې راغلم جنایې بخش ته... کار مې وظیفه مې کول خو ژوند نه..

د کاکا ظلم مې نه هیریدې یو ورځ مې بیحد عصاب خراب شول ټوپک مې راواخیست او روان شوم د کاکا کور خوا ته کلک اراده مې کړې وه چې د ټوپک 32 مرمې د هغه په بدن کې خالي کړم او خپل زړه ورباندې یخ کړم...

کله چې ورسیدم پوهیږی د لومړي ځل لپاره مې د خدای په انصاف باور وشو،(زما خوا ته یې راوکتل او ویې ویل: کله چې کلې ته ورسیدم نو یو خیرن، ببر سر بودا مې په مخ راغې سوالگر وو لاس یې راته ونيو خو زه دومره غوسه وم چې هغه ته مې فکر ونکړو او مستقیم د کاکا کور ته لاړم هلته چې لاړم هیس نه وه! د کور لځایه ډیران وو! د خلکو څخه مې پوښتنه وکړل چې څنگه چل دي؟ نو په کیسې پوې شوم..(زما خوا ته یې راوکتل او ویې ویل:

هغه متل دې وایې "چوب خدا صدا نداره بزنه دوا نداره" څو میاشت مخکې د کاکا په کور امریکایي ځواکونو پدې گمان چاپه اچولې وه چې د هغوې په اند هلته طالبان دي؟ او کامل کور یې ورته بمبار کړې وو او د هغه بمباران څخه یواځې زما کاکا پاتې وو هغه هم د دې مصیب په لیدو عقل له لاسه ورکړی وو او کلې کې گدایگری کول..!

(جنرال زما خواته راوکتل او کرار یې وویل: و مې بڅېنې د هغه څخه خدای زما حق او زما د مور د ژړا او اوښکو غچ اخیستی وو، هغه کور کلې مې خوشې کړو راغلم ښار ته لس کاله مې لکه سپې پشان شپه او ورځ کار وکړو، تر څو شوم د جنايې بخش قومندان... خو هغه وخت چې دې مقام او درجې ته راورسیدم یواځې د نوم مخکې مې یو قومندان وو او شاته یې امیرخیل ...

ټولو فکر کوي چې دغه دې خوشبخت انسان دې خو زه بدبخت وم، ما هیس نه درلود ما په ظاهر د خلکو مخکې ځان داسې معرفي کړې وو چې کور لرم، ژوند لرم، قوم لرم خو اصل کې هیس... هیس.. ما هیس نه درلود ما هسې واهې امید باندې ژوند کوي تر دې چې یو ورځ جنرال بابکر خیل... همغه ستاسو همسایه جنرال خپل کور ته دعوت کړم..

ملګري مې وو پدې لس کاله وظیفه کې مو یو بل سره پیژندل، هلته چې لارم د غرمې لمانځه لپاره جومات ته لارم بیرته راتګ وخت کې جنرال میلمه خانې ته ننوت او زه ولاړ وم ترڅو خپل بوټان د پښو وباسم چې ناساپه یو چا راته وویل: ای دیکخوا...

د هغه پدې خبره ما ناساپه وویل: د جنرال لور... جنرال په تروش تندي راوکتل چې ما خپل خوله ژر بنده کړه جنرال خپل سر و خوځه ویې او ویې ویل: هو همغه وه اول مې کوم توجه ونکړل اصلا ددې مینې او عاشقې په خبرو او لین و دین کې نه وم خو یو میاشت کې هغې دومره ځان راته پورته ښکته کړو چې (ما ته یې راوکتل او ویې ویل: ما مینه نه وه لیدلې ما تراوسه د یو نجلۍ لخوا توجه نه وه لیدلې زما ټول جنګ، جګړه او خشونت کې تیر شوې وو.

زما په عمر مه ختا وځه، زما احساسات د یو شل کلن هلک څخه زیات تازه او ناشنا وه، زما زړه د هغې سره ولړیدې فکر مې کوي چې شاید خدای راته د دومره سختیانو او مصیبتونو وروسته یو نیک بدله راکړې ویې او دا نجلۍ زما مخې ته راویستلې

ويي؟ تر څو زما د درېونو او زخمونو ملحم شي، د زړه کرار مې شي .. خو لکه چې خدای دا ځل اراده کړې وه ددې نجلۍ په طريقه ما بيخي ناست او نابود کړې..

د هغې په نازو نځرو ما د مينې گمان وکړو بابکر خيل ته مې وويل: لور به دې ماته رانکړي؟ (په حيرت مې جنرال ته کتل چې هغه کرار وويل: زما هم باور نکېدی چې هغه به زما خبره ومنې خو لکه چې ټول نړي پر يوه خوله شوې وه ترڅو ما بدبخت کړي.. بابکر خيل "هو" کړل سبا يې دسمال راکړو د کوژدۍ وروسته چې کله لارم د هغوې کور ته نجلۍ د ځمکې څخه آسمان ته تللې وه هغه پخوانې نجلۍ نه وه، جنگ و چيغې وه بوغې وه چې زه تا بودا نغوړم او ته فلانکې بستانکې او سل بيځايه القاب يې زما پسې وتړل يواځې مې ورته يوه خبره وکړل (جنرال خپل کيږه لاس کې ونيول او کرار يې وويل: ورته مې وويل ستا د ټول عشق او عاشقۍ او نفري او يارانو څخه خبر يم..

ورته مې وويل خبر يم د شير اغا سره په کوم ورځ ويې او د ميرغا سره په کوم شپه وي؟ (په حيرت مې ورته کتل چې هغه وويل: پوهيږم ستا په نظر شايد زه دوس او بيغرت راځم چې ددې خبرو د پوهيدو با وجود د داسې يو نجلۍ سره مې واده وکړو! خو ما ورسره زړه لږيدلې وو که هغه د يو فاحشه خانې نجلۍ هم وايې ما غوښتل سم لاری ته يې راوړم، دې خو لا زما په نظر يواځې د خبرو شيطنت درلود نور او د کوم کار کولو جرئت يې نه درلود، ما فکر کو شايد سمه شي شايد همغه د پيغلټوب شيطنت ويې او خوشې کړی خو نه نه ... نه ..) د جنرال مخ له غوسې څخه تک سور شوې وو په قهر لځايه پاڅيدې داسې چې زه له زيات وېرې څخه په دروازی وموښتم..

هغه په غوسه زما مخ ته په تلو شو او لکه ليونيانو پشان ځان سره لگيا شو: ما ورته دويم شانس ورکړو چې توبه وباسې اصلاح شي خو هغې زما دومره مينې او محبت ته ونه کتل او غوښتل يې (ناساپه د قدم وهلو څخه و دريدې زما خوا ته يې راوکتل سترگې تکې سرې شوې وه په يو لهجه باندې په خبرو کولو لگيا شو چې د زيات

وېرې زما د بدن ويښتيا سيخ ودریدل: هغې غوښتل ما خوشې کړې او د داسې يو هلك سره وتختې چې خپل د پوزې د پاكولو لا نه وو، پوهيږي هغه هلك پدې مټين نه وو هغه يواځې ددې طلاو او پيسو ته پټه كړې وه، غوښتل يې دا له كور بهر كړي او هلته ورسره هر كار چې زړه غواړي وكړي..

لاس تړلې مې د هلك سره كيږه كړل ورته مې وويل: دا كاونه مه كوه خداي و رسول مې ورته شافيع كړو خو... (جنرال خپل ويښتيانو كې لاس تير كړو د مغزي او سر رگونه يې راوتلې وه په همغه لهجه يې وويل: خو هغې ستا پشان يو بې لياقت ته پر ما ترجيه وركول هغې زه نغوښتم هغې ددې وخت لشمكې پطلونې هلكان غوښتل هغې... (جنرال په يو سرعت خپل ځان تر ما را ورسه ويې چې ما حتا د پاڅيدو وخت لا ونكړو زما د سر ويښتيان يې كڅ كړل دومره چې سترگې مې د اوښكو ډكې شوې خو هغه بغير لدې چې زما چغو ته وگوري لكه ليونيانو پشان لگيا وو: د هغې كاكولې غوړ پيكې هلكان خوښيدل، تا هم د هغې لپاره دا رقم ويښتيان پريخودلې كنه؟

- ما پخداي كه هيس كار كړې وې.. ته و خداي خوشې مې كړه..
جلالدين- د هغې لپاره خپل د كاكا كور كې اوسيدلې كنه، ترڅو د هغې سره يارانه جوړه كړې كنه؟

ما چې هر څه ويل هغه نه آوريدل يواځې په زوره سره يې زما ويښتيان كڅه ول، دومره چې زما د سر زخم كوم چې اوس وينه راتلل يې بند شوې وه بيرته خوله خلاصه كړه او وينه بهيدل شروع شول، جنرال زه په يو لاس د سر له ويښتيانو څخه پورته نيولې وم، ناساپه يې د كوټې په ديوال وويستم او همغه حال كې چې لگيا وو ځان سره يې خبرې كول د كوټې يو كونج ته روان شو، په دواړو لاسونو مې خپل سر نيولې وو

احساس مې كوي د سر پوستكې مې بيل شوې او هسې مغزه مې ښكاري دومره درد درلود چې سترگې مې لانشو خلاصه ولې.. د جنرال په لغته چې ويې وهلم د

مجبوري خپل سر لږ پورته کړو او سترگې مې خلاصې کړې د مخامخ صحنې په لیدو
روح مې له جسم خارج شوه... د جنرال لاس کې یو په وینو لړلې تېر وو!

جلالدين- ويلې مې وه زما ناموس ته چې سوک وگورې زه پدې دنيا ورباندې د جهنم
ديدن کوم..

د هغه په وینو لړلې تېر په لیدو مې ژبه بنده راغلې وه او یواځې مې په وېرې ورته
کتل کله چې تېر یې پورته کړو د وهلو لپاره نو اول ځل پدې دومره وقت کې لاس په
گریوان شوم ورسره خپل د ځان د ژغورلو لپاره، خو چیرته زما زور او چیرته د هغه؟
هغه بیا په کلک باندې په دیوال ووېلم چې احساس مې کړو د بدن ټول هډوکي مې
ماتي شول، په ځمکه پروت وم او د زیات درد څخه اوښکې مې تویه ولې چې ناساپه
د تېر تیز والې مې خپل په پښې کې احساس کړو! ضربه دومره کلک وه چې نږدې وو
پښه مې قلم جلا شې تېر زما د پښې په هډوکي کې موبستې وو...

د ډیر درد له لاسه مې چغه له خولې ووتل چې جنرال په نهایت بې رحمې خپل پښه
زما پر پښه کیخودل او سنگه چې موږ د لرگې مات کولو وقت کې تېر د لرگې څخه
جلا کو همغسې زما د پښې څخه تېر وباسې چې زما د پښې څخه وینه په ډیر تیز
والې سره په بهیدو شول زړه مې غرق غرق کیده او فکر مې کوی چې فشار مې صفر
شوې.. د هیس کار توان راکې نه وو، نور مې درد لا نه احساس کوي جنرال تېر پورته
کړو تر څو بیا زما د پښې په همغه ځای ووهې او زما پښه کامل پری کړی دا ځل....

خپل مرگ ته په تمه وم احساس مې کوي روح مې له وخته د بدن څخه وتلې ده. د
مړې پشان پروت وم تر څو جنرال مې ټوټه، ټوټه کړې او بوجی ته مې واچوې.. خو
ددې څخه مخکې چې تېر بیا دویم ځل زما پر پښه راپریوځي جنرال په یو بیحد
قدرت او انرژي زما څخه لرې په دیوال ولږیدې.. په گنگس انداز مې وکتل چې
شمویل مې په غوسه او قهر د جنرال و سر ته ولیده..!

اول ځل وو چې شمويل مې دومره غوسه ليدې بغير لدې چې کوم رحم وکړې جنرال يې وهې او جنرال بدبخت لکه چې شمويل نه لیده! ځکه چغې وهل دا سوک دې ما وهې؟ د ډير وينو تلو له لاسه کرار، کرار د بې سده کېدلو حال کې وم چې شمويل د جنرال د وهلو څخه لاس واخيست او په تلوار زما خوا ته راغې..

شمويل- ماشوم ښه يې؟

د خبرې کولو توان مې نه درلود.. يواځې په حلاص سترگو مې ورته کتل چې شمويل په تلوار او ورخطاي وويل: اوس.... اوس پوليسان رارسيدې ما ستا کاکا ته ددې ځاي آدرس ورکړه هغه د پوليسانو سره راروان دې، يو څه لږ نور وزغمه ماشوم.. هر څه سميرې.. (شمويل په ورخطاي لگيا وو او زما پښه يې کتل غوښتل مې ورنه پوښتنه وکړم چې څنگه ذوالفقار ته يې ددې ځاي آدرس ورکړې؟ چې ناساپه د شمويل شاته مې جنرال تېر په لاس وليد..!

او په همغه حال کې مې له خولې چغه ووتل: شمويل شاته دې....

"څلور کال وروسته"

- شمويل په کرار بچې اوس غورځيدې..

خو هغه بغير لدې چې زما خبرې ته غوږ ونيسي همغسې خپل په ساتېرې لگيا وو.

- څه کار لرې د ماشوم سره؟ پريږده خپل لوبې وکړې.. (د هغې په غږ مې مسکا په

خوله راغله او پداسې حال کې چې خپل څنگ ته ځاي مې د هغې د کيناستلو لپاره

سمه ويې کرار مې وويل: په سترگو د استاد لورې ته امر کوه..

زما څنگ ته په کيناستلو هغې په خندا وويل: امر نه يادونه کوم جناب..

- اهممم ستا يادونه هم زما په سر سترگو قبول او منظور ده اغلې...

استاد لور- نن د بابا کور کې میلمستیا ده موږ یې ور بللې یو..

- په څه مناسبت میلمستیا ده؟

استاد لور- ته خبر نه یې؟

- نه... څه خبره ده؟

استاد لور- عجیبه ده.. ما فکر وکړو چې ته به خبر اوسېږی..

- نه.. نه یم خبر ته راته ووايه څه خبره ده؟ خیرت خو دې؟

استاد لور- طیبه باندې د بابا یو شاگرد دا څو وخته کیږی چې مرکه دې نن بابا لکه چې اجازه ورکړې ترڅو شپې ته د مشرانو سره په رسمي توګه راشي او بابا ورته دسمال ورکړی...

- ښه نو داسې خبره ده مبارک دې وې..

استاد لور- سلامت اوسېږی جناب.. نو ځکه شپې ته ټول د بابا کور ته دعوت یو..

- ذوالفقار دوي هم دعوت دې؟

استاد لور- زړه دې څه غواړی؟ بابا چې موږ دعوت کړې یو مطلب زموږ څخه یې مخکې ذوالفقار اوسنې ته خبر ورکړی...

- اوه نو هغه یې بیا ټکنې زوم دې زه بیچاره یې بیا میریضی زوم یم...

هغې بد بد راوکتل او له ځایه د پاسیدو حال کې وویل: دا ټکنې او میریضی پریږده

پاسیږه لږ گیره دې منظم کړه سم گجر درنه جوړ شوې..

په خدا مې وویل: ولې گجر دې نه خوښیږی..

هغې هم په خدا وویل: نه جناب زما جنتل مین خلک خوښیږی..

په خدا مې وویل: اووو خطرناک مولیانو پیشرفت وکړو نور ساده خلک نه خوښه

ویې چنتل مین غواړی..

استاد لور په خدا وویل: خود نو..

په خدا مې د هغې خواته کتل چې هغې شمویل غیږ کې واخیست او کور خوا ته

روانه شوه، کور ته د ننوتلو مخکې مې ورته ناری کړل: اقرارا..!

هغه مخ راوگرځه ويې او ويې ويل: جان...! څه وايې؟

- هيس..

هغه په خدا خپل سر راته وخوځه ويې او کور ته ننوتل، يو غټه ساه مې واخيستل او خپل سترگې مې آسمان خوا ته ونيول... خدايه شکر دې... تراوسه هم کله ناکله هغه څلور کاله مخکې د زیرزمینې هغه نفس تنگ کوټه او هغه لیونې جنرال تېر په لاس رایاديږي او شکر باسم لدې چې هغه ورځ شمويل زما مرستې ته راوړسیدی او ويې ژغورلم، کنه د وخت به اوس زما هډوکوي لا په قبر کې خاورې شوې وه...

هې شمويل... هغه ورځ شمويل د جنرال د لاس په تېر هغه په تندې ووهې او جنرال هملته ځای پر ځای مړ شو.. د جنرال د مړه کولو سره سم يو څو پيريانو شمويل لاس تړلې د هغه ځای ويوړې ځکه شمويل خپل د پيريانو نړۍ قانون زما د ژغورنې لپاره مات کړو او يو انسان يې زما په خاطر و وژې.. د هغه ورځ څخه تر نن ما شمويل ندې ليدلې چې چيرته دې؟ څنگه دې؟ مړ دې؟ او که ژوندی دې؟ د شمويل د وړلو څو دقيقې وروسته ذوالفقار او پوليسان راوړسيده او زه يې شفخانې ته منتقل کړم..

څو مياشتې وروسته چې لږ وضعیت مې ښه شو او امن امنيت مې ژوند ته راغې، او پيريانو انسانو زما بدبخت د وژلو څخه لاس واخيست ذوالفقار ته مې د استاد د لور خبره وکړل او هغه هم راته وويل: چې زه ستا خبره ستا پلار ته کوم او د مولا کور ته مرکه استوم ستا لپاره خو يو شرط يې درلود؟ او هغه دا چې د مولا مشره لور ذوالفقار ځانته غوښته...! پوښتنه مې ورڅخه وکړل چې تا هغه ليدلې؟ مښ شوې يې ورباندې؟ خو ذوالفقار يوه خبره راته وکړل "نه مې ليدلې او نه هم ورباند مښ يم، اول خو ښه کورنې دې خوښه مې ده او دويم دا چې ستا باجه کيږم نو ځکه غواړم ورسره واده وکړم...

او د قسمت خبره وه استاد هم ومنل او خپل دوه لورگانې موږ دواړو ته راکړل، د يو کال وروسته خداي ماته يو زوی راکړو چې ما يې نوم د شمويل په ياد کې شمويل کيځودو، ذوالفقار ته هم خداي يو لور ورکړه.. چې نوم يې ورڅخه راحيل کيځوده او

دا راحیل خانوم خهره کې خپل مور او اخلاق کې د ذوالفقار کاپې وه، کله ناکله په هغه دومره کک سر باندې پاسیږی او شمویل وهې بیچاره زما زوی عاجز راگیر کړی... او هوو زبیر هم اخیر سر د مجردانو له ډلې څخه ووت او خپل د خاله د لور سره یې کوژده وکړل...

خیرن ویل نه.. خو خپل د خاله په لور باندې د ماشومتوب مټین وو، د زبیر په عاشقې دومره حیران نشوم څومره چې د فهیم په دویم ځل عاشقې حیران شوم هغه هم په میښا باندې...؟ او د هغه څخه جالب دا چې د میښا کورنې هم راضي شوه او میښا ورکړل فهیم ته...! او فرشته وغوښته د میښا ورور ته بدل موخې وکړل...! بس نو خدای داسې قسمتونه او تقدیرونه لیکي چې د انسان علم او هوش ورته نه رسیږی..

ددې ټولو خبرو او کیسو څخه ما یو درس عبرت واخیست...! او هغه دا چې د رښتیا هم یوه ښځه د یو کور څخه جنت هم جوړه ولې شې او دوزخ هم...! د جنرال لور یواځې خپل ژوند تباہ نکړو بلکې د پنځه سړیو کورونه یې تباہ او برباد کړل.. د رښتیا هم هغه متل دې چې وایي: جنگ زنها قتل مردها ... د پیغمبر"ص" حدیث برحق دې چې ویې فرمایل: کله چې شیطان پر کوم نیک صالح بنده زور ونه رسیږی او په هیس رقم ورته دوکه ورنشي کړې نو خپل اخیری چل او فریب کاره ویې چې هغه ښځې دې... النساء حبائیلو شیطان... معنا ښځې د شیطان رسي دې یعنې د هغه د چل او فریب ورکولو غټ ترینه وسله...

نو نیک او ښه ښځه پدې دنیا کې کور درته جنت گرځه ویې او بده ښځه درته دوزخ، لکه څنگه چې جنرال ته یې وگرځه ویې.. په همدې فکرونو کې وم چې ناساپه یو چا وویل: سنگه یې ماشوم... (له وېرې درې متره لځایه وپریدم چې هغه کرار وویل: لکه چې و مې ډاره ولې ماشوم...؟! - شمویل....!

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library